DAWN STEWARDSON

Spaimă în paradis

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Doi ochi negri urmăreau, din spatele jaluzelelor, Jaguarul care tocmai pleca... Șoferul încetini și făcu un semn paznicului, care se grăbi să ridice bariera.

Mașina năvăli în stradă cu un scrâșnet de pneuri și o luă brusc la dreapta, de-abia evitând un camion care venea din sens invers. Urletul motorului se topi treptat și mașina dispăru în agitația străzii.

O mână întredeschise ușor jaluzelele, lăsând o rază de soare să se strecoare în penumbra camerei... Era timpul să acționeze!

Antonio Andreas plecase în ultima clipă, dar nu prea târziu ca să-și pregătească mutarea următoare. În războiul acesta mocnit care dura de câteva luni, Antonio va fi, cu siguranță învins! Avea deja privirea înspăimântată a unui animal hăituit. Insistența și viclenia adversarului său au început să-i slăbească deja rezistența.

Era doar o chestiune de zile. Ochii negri străluciră satisfăcuți. Antonio Andreas o să plătească pentru tot răul făcut. Jaluzelele recăzură brusc, asemenea fălcilor unei capcane care se închide.

La câțiva kilometri de acolo, Jaguarul aluneca silențios pe drumul spre aeroport, între vegetația luxuriantă și marea violacee, care mângâia nisipul auriu al plajei. Dar Antonio, indiferent la frumusețea peisajului, nu se gândea decât la contractul bine închis în sertarul biroului său. Îl citise de-atâtea ori încât îi memorase perfect toate clauzele. La sfârșitul documentului, sub ștampila oficială, se găseau semnăturile lui Antonio și ale tatălui său.

Acum șase ani, consideraseră acordul încheiat cu Sunshine Tour un noroc nesperat. Compania americană se angajase, atunci, să investească tot capitalul necesar care să permită terminarea complexului lor hotelier.

Astăzi însă, Sunshine amenința cu rezilierea acordului. Antonio ar fi obligat, conform contractului, să răscumpere partea investită de Sunshine, actualizată desigur, adică mai mult decât dublul investiției inițiale!

Toată averea sa era investită în acest hotel: Antonio ar fi ruinat. N-ar avea banii disponibili ca să ramburseze milioanele de dolari. Dacă Sunshine, cel mai important operator de turism american, ar rezilia contractul, ar fi catastrofal. Ar pierde clientela nord-americană și n-ar mai putea, probabil, să găsească alt partener.

Ar trebui să-și ia rămas-bun de la Casa del Sol, marea realizare a vieții lui, pentru care sacrificase totul.

Antonio supraveghea aerogara, care se înălța la circa o sută de metri în fața lui. În câteva minute o va întâlni pe femeia care risca să-i grăbească prăbușirea. Deasupra pistei apăru un avion. Acesta trebuie să fie. Își opri mașina în apropierea ieșirii. Avionul dispăruse, ascuns privirii de clădirile aeroportului, dar zgomotul motoarelor arăta că se apropie de aterizare. Antonio își îndreptă cravata de mătase gri-deschis, opri motorul Jaguarului și coborî din mașină.

*
* *

Marti inspiră cu plăcere adierea de aer cald și pătrunse repede, cu regret, în aerul condiționat al aerogării. Au fost suficiente câteva secunde sub soarele Republicii Dominicane, ca iarna înghețată de la Boston să devină o amintire îndepărtată. Se întoarse să privească avionul. Ultimul pasager coborâse și se grăbea, acum, să-i ajungă din urmă pe ceilalți, care se îndreptau spre clădirea micului aerodrom din Puerto Plata. Marti surâse fericită. Ce putea să-și dorească mai mult decât o misiune în Caraibe în plină iarnă?

– Domnișoara Winston?

La auzul glasului bărbătesc care o strigase, tânăra femeie se întoarse brusc. Îl privi, plăcut surprinsă de eleganța clasică, de figura bronzată și de surâsul călduros. Cum reușea să pară atât de proaspăt, în costum, pe o astfel de vreme?

– Sunt Antonio Andreas, domnișoară Winston.

Era managerul hotelului pe care urma să-l controleze. Fata rememoră rapid dosarul pe care-l primise de la Sunshine Tour: Antonio Andreas, 36 ani, de origine spaniolă, născut în Republica Dominicană. Studiase administrarea hotelurilor în Statele Unite și în Europa. Azi era proprietarul unui complex hotelier în situație critică, Casa del Sol.

– Îmi pare bine să vă întâlnesc, domnule Andreas, răspunse Marti, scoțându-și ochelarii de soare. Aveți obiceiul să vă întâmpinați personal toți clienții?

– Mărturisesc că nu! Dar dumneavoastră nu sunteți o clientă obișnuită, nu-i așa?

Simțind o notă de neliniște în glasul lui, Marti încercă să-l liniștească.

– Nu tocmai. Dar am de gând să profit de soarele vostru paradiziac. Mi-am rezervat câteva zile de vacanță la sfârșitul misiunii mele.

Antonio dădu din cap. Rolul ei era să pară prietenoasă și familiară. Cu atât mai bine! Poate că nu va declanșa catastrofa de care se teme atât! El nu se va lăsa păcălit: prima ei intenție era să profite de soare. Luă geanta de voiaj a tinerei femei și o invită spre ieșire:

– Am aranjat cu vameșii. Se vor ocupa de bagaje. Să mergem la mașina mea, vă rog.

Marti se opri un moment, ușor iritată de îndemânarea remarcabilă cu care el se ocupa de tot. Nu venise să facă o vizită oficială la Casa del Sol, condusă de proprietarul ei! Voia să descopere hotelul ca o clientă obișnuită.

Antonio se întoarse și așteptă ca ea să-l ajungă:

– Sunteți prea amabil, începu tânăra. Nu vreau să abuzez de timpul dumneavoastră. Pot să iau autobuzul hotelului, împreună cu ceilalți turiști.

– Cum vreți, dar atunci chiar m-ați face să pierd timp, replică el, cu un aer ușor amuzat. Am venit special să vă întâmpin. Autobuzul se oprește mai întâi la alte trei hoteluri din Puerto Plata, înainte de a ajunge la Casa del Sol. Când va sosi, veți fi complet udă, ca ieșită din piscină.

Marti surâse, realizând că n-avea nici un motiv să-l refuze.

– Vă urmez, atunci, domnule Andreas. După frigul polar de la Boston, nu pot rezista unei atât de amabile invitații.

Jaguarul era parcat lângă ieșire. Deschizându-i portiera o surprinse citind panoul „Nu staționați" plasat chiar în fața mașinii.

– Vorbiți spaniola? o întrebă el.

– Puțin, dar n-am mai vorbit de mult. Mă trimit destul de rar în țări hispanice. Mă întrebam dacă este interzis doar să oprești, sau să staționezi mai mult timp?

– Nu-mi voi recunoaște crima unei persoane pe care n-o cunosc, glumi el râzând.

Îi închise portiera și trecu la volan. Jaguarul tremură nervos și se îndreptă spre ieșire. După câteva minute de tăcere, Antonio se întoarse spre tânăra femeie. Adierea proaspătă a aerului condiționat îi răvășea pletele arămii. Nu semăna de loc cu inspectoarea posacă pe care și-o imaginase. Taiorul simplu, ivoar, pe care-l purta, ochii ei mari albaștri și părul castaniu-roșcat, lung, îi dădeau un aer aproape copilăresc. Dar nu trebuia să se lase păcălit de aparențe. Dac-ar fi atât de naivă pe cât pare, Sunshine n-ar trimite-o să-i controleze gestiunea...

– Este prima dumneavoastră vizită în Republica Dominicană, domnișoară Winston?

– Da. Spuneți-mi, vă rog, Marti.

– Marti, ciudat nume...

– Este prescurtarea de la Martine. Dar toată lumea îmi spune Marti, în afară de mama, desigur. E o întreagă poveste cu acest nume!

– Spune-mi te rog, povestea lui Martine, spuse amuzat Antonio.

Ea izbucni în râs:

– O să-ți pară caraghioasă. Când m-am născut, tata era convins că părul meu are culoarea coniacului său preferat, Remy Martin. A insistat să-mi pună acest nume. Mama, însă, a refuzat categoric un nume de coniac pentru fiica ei. După numeroase discuții, s-a ajuns la un compromis, mi-au spus Martine.

Marti observă că Antonio surâde privindu-i părul:

– Chiar are culoarea lui Remy Martin. Este și coniacul meu preferat.

– Eu prefer Curvoisier, replică ea, părând să ignore ușoara familiaritate din glasul lui.

Îl observa cu coada ochiului, ușurată că se concentrează din nou asupra drumului. Avea oroare să respingă avansurile însoțitorilor prea îndrăzneți. Dar acesta era unul din dezavantajele meseriei sale. După cinci ani de muncă pentru Sunshine, cunoștea bine atracția pe care o exercita o tânără femeie care călătorește singură asupra bărbaților. Marti privea vrăjită peisajul: valurile verzi-albăstrui care se pierdeau pe plaja aurie, cocotierii care se aplecau spre nisip, casele albe ghemuite în cuiburile lor de bananieri. Își aminti imediat lecțiile sale de geografie: Republica Dominicană cuprindea două treimi din marea insulă „Hispaniola" cum a numit Christophor Columb insula Haiti. Treimea vestică a insulei este ocupată de Haiti. Hotelul lui Antonio se află aproape de micul port Puerto Plata, pe coasta nordică a insulei, coastă scăldată de Oceanul Atlantic.

Jaguarul încetini în fața unui perete înalt din argilă, acoperit în întregime cu flori. Mart recunoscu imediat intrarea Casei del Sol, pe care o văzuse în pliantele de la Sunshine. Bariera se ridică automat și mașina pătrunse pe o alee din pietriș. Printre crengile de migdal, Marti zări o piscină scânteietoare care părea desprinsă dintr-un film al Hollywoodului anilor 40.

Antonio se opri pe peronul intrării care se deschidea spre un hol imens, împodobit cu lambriuri luxoase, sculptate.

– Este superb, Antonio! exclamă ea surprinsă.

– Să mergem la recepție, să-ți înregistrăm sosirea.

Pătrunzând în holul somptuos, Marti auzi o voce nemulțumită. În fața recepției, un bărbat care nu reușea să se calmeze, striga:

– Încerc să vă spun că nu e apă caldă. Apă caldă.

Recepționerul, un omuleț serviabil, surâdea crispat:

– Vreți apă minerală? întrebă el în spaniolă.

– Nu, răspunse exasperat americanul. Apă caldă, vreau să fac un duș.

– Domnule Browning, interveni imediat Antonio. Ce problemă aveți? Nu vă convine noua cameră?

– Ah! În sfârșit, domnule Andreas! Mă străduiesc să-i explic de un sfert de oră că soția mea vrea să facă un duș, dar apa e rece ca gheața.

– Scuzele mele pentru neînțelegere. Voi rezolva imediat problema. Până atunci, vă ofer un cocteil la barul piscinei.

Mânia domnului Browning dispăru ca prin farmec.

– Vă mulțumesc, domnule Andreas. Eram la capătul puterilor.

– Pablo învață engleza. N-ar fi trebuit să stea singur la recepție. Spuneți vă rog barmanului că sunteți invitatul meu, domnule Browning. Încă o dată scuzați, vă rog, acest incident.

În timp ce americanul pleca, Marti zări o umbră de neliniște pe fața lui Antonio. Tocmai asistase la unul din incidentele acelea supărătoare despre care cei de la Sunshine fuseseră informați. Reclamațiile, izolate la început, s-au înmulțit într-un ritm supărător în ultimele luni. Din acest motiv, Sunshine o trimisese să evalueze situația la fața locului.

Antonio, încordat, schimbă câteva cuvinte în spaniolă cu recepționerul și se întoarse din nou, calm, destins, spre Marti.

– Am sosit la timp. Fratele meu, Carlos, a trebuit să plece ca să rezolve o problemă la restaurant. Nu pot să-l las singur pe Pablo. Vrei să aștepți sosirea lui Carlos sau preferi să mergi în cameră?

– O să aștept, răspunse Marti, surâzând liniștitor.

Profita de aceasta și începu să studieze holul spațios, placat în marmură albăstruie. Pereții din piatră albă erau acoperiți pe alocuri cu panouri mari din mahon. Elegante mobile spaniole în stil colonial se armonizau rafinat cu canapele moderne, acoperite cu țesături malaieziene pictate în culori vii.

Marti simți brusc o prezență în dreapta sa. Omul care o cântărea din priviri trebuie să fie fratele lui Antonio, deoarece asemănarea era frapantă.

– Carlos! exclamă Antonio. Ți-o prezint pe domnișoara Winston. Marti, iată-l pe Carlos, fratele și asistentul meu.

Bărbatul se îndreptă spre ea, cu un surâs fermecător în colțul gurii.

– Ce plăcere să vă întâlnesc, spuse el privind-o insistent, ca și cum era cea mai dorită făptură din lume. Sper că vă veți simți bine la Casa del Sol!

La fel de elegant ca fratele său, părea mai european, dar engleza lui era mai puțin naturală decât cea vorbită de Antonio.

Marti atribui această diferență anilor de studii pe care Antonio îi petrecuse în Statele Unite.

– Ferește-te! Carlos este un seducător de temut, spuse Antonio râzând. În timp ce eu mă zbat cu socoteli și rapoarte, el îmi farmecă toate clientele.

– Mulțumesc că mă previi, răpunse tânăra. Acum, că fratele risipitor s-a întors, îmi arăți camera?

În momentul în care tânărul îi luă geanta de voiaj, un zgomot de motor tulbură atmosfera liniștită a holului. O camionetă se opri brusc în fața intrării și doi bărbați în halate albe coborâră și se îndreptară spre ei:

– Domnul Andreas? întrebă cel mai înalt dintre ei, privindu-i pe cei doi frați.

Antonio făcu un pas înainte, fără să lase din mână geanta de voiaj a lui Marti.

– Da?

– Unde este domnișoara Winston?

Auzindu-și numele, Marti, stupefiată, îl privi pe bărbatul în alb, apoi se întoarse spre Antonio. Acesta părea neliniștit și jenat.

– Ce doriți? întrebă el.

– Ambulanța, domnule... pentru domnișoara Winston, răspunse grăbit bărbatul.

Marti încerca să înțeleagă. Vorbeau despre ea și despre o ambulanță. Se apropie de ușă și chiar văzu o ambulanță oprită la intrare.

Bărbatul în alb privea tot mai agitat în jurul lui. Apoi i se adresă în spaniolă lui Antonio. Directorul hotelului îi răspunse cu asprime și-l dădu brutal afară. Înainte de a ieși, omul bâlbâi câteva scuze, pentru a potoli mânia lui Antonio.

– Îmi pare rău, Marti. A fost o glumă proastă.

– Ce v-a spus, mai precis?

Antonio o privi cu atenție, sperând să ghicească ce a înțeles ea din toată conversația lor.

– Ce n-ai înțeles? întrebă el.

– Aproape totul, minți Marti. Poți să-mi repeți ce-a spus?

Antonio ezita. Avea dreptate să se îndoiască de aparenta ei naivitate. Îi spusese că înțelege puțin spaniola, dar destul, oare, ca să cunoască cuvântul „a ucide" în spaniolă? Poate că înțelesese totul și încerca să-l testeze. Nu putea să riște, ascunzându-i adevărul.

– Au fost anunțați să trimită aici o ambulanță. Aveau ordinul să vorbească direct cu mine. Li s-a spus că ați fost împușcată!

Marti se cutremură, încercă un surâs crispat, ca apoi să râdă nervos:

– Ar trebui să-mi arăți repede camera ca să nu avem și alte surprize!

Traversară tăcuți grădinile hotelului. Marti, derutată serios de episodul cu ambulanța, mergea îngândurată. Sosise doar de o jumătate de oră și primise deja un mesaj îngrijorător. Dar înainte de a-l chestion pe Antonio, trebuia neapărat să se calmeze.

Își concentră atenția asupra locului. Camerele erau situate în case cu trei etaje, în stil spaniol, pierdute în vegetația tropicală a grădinii. Florile înveseleau cu rozul lor viu pereții albi, iar fântânile arteziene din piatră susurau în iarbă.

Antonio rupse brusc tăcerea.

– Îmi pare nespus de rău pentru acest incident, Marti. I-am cerut lui Carlos să interogheze telefonista, în cazul în care farseurul nostru și-a lăsat numele. Sunt totuși puține șanse.

Marti clătină din cap. Nu aștepta o explicație, dar era sigură că el are anumite bănuieli.

– Câte persoane știau că voi sosi astăzi?

– Toți asistenții mei, răspunse el. Nici unul, însă, n-ar fi avut o idee atât de nebunească.

– Trebuie să-ți mărturisesc că am avut un adevărat șoc. Mi se părea că trăiesc un film prost, de serie B.

Antonio râse, ușurat că ea privește totul cu puțin umor. Acest incident îl surprindea. Până acum, toate „incidentele" de la Casa del Sol n-au fost dirijate spre cineva anume. Episodul cu ambulanța nu mai lăsa nici o îndoială asupra intențiilor autorului său. Tânăra femeie trebuie să-și fi făcut deja o impresie mizerabilă asupra hotelului. Se întoarse către Marti.

– Te-am instalat într-o *estancia*, la adăpost de zgomotul piscinei, în cazul în care îți place să te scoli târziu.

– O *estancia?*

– *Estancia* ar echivala în spaniolă cu conacul englezesc. Așa se numesc clădirile complexului hotelier. A ta se numește *Estancia Paradisului, Paradisul,* mai simplu. Iat-o.

– *Paradisul,* spuse ea surâzând, mă răsfeți, Antonio.

– Sper să fie pe măsura numelui său, cât vei sta tu aici.

Antonio chiar gândea acest lucru; dac-ar reuși s-o convingă pe Marti că hotelul lui este un adevărat paradis turistic, ar putea redeveni stăpân pe situație.

Antonio deschise ușa, studiind temător reacția tinerei femei. Se mai liniști citindu-i admirația din privire. O cazase la etajul al treilea, pe colț. Grinzi enorme din lemn lustruit susțineau un acoperiș cu o cupolă din ramuri de palmier, împletite cu migală. Două ventilatoare mari împrăștiau în camere răcoarea parfumată a grădinii. Salonul se deschidea spre terasă printr-o arcadă largă, și o ușă batantă cu tăbliile cizelate separa acest salon de o cameră imensă, cu pereții de culoarea lavandei.

Canapelele erau acoperite cu perne înflorate. Scaunele de fermier și masa din răchită creau o atmosferă intimă, dar exotică în același timp.

Pe birou, un buchet de orhidee urau noiu-sositei bun venit.

– E superb, spuse Marti întorcându-se spre gazda sa.

– Sunt mulțumit că-ți place, răspunse bărbatul, punându-i geanta pe un fotoliu. Valizele vor sosi cu autobuzul. De ce n-am coborî, până atunci, la o băutură răcoritoare?

*

* *

– Barmanul meu e renumit pentru punciul său cu gheață, faimosul Daiquiri, spuse Antonio, așezându-se într-un fotoliu de bambus, pe terasa barului. Ce zici, te tentează?

– Da, presupun că ai lucruri mai importante de făcut, decât să-mi ții companie?

– I-am cerut lui Carlos să se ocupe de conducerea hotelului în timpul șederii tale aici. Voi fi astfel disponibil să-ți dau toate informațiile de care ai nevoie despre Casa del Sol. Carlos ar fi fost încântat să-ți fie ghid, dar crede-mă, vei fi mai în siguranță cu mine, încheie el cu un surâs fermecător.

În timp ce vorbea cu ospătarul, Marti îi studia trăsăturile fine și regulate. Era teribil de seducător, cu ochii săi mari negri și părul negru și des, care i se ondula pe ceafă. În alte condiții, nu s-ar fi simțit de loc în siguranță...

– Ce vrei să știi despre Casa del Sol? întrebă el deodată.

Antonio cercetă atent ochii mari albaștri ai lui Marti, sperând să descopere în ei ceea ce buzele-i nu spuneau.

O lua drept o spioană... Marti suspină, blestemând brutalitatea cu care cei de la Sunshine își trimiteau anchetatorii, înspăimântându-i pe proprietarii hotelurilor.

– Antonio, spuse ea, cu o ușoară ezitare. Am venit să te ajut.

– Ascultă, replică acesta, resemnat. Să nu ne mai jucăm de-a șoarecele și pisica. Ai venit să constați ce nu merge la Casa del Sol. Iar rolul meu este să-ți demonstrez că nu sunt probleme serioase.

– Nu sunt un inchizitor! protestă vehement Marti.

Antonio nu răspunse, dar privirea sa grăitoare era mai convingătoare decât o mie de vorbe.

– Nu, insistă Marti, nu sunt deloc. M-au trimis să te ajut. Adesea, un străin poate fi mai obiectiv și...

– N-am nevoie de ajutor, o întrerupse el sec. Sunt capabil să-mi conduc singur hotelul.

Marti era obișnuită cu genul acesta de reacții, care nu-i ușurau deloc misiunea. Directorii de hotel nu agreau străinii trimiși să se amestece în treburile lor. Și apoi, Sunshine îi trimisese un inspector care nu cunoștea obiceiurile și tradițiile locului; colac peste pupăză, era femeie, în acest mediu latin unde bărbații sunt atotputernici!

Acesta era și motivul pentru care n-o trimiteau niciodată în misiune în Caraibe. De data aceasta, colegii ei erau deja în misiune și Sunshine fusese obligat s-o trimită singură. Marti era hotărâtă să reușească.

– Înțeleg că sosirea mea nu vă prea încântă, spuse ea încercând să se stăpânească. Sunt, totuși, aici și trebuie să-mi fac munca. Să fim sinceri de la început: Sunshine ți-a explicat motivele vizitei mele, nu-i așa?

– Telegrama menționa o simplă vizită de rutină, spuse el ridicând din umeri.

Barmanul așeza pe masă două enorme Daiquiri glasate. Marti profită de diversiune ca să găsească o explicație mulțumitoare. Sunshine ar fi putut să fie mai explicit, bombăni în gând, stingherită. Dar Antonio îi întrerupse șirul gândurilor.

– Marti, încă de acum șase ani, de la acordul cu Sunshine, n-am avut nici o vizită de rutină.

Urmă un scurt moment de tăcere, după care Marti se hotărî să fie directă:

– Sunshine a primit numeroase reclamații privind Casa del Sol. Sunt trimisă să descopăr cauzele problemelor voastre și să te ajut să pui lucrurile în ordine. Asta-i tot!

– Și dacă nu găsești cauzele? întrebă Antonio. Ar putea fi vorba de incidente minore, imprevizibile, apărând la întâmplare. Sunshine ar anula acordul, nu-i așa?

În ciuda calmului său aparent, Marti ghici în ochii săi negri o neliniște profundă.

– Ești prea pesimist. Nu trebuie să te alarmezi, Sunshine n-ar recurge la astfel de măsuri extreme, spuse ea ca să-l liniștească.

Antonio avea totuși dreptate. Dacă situația de la Casa del Sol nu se ameliora, Sunshine va anula contractul și va investi într-un alt complex hotelier. Era o decizie foarte simplă pentru un operator de turism ca Sunshine. Și Marti nu putea decât să le recomande această decizie, dacă va fi cazul.

Antonio dădu aprobator din cap, dar nu era de loc de acord. Ideea că vrea să-l ajute i se părea cel puțin caraghioasă. Știa perfect toate dedesubturile afacerii. Dacă el n-a fost în stare, timp de atâtea luni să descopere cauza problemelor lui, și nici să-l demaște pe autorul lor, cum ar fi reușit o străină să-l ajute? Toate incidentele supărătoare care se succedau la Casa del Sol nu erau deloc simple coincidențe. Cineva se înverșunase contra hotelului, ca să-l ruineze pe Antonio Andreas.

Dar cum să-i vorbească despre bănuielile sale tinerei femei? L-ar fi crezut paranoic. Nu, categoric, nu putea să-i vorbească despre asta. N-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Nu-i rămânea decât să aștepte, să pândească cel mai mic pas greșit al dușmanului său.

Sosirea autobuzului îi întrerupse gândurile negre.

– Trebuie să-l ajut pe Carlos, îi spuse lui Marti ridicându-se. Bagajele tale sunt în autobuz, ți le trimit cât pot de repede. Vei putea în sfârșit să te schimbi, ca să profiți de soare.

– De-abia aștept! Piscina asta este un adevărat supliciu al lui Tantal.

Antonio o ajută să se ridice, obligând-o parcă să meargă în camera sa. Nu voia s-o lase să iscodească singură prin hotel, să pună întrebări despre care el să nu știe nimic.

– Voi veni să te caut de îndată ce noii sosiți vor fi instalați, îi spuse în treacăt, plecând grăbit.

Marti privi gânditoare silueta prelungă a lui Antonio, îndreptându-se către recepție. Fără îndoială, prezența ei îl stingherea. Îi puteai citi în permanență pe figură și în ochi o oarecare spaimă. Ar fi vrut sincer să-l ajute, dar trebuia, în același timp, să-și facă treaba, să trimită un raport complet la Sunshine. Cum să le facă pe amândouă în același timp?

Tânăra traversă grădinile hotelului până la Estancia El Paraiso. Deschise ușa și reduse aerul condiționat. Apoi începu să-și desfacă geanta de voiaj. Pătrunse în sala de baie și-și aranjă trusa de toaletă pe polița care înconjura chiuveta. În comparație cu lumina din cameră, acolo era întuneric. Draperia albastru-închis a dușului era trasă, nelăsând să pătrundă lumina prin fereastra de deasupra băii.

Marti se înălță în vârful picioarelor și trase perdeaua. Soarele invadă camera și o orbi pentru o fracțiune de secundă, apoi ochii i s-au obișnuit cu lumina din jur.

Încremeni, brusc. Nemișcată în lumina orbitoare, hipnotizată parcă, Marti zări un imens șarpe negru alunecând amenințător pe fundul băii.

Capitolul 2

Șarpele cel negru, imens, rămase nemișcat pe smalțul strălucitor al băii. Își ridică lent capul. Ochii săi, reci ca niște bile de oțel, o fixau amenințător pe Marti. Sărmana fată, sufocată, încremenise. Se blocase complet. Într-un târziu, reîncepu să judece. Nu trebuia, mai ales, să intre în panică. Începu să se retragă ușor. Șarpele o urmărea nemișcat. Marti își simțea corpul înțepenit ca în apropierea morții. Dar șarpele nu se mișca. Ea se retrase, centimetru cu centimetru, ajunse în sfârșit în cameră; mai găsi forța să trântească violent ușa în urma ei.

I se înmuiaseră picioarele, iar corpul îi tremura de spaima cumplită care o cuprinsese. Ca să nu cadă, se sprijini de perete. Trebuia să se stăpânească. Era salvată!

Cum putea un șarpe să escaladeze un perete înalt de trei etaje și să deschidă o fereastră? I l-a pus cineva în baie! Dar de ce?

O bătaie ușoară în ușă a trezit-o din acest coșmar. Cineva intră și-i așeză bagajele pe o comodă. Fata încercă înnebunită să găsească un cuvânt spaniol pentru șarpe. Nu reuși.

– Vorbiți engleza? întrebă ea în sfârșit.

Omul clătină din cap surâzând amabil. Nu știa nici un cuvânt în engleză. Marti îi arătă ușa de la sala de baie și mimă forma unui animal.

Bărbatul, stupefiat, ezită puțin, apoi se îndreptă spre baie.

– Nu, urlă ea, văzându-l că vrea să intre.

Omul se întoarse, mirat.

– Domnul Antonio, striga ea arătându-i telefonul.

Antonio, cu buzele albite de furie, privea grădinarul care luase șarpele. Îi ținea ferm între două degete capul triunghiular, ca să-l împiedice să se miște. Un miros fetid invadă imediat camera.

– *Culebra de agua*, spuse grădinarul.

Marti înțelese cuvântul *agua.*

– Este un șarpe de apă? întrebă ea cu gâtul uscat.

Fără să-i răspundă la întrebare, Antonio vorbi în continuare cu gardianul, apoi îi ceru să iasă. De-abia atunci se întoarse către tânăra femeie.

– Să mergem pe balcon, mirosul e insuportabil.

– Ce i-ai spus grădinarului?

– I-am ordonat să tacă, dacă ține la serviciul lui.

Marti își aduse pe balcon un fotoliu de bambus, apoi se instală privind cu coada ochiului spre însoțitorul ei. Cu coatele sprijinite pe balustrada din fier forjat, cu privirea pierdută în vegetația din jur, acesta, mai crispat decât lăsa să se vadă, strângea nervos din buze.

– Era un șarpe de apă, repetă ea.

Antonio făcu un semn afirmativ din cap și continuă să scruteze grădina.

– Nu sunt periculoși, nu-i așa?

– Vrei să știi dacă mușcă? replică el, brutal. Ei bine, da. Sunt chiar foarte agresivi, dar mușcătura lor nu e mortală. Ca să se apere, degajă un miros insuportabil care îndepărtează dușmanul.

Ca să arate că, pentru el, subiectul era închis, începu să studieze cu atenție crengile arbuștilor din jur.

– Cum a ajuns acest șarpe în camera mea?

Antonio se dădu înapoi și se lăsă să cadă într-un fotoliu, alături de ea.

– Mă așteptam să faci o criză de isterie, descoperindu-l.

– Nu e genul meu, replică sec, ofensată. Ce se întâmplă aici, Antonio? Cineva încearcă să mă sperie, ca să mă urc în primul avion și să plec? Asta e? Am impresia că prezența mea deranjează. Salariații tăi știu pentru cine lucrez?

Tânărul se redresă și bătu exasperat cu pumnul în rezemătoarea fotoliului.

– Doar asociații mei știu. Le-am cerut să te trateze cu o grijă specială, ca să te împiedicăm să scotocești pretutindeni.

Marti surâse trist.

– Dacă a împărți baia cu un șarpe de apă este un tratament special, înseamnă că am multe de învățat despre țara ta.

Antonio continuă să tacă, înverșunat.

– De ce încearcă să mă intimideze, Antonio?

Tulburat, Antonio era obligat să constate că fata e mult prea isteață ca să se lase păcălită de o minciună oarecare și că va fi obligat să-i spună adevărul, la un moment dat. Misteriosul său dușman se hotărâse, deci, să-i dea lovitura fatală, trimițând-o pe Marti să relateze șefilor ei tot felul de povești oribile despre Casa del Sol.

– Nu știu ce să cred despre povestea asta cu șarpele, spuse el, încercând să se adune. Este pentru prima oară când mă confrunt cu o astfel de situație.

Marti încercă să-i atragă atenția, dar privirea sa sumbră rătăcea printre frunzele palmierilor din grădină. Nu-i va mărturisi niciodată bănuielile lui, se gândea ea, tot mai convinsă că misiunea ei nu va fi deloc ușoară.

– Bun, spuse ea, doar ca să rupă tăcerea grea ce se așternuse între ei. Să uităm această glumă proastă. Mi-ar plăcea să-i întâlnesc pe asistenții tăi, dacă nu te deranjează.

– Nu, deloc. Pe care vrei să-l vezi primul?

– Carlos, dacă se poate. Este mâna ta dreaptă, nu-i așa? El trebuie să fie mai bine informat decât ceilalți.

Antonio clătină din cap cu un aer gânditor, apoi se îndreptă spre telefon. Deschise cartea de telefon a hotelului și scrise un număr de telefon pe prima pagină.

– Ți-am notat numărul meu direct, Marti. Dacă vei avea și alte surprize neplăcute, telefonează-mi imediat.

*
* *

– Am întâlnire cu domnul Andreas, spuse Marti recepționerei.

– Marti, o chemă Carlos ieșind din birou, intră, te rog.

Îi oferi un fotoliu din piele albă. Marti observă discret biroul. Era o cameră mare, al cărei mobilier din mahon și piele crea o atmosferă masculină și rafinată.

– Mă surprinde că ai început deja să lucrezi, îi spuse, surâzând, prietenos. În perioada asta, ar trebui să începi pregătirea sărbătorilor Anului Nou, împreună cu familia.

– Nu am familie la Boston, îi răspunse, cu același surâs călduros, Marti. De altfel, mă întreb cine ar putea să ezite între frigul polar din Noua Anglie și climatul vostru paradiziac. Cu cât îmi termin mai repede misiunea, cu atât mai repede voi putea să profit de soare și de mare, fără să am conștiința încărcată.

– Cu ce pot să te ajut?

– Dosarul pe care l-am primit de la Sunshine este destul de vag. Tot ceea ce știu este că, de câteva luni, Casa del Sol este într-o situație dificilă.

– Corect. Am avut probleme, dar nu foarte grave.

– Mi-ai putea da câteva exemple? insistă ea.

– Pane ocazionale de echipamente, o comandă de băutură care s-a rătăcit, întârzieri la livrări... probleme de rutină, nimic foarte serios.

Carlos nu părea prea vorbăreț, ca și fratele său, de altfel.

– Și cum vi le-ați explicat? Au fost datorate unei neglijențe sau au fost provocate deliberat?

Bărbatul o privi în tăcere, apoi îi răspunse:

– Marti, incidentele de astăzi au fost provocate deliberat. În ceea ce privește reclamațiile care au ajuns la voi, la Sunshine, nu sunt decât probleme minore care au fost amplificate în mod artificial.

– Știu că oamenii au tendința să exagereze în reclamațiile lor. Spune-mi, când a început să se deterioreze situația?

– Acum un an, poate puțin mai mult, răspunse el.

Marti se strădui să-și mascheze surprinderea. Sunshine nu aflase decât de trei luni despre dificultățile de la Casa del Sol. Răspunsul lui Carlos părea, totuși, logic.

– Poate din cauza schimbării conducerii? sugeră ea, prudent. Oamenilor nu le prea place să-și schimbe obiceiurile...

– Tata a murit acum doi ani, o întrerupse Carlos.

– Nu fac nici o critică la adresa lui Antonio. E totuși straniu că aceste probleme au început tocmai după moartea tatălui vostru.

– Nu cred să aibă vreo legătură una cu alta.

– Poate că un lucrător fidel tatălui vostru a avut vreun conflict cu Antonio și caută să se răzbune?

– De ce să vrea să-i facă rău? Fratele meu este drept și generos. El este apreciat de personal.

Carlos nu a reușit, până la urmă, s-o convingă pe Marti. Instinctul și experiența îi dictau că dificultățile de la Casa del Sol nu erau doar simple coincidențe.

*
* *

Antonio își înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor și se strădui să-și stăpânească mânia.

– Ești încăpățânat, Antonio, strigă fratele său bătând cu pumnul în masă. Marti Winston nu este naivă. În mai puțin de trei minute, a descoperit că problemele noastre au început după moartea tatii și că nu sunt simple accidente.

– Sper că nu i-ai spus nimic.

– Nu, bineînțeles. Dar nu e proastă. Mărturisește-i adevărul, altfel va bănui tot felul de rele!

Antonio se ridică și începu să măsoare cu pași mari în lung și în lat salonul. Câinele său se repezi la ușă, dând voios din coadă.

– Nu, Reilley, nu ieșim, îl potoli el sever.

Se apropie de fereastră și privi, cu un aer gânditor, peluza.

– Nu e treaba ei, murmură, în sfârșit.

– Dar e treaba celor de la Sunshine, replică fratele său. De altfel, are intenția să interogheze personalul.

Antonio se întoarse brusc spre Carlos.

– Ce dacă? Salariații noștri n-au interes ca hotelul să dea faliment. Nu cred să fie vinovat vre-unul dintre ei.

– Totuși, cel care a pus șarpele în cadă și a chemat ambulanța cunoștea perfect hotelul. Ce Dumnezeu, Antonio, gândește-te puțin! Spune-i adevărul, dacă nu, Marti Winston își va sfătui șefii să rezilieze contractul. Este ultima noastră șansă, Antonio! Ar putea să ne ajute. Și apoi, cooperând, vei ști ce gândește și vei putea s-o influențezi. Folosește-ți farmecul! Nu ți-a fost niciodată greu să seduci o femeie, după câte știu!

– Marti e prea conștiincioasă ca să se lase sedusă... În sfârșit, poate că ai dreptate, admise până la urmă. O să-i explic situația. Dar trebuie să fim foarte atenți. Nu putem să-i spunem chiar totul. Afacerile noastre de familie ne privesc doar pe noi. Nici unul dintre ei nu mai scoase o vorbă. Carlos mângâia câinele cu un aer gânditor.

– Știi la ce oră coboară la cină? întrebă Antonio după o scurtă tăcere. Vreau să-i țin companie.

– Mi-a spus că e obosită și că va cina în cameră.

– O să-i cer lui Felipe s-o servesc chiar eu. O voi invita la micul dejun mâine dimineață!

*

* *

– Ce plăcut e să dejunezi afară în plină iarnă! exclamă Marti privind piscina strălucind în soare, aproape de terasa restaurantului. Dacă aș fi la Boston, aș privi acum zăpada care cade neîncetat dincolo de fereastra camerei mele.

Antonio surâse blând și se așeză în fața ei.

– Am reflectat la discuția noastră de ieri, spuse cu o voce ezitantă.

Marti, cu ochii ascunși de ochelarii de soare, îl privea atent.

– N-am fost complet sincer, continuă el, frecându-și bărbia. Trebuie să-ți mărturisesc că am câteva bănuieli. Nu e vorba de niște simple accidente.

Marti, surprinsă de atitudinea lui conciliantă, aștepta urmarea confesiunilor. Dar el tăcu și figura lui păru neliniștită.

– Și cauzele? întrebă ea într-un târziu, ca să-l ajute.

– Nu cauzele trebuie să le descopăr, ci un responsabil.

– Tu... crezi că...

Antonio trase aer în piept înainte de a-i răspunde.

– Vrea să mă ruineze, distrugând Casa del Sol.

– Dar cine, Antonio? reluă Marti.

– N-am nici cea mai mică idee! Dar incidentele apar prea des și prea regulat ca să crezi în hazard. Cineva le provoacă.

– Ar fi cred destul să cauți printre cunoștințele tale care ar avea interes să te ruineze.

Un surâs neputincios se desenă atunci pe buzele lui Antonio, și el își plecă dezarmat capul.

– Nu-i atât de simplu, Marti. De luni de zile încercăm zadarnic să-l surprindem pe vinovat.

– Ați anunțat poliția?

– Nu suntem la Boston, reluă el cu un ton ușor disprețuitor. Poliția din Puerto Plata nu are nimic de-a face cu F.B.I. De altfel nu am nici o probă, nici un indiciu.

Marti își mușcă buzele, realizând naivitatea sugestiei sale. I se spuseseră atâtea povești despre corupția și ineficacitatea poliției din Caraibe, încât înțelege perfect reacția lui Antonio.

– N-am avut intenția să-ți vorbesc despre asta, continuă el. Credeam că vei petrece doar o zi sau două la Casa del Sol, cât să-mi verifici gestiunea și diversele servicii prestate în cadrul complexului. Dar Carlos mi-a spus că ai intenția să rămâi mai mult, pentru o anchetă serioasă.

Marti surâse. Deci, Carlos l-a făcut să-și schimbe atitudinea.

– Exact. Voi rămâne cel puțin o săptămână. Cuvântul „anchetă" e prea dur. Sunshine m-a trimis să rezolvăm împreună problemele, nu să vă controlez.

– Bună dimineața! salută vesel Carlos.

Marti își ridică privirea. Purta un șort multicolor și se îndrepta către piscină. Frumosul și seducătorul frate al lui Antonio se apropie de masa lor, însoțit de o blondă apetisantă în bikini, pe care o îmbrățișa cu nonșalanță. Marti studie pe furiș superba apariție. Părul său fumuriu și decolorat de soare, contrasta puternic cu ochii ei negri, iar tenul, puternic bronzat, îi sublinia finețea trăsăturilor.

– Marti, ți-o prezint pe Angelica Clarke. Ea conduce agenția de voiaj a hotelului și organizează excursiile.

– Bine ați venit la Casa del Sol, spuse aceasta, cu un surâs de-a dreptul strălucitor.

– Mulțumesc, Angelica.

– Spune-mi Angie, toată lumea îmi zice așa. E mai scurt. Sper că Antonio are grijă de tine.

– N-am de ce să mă plâng, pentru moment, îi răspunse Marti, râzând.

– Dacă vei avea vreodată, fă-mi un semn, o tachină Carlos.

– Nu-l asculta, replică Angie, crede că poate să rivalizeze cu reputația fratelui său.

Marti îi privea pe cei trei cu atenție. O umbră de neliniște traversă deodată fața lui Antonio, iar surâsul se șterse de pe buzele lui Carlos. Angie nu părea să fi remarcat reacția lor.

– Cine a rămas la recepție? întrebă brusc Antonio.

– Juan, răspunse fratele său, ridicând din umeri. O să vin să-l ajut peste o oră, la sosirea noului grup. Te agiți prea mult, Antonio! Mi-ai cerut să mă ocup de conducerea hotelului, în timpul ședерii lui Marti, ai încredere în mine!

Carlos o luă pe Angie de mână și își continuă drumul.

– Pe curând, salută blonda, agitându-și mâna.

– Pe curând, Ange, îi răspunse Antonio.

– Ange? repetă surprinsă Marti.

– O cunosc de ani de zile și întotdeauna i-am spus Ange.

– Este americană?

– Da. Când avea 18 ani, a venit să-și petreacă vacanța la Puerto Plata. Nu a mai plecat. La început a lucrat pentru o agenție de voiaj din oraș, apoi am folosit-o ca să ne creeze propria noastră agenție. Era prea tânără ca să aibă responsabilități atât de importante, dar nu am avut de ales. Căutam pe cineva care să vorbească engleza. A reușit perfect.

Antonio luă o înghițitură bună de cafea.

– Să revenim la discuția noastră. Îți spuneam că un oarecare, nu știu cine, vrea să mă ruineze. Se pare că dușmanul meu s-a hotărât să te atace. Speră, fără îndoială, că intimidându-te, îi va determina pe cei de la Sunshine să rezilieze contractul.

– Bănuiești pe cineva?

– Nu. N-am nici un indiciu. Am încredere în asistenții mei și în personal. Sunt sigur, totuși, că vinovatul lucrează la Casa del

Sol. Incidentele apar întotdeauna la momentul potrivit, iar pregătirea lor trădează o cunoaștere perfectă a activității hotelului. Să luăm, de exemplu, întreruperea apei calde în camera domnului Browning. Am descoperit că valva de la pompa care alimenta clădirea lor, fusese spartă. Putea să fie vorba de un simplu accident. Dar se întâmplase, printr-o stranie coincidență, exact în momentul în care urma să instalăm un grup de turiști, tocmai în clădirea respectivă! Am reușit să evităm catastrofa la timp: doar domnul Browning a avut de suferit.

– Înseamnă că dușmanul tău este angajat al Casei del Sol?

– Fără nici o îndoială, dar în același timp, e absurd. Dacă hotelul dă faliment, angajații devin șomeri. Ori, în această țară nu e prea ușor să găsești de lucru, crede-mă. Majoritatea lucrătorilor mei au participat benevol la construirea hotelului, având doar promisiunea că vor obține un loc de muncă permanent.

Antonio își plecă ochii, iar vocea îi tremura de emoție. Marti ar fi vrut să-l mângâie, să-l liniștească.

– Nu-ți mai face griji, se va aranja totul, până la urmă.

După câteva secunde de tăcere, el o privi surâzând.

– Acum, că știi totul, ce mă sfătuiești să fac?

Marti își coborî privirea. Misiunea sa se arăta mai delicată decât și-o imaginase.

– Ți-ai avertizat asistenții?

– Bineînțeles! Sunt foarte atenți, dar avem impresia că avem de-a face cu omul invizibil.

– Sau, poate, cu o fantomă! spuse în glumă tânăra.

Antonio păli brusc, iar surâsul îi încremeni pe buze. Marti privi rapid în jur, crezând că tocmai a văzut ceva groaznic. Dar totul părea normal, se pare că vorbele ei l-au înspăimântat.

– Vrei să-mi interoghezi asistenții, nu-i așa? Managerul restaurantului este pe-aici, pe undeva. Poți să începi imediat dacă vrei, spuse el, parcă dorind să schimbe subiectul.

– Am uitat că e vorba de un mic dejun de afaceri, replică fata cu un surâs nervos.

Îi scăpa ceva?

Antonio ridică brațul, ca să atragă atenția omului despre care tocmai îi vorbise.

– Ți-l prezint pe Felipe Perez. Felipe, iat-o pe Marti Winston, de la Sunshine Tour.

Acest Felipe Perez era un bărbat de cincizeci de ani, poate mai mult, cu tenul mai închis la culoare, îmbrăcat într-un impecabil costum bleumarin. Marti a fost pe loc impresionată de seriozitatea înfățișării sale și de rigiditatea aproape militară cu care se prezentă. O salută înclinându-se, ceremonios.

– Încântată să vă întâlnesc, domnule Perez. Antonio mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, mi-ar plăcea să vă pun câteva întrebări despre organizarea restaurantului. Ar fi posibil să vizitez bucătăriile?

Felipe îl întreba din priviri pe Antonio, apoi se înclină din nou, la fel de ceremonios, în fața tinerei femei.

– Cu plăcere! Sunt la dispoziția dumneavoastră!

– Felipe te va informa la fel de bine ca mine, sublinie Antonio, după ce managerul restaurantului se retrase. Tatăl meu l-a angajat înainte de deschiderea hotelului. El e cel care a dirijat amenajarea bucătăriilor. L-a înnebunit, atunci, pe arhitect cu pretențiile sale! Dar, datorită lui, am acum cel mai bun restaurant de pe insulă! Te las, Marti. Astăzi nu voi avea prea mult timp la dispoziție. Așteptăm un grup de 20 de persoane. Antonio se ridică apoi se aplecă deasupra mesei ca să-i ia mâna.

– O zi bună, îi dori el, cu un surâs irezistibil.

Marti urmări din priviri silueta înaltă, umerii săi largi, subliniați cu măiestrie de croiala perfectă a jachetei de in pe care o purta și părul acela negru care se ondula pe ceafă. Își privi instinctiv mâna care părea să mai păstreze căldura mâinii lui Antonio. N-a fost decât un simplu gest amical, de unde, atunci, toată această tulburare?

„Pentru că-l găsești teribil de seducător", îi răspunse un mic glas din adâncul inimii sale...

*
* *

După o jumătate de oră de conversație cu Felipe, aflase tot ce era de știut despre organizarea restaurantului, dar nimic în plus despre dificultățile cu care se confruntau. Era hotărâtă să forțeze un pic nota, să meargă până la capăt.

– Ce credeți despre problemele hotelului?

Felipe se încruntă brusc.

– S-a plâns cineva de restaurant? întrebă el cu glasul sec, ofensat.

Marti rememoră ultimele reclamații primite la Sunshine. Era vorba de o pană de autobuz și de o defecțiune la aerul condiționat.

– Nu. De obicei oamenii se plâng mai mult de mâncare, dar nu când e vorba de Casa del Sol!

– Nu știu decât ceea ce se petrece la restaurant, sublinie ușurat restauratorul. Era evident că Felipe nu-i va dezvălui nimic interesant.

– De ce ați venit să munciți la Casa del Sol? întrebă ea, doar ca să curme tăcerea ce se instalase între ei.

– Domnul Andreas căuta un restaurator experimentat. I-am fost recomandat.

– Antonio nu vă cunoștea?

– Am fost recomandat domnului Andreas.

– Tatăl său, vreți să spuneți? preciză ea, amintindu-și dosarul de la Sunshine. Și cine v-a recomandat?

– Asistentul său.

– Am crezut că Antonio a fost asistentul directorului încă de la început.

– Predecesorul său, Jose Iñés.

– Adevărat, îmi amintesc, minți Marti. Cu el ce s-a întâmplat?

– A plecat, răspunse Felipe, trăgând nervos de mâneca hainei.

– Asta știu. Dar unde lucrează acum?

Felipe se întoarse către culoarul bucătăriei, cu speranța vizibilă că un apel îl va salva de curiozitatea tinerei femei. Dar ușa rămânea închisă...

– Lucrează la clubul Tortuga.

– A, îmi duc aminte. Și era...

Restauratorul nu mai era dispus să umple spațiile goale...

– Acum doi ani, nu-i așa?

– Exact, după moartea domnului Andreas, răspunse Felipe răsuflând ușurat.

Marti se felicită pentru mica ei viclenie. Ghicise destul de mult ca să-l facă să creadă că era la curent cu întreaga poveste, dar memoria îi mai joacă uneori feste. Era mult mai prudent să nu mai abuzeze de norocul ei. Felipe i-ar descoperi până la urmă stratagema.

– Cred că a fost destul. Și apoi, nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Mulțumesc mult, domnule Perez.

Marti închise ușa de serviciu de la bucătărie și se trezi dintr-o dată în căldura umedă a grădinii. Era de-abia ora 12, dar simțea deja prin sandale fierbințeala asfaltului. Își ridică părul de pe ceafa transpirată. Era o nebunie să vizitezi complezul pe o astfel de caniculă. Risca s-o ardă soarele sau să facă o insolație. Preferă deci să-și amâne vizita pentru mai târziu și se îndreptă spre locuința ei, preocupată de informațiile pe care i le-a smuls lui Felipe.

Cine era acest Jose Iñés? De ce părăsise Casa del Sol după moartea tatălui lui Antonio?

Un micuț Lindbergh în devenire ieși brusc de pe o alee laterală, cu brațele întinse, imitând zgomotul făcut de motorul unui avion. De-abia reuși s-o evite pe Marti în ultimul moment. Amuzată, tânăra femeie se întoarse să privească vijeliile pilotului imaginar. Atunci îl zări! Bărbatul se opri brusc, făcându-se că studiază tufele înflorite. Cu toată căldura sufocantă, Marti nu putu să-și reprime un violent frison. Omul o urmărea, era convinsă de asta! Îl studie cu coada ochiului. Trebuie să fi avut cam 30 de ani. Purta un pantalon negru și o cămașă albă care nu semăna deloc cu uniforma angajaților hotelului.

Marti grăbi pasul, apoi se opri brusc, făcându-se că își încheie sandalele. Aruncă o privire în spate. Bărbatul dispăruse. Se pare că imaginația ei bogată îi juca feste. Totuși, simți din nou o prezență în spatele ei. Se întoarse brusc. Bărbatul reapăruse. Se opri un moment apoi avansă în direcția ei.

– Bună ziua, domnișoară, o salută el firesc în spaniolă, depășind-o la fel de firesc. Privind silueta care dispărea după

clădire, se întrebă de ce îi spusese *señorita* și nu *señora?* Știa cine este ea? Deschise ușa locuinței, încercând să râdă joc de spaimele sale. Avea precis nevoie de odihnă!

*
* *

Umbra răcoritoare invadase balconul. Marti își închise cartea și-și apăsă un deget pe braț. Pata, ușoară, albă, care apăru pe piele îi confirmă bănuiala: s-a ars la soare. N-ar fi trebuit să stea afară atât de mult. Incidentele de la hotel, misteriosul Jose și Antonio Andreas îi acaparaseră toate gândurile, degeaba încercase să se concentreze asupra cărții.

Antonio Andreas... avea o senzație stranie de fiecare dată când se găsea în preajma lui. Această atracție nu trebuia să-i influențeze misiunea. Fusese trimisă să studieze problemele de la Casa del Sol; totuși, inima sa tresărea de fiecare dată când întâlnea ochii mari, negri ai lui Antonio! Își dorea din tot sufletul să nu trimită la Sunshine un raport negativ!

– Gata cu romantismul, Marti! se certă singură, râzând.

Soneria telefonului o trezi din visare.

– Ești liberă seara asta? o întrebă vocea învăluitoare a lui Antonio. Te invit la cină.

– Nu te simți obligat să mă distrezi, sunt obișnuită să-mi petrec serile singură.

– Nu mă simt obligat. Ar fi o plăcere pentru mine, insistă el.

Antonio îi dăduse întâlnire la Alcazar, elegantul restaurant al Casei del Sol, care domina grădina și marea de la înălțimea pilonilor pe care era suspendat. Intrând, Marti aruncă o privire discretă în jur. Pereții lambrisați și ventilatoarele mari creau o

atmosferă colonială plină de farmec. Parchetul ceruit strălucea printre mesele și fotoliile de trestie. Antonio o aștepta, instalat în celălalt capăt al sălii.

– Ei bine, cum s-a desfășurat vizita la bucătării de azi-dimineață? întrebă el surâzând.

– Felipe nu era prea vorbăreț.

– Să zicem că e circumspect...

– Dacă vrei. Totuși, am aflat câte ceva! Mi-a vorbit de Jose Iñes.

Marti zări o ușoară crispare pe figura lui Antonio, dar acesta se controlă imediat și-i răspunse cu dezinvoltură:

– Este managerul unui alt hotel, clubul Tortuga.

– Și...? insistă Marti.

– A lucrat aici, mărturisi Antonio. Am împărțit timp de doi ani postul de asistent al directorului. Fusese deja mâna dreaptă a tatei în celălalt hotel, la Santo Domingo. Erau buni prieteni. Și, bineînțeles, a venit să lucreze la Casa del Sol!

– Și atunci, de ce a plecat după moartea tatălui tău?

– Fără tatăl meu, n-a mai simțit același atașament pentru Casa del Sol, îi răspunse după o lungă tăcere.

– Jose l-a recomandat pe Felipe tatălui tău, cel puțin așa cred. Sunt prieteni?

– Nu tocmai. Felipe este cumnatul lui Jose.

– Iar Jose conduce un alt hotel acum... Îți e rival?

– Înțeleg unde vrei să ajungi, replică el, plecându-și ochii. Jose nu vine niciodată la Casa del Sol. De-abia cunoaște locul.

– Cumnatul său l-ar putea informa.

– Nu. Am încredere în Felipe, iar Jose n-ar avea nici un motiv! Mi-e groază de această idee, dar trebuie să recunosc că singurii suspecți posibili sunt asistenții mei! Sunt singurii care au acces peste tot!

– Felipe face parte dintre ei?

– Da, împreună cu Miguel Miran și Ange.

– Lucrează cu tine de la început?

– Toți, cu excepția lui Carlos. Este pictor, a studiat la Santo Domingo. După moartea tatălui meu și plecarea lui Jose, i-am cerut să vină să mă ajute.

– De ce n-ai căutat pe cineva mai experimentat?

– Felipe s-a propus sigur, cred că soția sa era cea care l-a împins s-o facă. Este ambițioasă! Felipe își iubește meseria, a fost dintotdeauna restaurator. Miguel ar fi vrut și el, dar a înțeles, până la urmă.

– Ce a înțeles? întrebă mirată Marti.

– A înțeles că postul i se cuvenea fratelui meu, Carlos. Se pare că nu ești lămurită!

– Nu, nu înțeleg deloc. Erai în dificultate și ți-ai luat drept asistent pe fratele tău, care era evident că n-vea habar de gestiune și nici de management.

– După moartea tatălui meu, eu sunt șeful familiei. Nu există nici un viitor pentru pictori în Republica Dominicană. Eu sunt cel mai mare, eu decid. De altfel, s-a descurcat admirabil și se simte foarte bine la Casa del Sol.

– Datorită lui Angie, desigur. Avea un prieten înainte de sosirea lui Carlos? întrebă cu un aer detașat Marti, străduindu-se să-și ascundă curiozitatea.

– De ce nu mă întrebi direct? ripostă el, vizibil amuzat. Ei bine, bănuielile tale sunt corecte! Acum mult timp, am fost împreună!

– Scuză-mi indiscreția, dar cine a rupt legătura?

– Nu e important, acum!

– Tocmai mi-ai spus că asistenții tăi sunt singurii suspecți posibili. Nu există dușman mai rău decât o femeie părăsită...

– Eu am rupt legătura, dacă ții neapărat să știi. Ange nu e deloc ranchiunoasă și oricum e mult mai fericită cu Carlos decât cu mine!

La sfârșitul cinei, Antonio chemă discret ospătarul.

– Vom lua două Remy Martin.

– Nu și pentru mine, interveni Marti, privindu-și paharul de vin pe jumătate plin. Nu sunt obișnuită cu alcoolurile tari!

Vinul și soarele începeau deja să-și facă efectul!

– Nu se cuvine să refuzi un Remy Martin, insistă Antonio. Îl vom servi în curtea interioară. Este deja ora 9 și spectacolul trebuie să înceapă.

Mai erau câteva locuri libere în fața scenei. Un bărbat tânăr, micuț, în vestă albă, glumea cu asistența într-un amestec comic de spaniolă și engleză.

– Carlos și Ange ne-au oprit locuri, îi spuse, conducând-o printre spectatori.

– Asiști la toate reprezentațiile, în fiecare seară?

– Eu privesc spectatorii, nu spectacolul, replică el surâzând. Observ și dacă angajații mei invită, cum se cuvine la dans femeile singure.

De îndată ce spectacolul s-a sfârșit, orchestra atacă primul dans. Antonio și fratele său au dispărut discret, în timp ce Marti și Angie s-au retras ca să stea liniștite de vorbă.

– Vii în fiecare seară? o întrebă Marti pe însoțitoarea ei.

– Da, îl însoțesc. M-aș plictisi așteptându-l singură.

– Dacă te măriți cu Carlos, crezi că va mai fi obligat să țină companie clientelor singure? îi lansă, glumind, întrebarea.

Frumoasa blondă ridică din umeri.

– Carlos nu e pregătit să se însoare. Iar când va fi, mama lui îi va găsi cu siguranță o tânără drăguță din insulă. Nu sunt genul de noră la care visează senora Andreas, încheie ea, căutându-și rujul în geantă.

– La vârsta lui, cred că e liber să aleagă drept soție pe femeia pe care o iubește, exclamă, ușor contrariată, Marti.

– Familia Andreas este o veche familie spaniolă, foarte conservatoare. Mama sa și Antonio nu vor accepta ca el să se însoare cu o străină, te asigur, explică ea privind-o pe Marti drept în ochi.

Mesajul era clar...

– Mulțumesc pentru avertisment.

– Nu-mi place să văd oameni suferind, spuse Angie, ridicând din umeri. Distrează-te cu Antonio în timpul șederii tale aici, dar nu-ți face iluzii. Nu va fi decât o aventură trecătoare. Eu m-am resemnat demult, ca și Miguel, de altfel. Formăm un club al exclușilor.

Surâse misterios, dar realiză imediat că Marti n-avea cum să-i înțeleagă aluzia. În acest moment orchestra se opri, iar Antonio reveni la masa lor, însoțit de Miguel.

– Ange, Carlos e la Tabarena și te așteaptă acolo.

– Mă duc la discotecă. Ne vedem mai târziu, Marti?

– Nu, sunt puțin obosită. Pe mâine.

Antonio îl prezentă pe directorul lui artistic. Miguel era o companie plăcută, dar tânăra nu reușea să se concentreze asupra conversației. Îi răsunau încă în minte avertismentele lui Angie. Nu avea nici un chef să aibă o aventură trecătoare cu Antonio.

Marti se chemă imediat la ordine și începu să-l studieze atent pe Miguel. Avea o figură frumoasă, cu niște ochi mari negri și un

păr la fel de negru care i se ondula pe frunte. Își aminti imediat misterioasa aluzie a lui Angie. Ce aveau ei în comun ca să formeze „un club al exclușilor”?

Tânărul se ridică și se retrase, dar ea nu auzise nici măcar un cuvânt din toată conversația...

– Cum îl găsești pe Miguel? o întrebă, curios, Antonio.

– E fermecător, dar n-am prea fost atentă. Sunt obosită... Soarele trebuie să fie de vină.

– Atunci, vom merge la Tabarena în altă zi. Trebuie, totuși să-mi acorzi un dans, înainte de a te retrage, spuse el categoric, luând-o de mână.

Își croiră drum printre dansatori, fără un cuvânt. Când Antonio își puse mâinile pe umerii ei, simți că încremenește. Această simplă atingere o făcu să uite de avertismentul lui Angie, dar și de propria ei hotărâre. Își lipi obrazul de umărul bărbatului și-i respiră parfumul, parfumul insulelor... Când mâna lui Antonio i-a alunecat pe spate, o cuprinse o ușoară euforie. Închise, înfiorată, ochii...

Nemulțumirile șefilor ei, problemele Casei del Sol, nu mai existau, pur și simplu. Erau doar ei doi, iar ea se lăsă în voia dansului, pierdută în brațele lui Antonio. Degetele sale atinseră ușor ceafa bărbatului, apoi începură să se joace în părul lui brun, mătăsos ca o adiere de vară. Antonio îi zâmbi tandru și o trase mai aproape. Inima bătea să-i spargă pieptul, iar corpul n-o mai asculta. O încercau senzații stranii. Nu mai simțea decât răsuflarea lui fierbinte mângâindu-i tâmplele.

Ultimele acorduri muzicale se risipiră în noapte. Antonio se îndepărtă ușor, cu regret.

– Te conduc la El Paraiso, îi spuse luând-o de mână.

Marti, toropită, îl urmă surâzând. O conduse în paradis... Mână în mână, traversară grădina, luminată feeric de lună. Își simțea inima palpitând, încă. De ce îl găsea atât de seducător? De ce tocmai el? Nu aveau nimic în comun, doar obligația să descopere ce nu merge la Casa del Sol...

După ce i-a controlat rapid camera, Antonio se îndreptă către ușă.

– Poți să intri, nu e nimeni sub pat, nici un dragon. Luăm micul dejun împreună, mâine?

– Dacă vrei.

Ieșind, Antonio o mai privi o dată. Cu ochii strălucindu-i de oboseală și obrajii colorați de soare, era atât de apetisantă, încât ar fi vrut s-o sărute.

– Noapte bună, Marti, doar atât putu să-i spună și închise ușa în urma lui.

După ce a pus lanțul de siguranță, Marti se dezbrăcă și se îndreptă în sfârșit spre pat. Dând cuvertura la o parte, încremeni, cu gâtul uscat și tremurând toată. În mijlocul patului se zărea o formă ciudată, înfășurată într-o bucată de stofă roz. Își luă inima în dinți și apucă obiectul, ca să-l arunce imediat, de parcă ar fi fost un bulgăre de foc. Încremenită, îl studie cu atenție și... izbucni în râs. Nu era vre-un animal înfiorător, era o păpușă voodoo! Continuă să râdă; ea care nu citea nici măcar horoscopul, doar n-o să înceapă să creadă acum în vrăjitoare și în vrăji voodoo, atât de temute în Haiti. Oarecum mai liniștită, Marti luă păpușa și începu s-o studieze surâzând. Dar surâsul îi încremeni pe buze când recunoscu, lipit de capul păpușii, o șuviță din propriul său păr. Îi tăiase cineva o șuviță de păr, fără măcar să observe!

Se uită mai atent la bucata de stofă care învelea păpușa și o recunoscu imediat: bluza ei de mătase roz. Se repezi la dulap și, deschizând brusc ușa, bănuiala se confirmă: cineva tăiase un dreptunghi din bluza ei. Îi intrase cineva în cameră! Speriată de-a binelea, aruncă o privire înnebunită în jur și se repezi la telefon. Antonio nu se întorsese încă.

Își trase repede blugii și un tricou și se năpusti pe culoar. El trebuie să fie prin preajmă, îl va găsi imediat. Silueta unui bărbat în cămașă albă și pantaloni negri îi tăie avântul. Îl recunoscu imediat pe străinul care o urmărise în după-amiaza aceea. Găsi puterea să se întoarcă din drum, să intre în cameră, să trântească ușa și chiar să pună lanțul de siguranță. De-abia se sprijinise de ușă, cu inima bătând violent. Îl auzi spunând în spaniolă:

– *Señorita, no tiene miedo.*

Dar Marti nu înțelese nimic. Împinse un fotoliu în ușă și se duse din nou la telefon. Antonio tot nu răspundea. Sună, atunci, la recepție.

– Sunt domnișoara Winston, spuse ea cu o voce agitată. Puteți să-l căugați pe señor Andreas? Vă rog, e urgent!

Capitolul 3

Speriată, Marti îl privea pe Antonio cum întoarce păpușa pe toate părțile. Când o lăsă să cadă pe masă, ochii îi străluceau de mânie.

– E vrăjitorie primitivă, bombăni el printre dinți. Ți-ai revenit din spaimă?

– Ricardo e cel care m-a speriat mai mult, îi răspunse îndreptându-și privirea spre bărbatul pe care-l surprinsese pe hol și care stătea acum pe canapea, oarecum stingherit.

– Sunt dezolat, Marti, dar după evenimentele de ieri m-am gândit că e mai înțelept să pun pe cineva să te păzească. Nu te-am avertizat, ca să nu te sperii mai rău. Sper că ai înțeles și-mi accepți scuzele.

Antonio îi adresă câteva cuvinte în spaniolă lui Ricardo, care schiță un salut și se îndreptă spre culoar.

Tânăra femeie privi din nou păpușa, abia stăpânindu-și dezgustul. Antonio o îmbrățișă, încercând s-o liniștească. Cu un nod în gât și ochii arzând, fata își ascunse fața în scobitura umărului său. Căldura și puterea pe care corpul lui Antonio le degaja au liniștit-o surprinzător de repede.

– Cum a putut să taie o meșă din părul meu? îl întrebă ridicându-și privirea.

– Ajunge o secundă și o pereche de foarfece care taie bine! Se poate face în orice clipă. De-acum înainte, camera îți va fi supravegheată zi și noapte.

– Mulțumesc, Antonio. Apreciez grija cu care mă înconjori. De obicei nu sunt așa de fricoasă și nu cunosc îndeajuns ritualurile voodoo ca să fiu terorizată de o păpușă. Dar ideea că mi-a tăiat cineva o șuviță de păr, fără să observ, m-a dat peste cap.

– În Republica Dominicană nu se practică voodoo, Marti. În Haiti, da.

– Ia te uită. Are un ac înfipt în inimă. Ce crezi, o să am o criză de inimă sau doar o indigestie? schimbă ea tonul.

Atonio îi aprecie ironia, oarecum ușurat.

– Te simți mai bine, acum?

– Doar n-o să mă las doborâtă de-o mizerabilă de păpușă. Ne vedem mâine la micul dejun.

– De acord, dacă ești gata să riști o indigestie! O iau cu mine, spuse el îndesând păpușa în buzunarul hainei. Noapte bună, Marti.

*
* *

Marti îl găsi pe Antonio instalat confortabil la o masă încărcată cu coșuri pline cu cornuri și fructe proaspete.

– Bună dimineața. Văd că aventurile tale nocturne nu te-au împiedicat să dormi, îi spuse, un surâs irezistibil luminându-i fața.

– N-am fost prea grozavă, nu-i așa? În dimineața asta, găsesc întâmplarea mai degrabă amuzantă.

– Amuzantă, repetă el, ușor iritat. Ai un surprinzător simț al umorului.

– Să-i zicem atunci absurdă. Nu găsești caraghios să încerci să terorizezi o adevărată bostoniană cu magie neagră? În sfârșit, poate că acest episod ne va da un indiciu. Cum a ajuns păpușa aici, dacă nu se practică voodoo în regiune?

– Putea s-o aducă un turist, ca amintire din Haiti. A uitat-o, la plecare. O cameristă a aruncat-o la gunoi, iar omul nostru a luat-o de acolo. Nu cred că ne ajută cu ceva.

– E totuși o schimbare, sublinie Marti, încruntându-se, gânditoare. Știm acum că vrea cineva să mă împiedice să-mi îndeplinesc misiunea. Sunt gata să pariez că viitorul incident mă va viza tot pe mine!

– E posibil. Trebuie să-ți mărturisesc, m-am gândit și eu la asta. Dar nu vreau să riscăm. Prefer să pleci înainte de a ți se întâmpla un accident mai serios.

Ceea ce se petrecea la Casa del Sol era neliniștitor și straniu, gândi Marti, dar va refuza să plece.

– Ascultă, Marti, te vei întoarce și vei spune adevărul la Sunshine!

Ea îl privea stupefiată, întrebându-se dacă el realizează care vor fi consecințele unei astfel de hotărâri. Dacă se întorcea fără să-și facă raportul, Sunshine ar anula imediat contractul! Nu. Era imposibil. I s-a încredințat o misiune pe durată nedeterminată, nu se va lăsa intimidată de procedee demne de un film prost, de groază, și să-și facă bagajele după două zile! Risca să fie chiar concediată!

– Nu vreau să mă întorc la Boston, îi spuse clătinând din cap. Aceste încercări de intimidare nu sunt periculoase. De altminteri, alegându-mă dept țintă unică, dușmanul tău a făcut primul pas greșit. E imprudent să ataci o singură persoană. Într-o zi sau alta se va trăda, îl vom demasca, până la urmă.

– Îl pândesc de luni întregi, fără nici un rezultat!

– Nu mai fi atât de pesimist. Să încercăm să-i întindem o capcană. Și apoi, tu m-ai antrenat în această aventură; ce se va alege de reputația mea de copoi cu nasul fin, dacă aș fugi chiar din propriul meu roman polițist?

– Nu mi te închipui o „miss Marple"! Dar am încredere în tine. Aproape că ai reușit să mă convingi că vom rezolva misterul, în câteva zile!

Marti se mulțumi să ridice din umeri, cu modestie, dar surâsul lui Antonio o făcu să roșească.

– Dacă tot ai hotărât să rămâi, profită cât mai mult de șederea în Caraibe, îi spuse el, la sfârșitul micului dejun! Ce-ai zice de o baie, ca să-ți începi ziua în forță?

– Ai timp?

– Voi avea. Cel puțin, cât să te văd în costum de baie, precizã el, glumind.

Un sfert de oră mai târziu se reîntâlniră la piscină. Înainte să-și dea halatul jos, Marti se uită curioasă în jur.

– Am crezut că e prea provocator costumul meu de baie, acum constat că e absolut modest spuse surâzând.

Privirea admirativă a lui Antonio o tulbură.

– Mama ta nu te-a învățat că e nepoliticos să privești astfel oamenii?

– Rar mi se întâmplă să pot admira o persoană atât de drăguță, replică el, cu un surâs seducător.

După ce se instală în șezlong, Marti își puse ochelarii de soare și își studie discret însoțitorul, admirându-i mușchii fini și gambele lungi, de atlet. Dădea impresia că petrece mai mult timp făcând sport, decât conducând un hotel. Poate că venea des la piscină ca să-și distreze clientele singure?

– Soarele e rău, aici, fii atentă! Nu ai o cremă protectoare?

Fata răscoli în geanta de plajă și scoase un tub cu cremă solară. Antonio i-l luă imediat din mână.

– Întoarce-te, o să te ung pe spate.

Marti îi simți degetele lungi alunecându-i pe umeri. Degetele lui o atinseră atât de ușor în dreptul pieptului, încât fata se întrebă dacă a făcut-o accidental sau intenționat. Apoi, îi mângâie partea de jos a spatelui, iar degetele se strecurară ușor sub elasticul bikinilor. O senzație stranie o străbătu, ca de fiecare dată când o atingea. E indecent, se gândi. Cu siguranță, toată lumea îi privește. Aruncă o privire în jur. Nimeni nu le dădea atenție!

– Îmi pare rău că vă întrerup, se auzi, deodată o voce bărbătească.

– Nu te scuza, replică sec Antonio. Nu pot să-mi las clientele să se ardă la soare. Marti se întoarse rapid și își ridică ochelarii de soare.

– Bună ziua, Miguel.

Tânărul manager îi răspunse printr-un zâmbet politicos, apoi i se adresă lui Antonio.

– Voiam să-ți vorbesc despre pregătirile de revelion, dar se pare că n-am ales cel mai bun moment.

– Ai probleme?

– Nu, aș fi vrut, totuși, să pun la punct toate detaliile, ca să evităm panica din ultimul moment.

– Am uitat complet de revelion! exclamă Marti. Aveți mult de muncă acum? Veți fi probabil atât de extenuat, în seara aceea, încât nici nu veți avea putere să vă dansați soția.

– Nu sunt căsătorit, îi replică Miguel, privindu-și patronul oarecum ciudat. Antonio își preferă directorii celibatari.

În ciuda surâsului său, remarca era foarte serioasă. Antonio încremenise.

– Ne vedem la ora patru, se grăbi să-i răspundă.

Miguel se eschivă rapid.

– Ce se întâmplă între voi? îl întrebă Marti, contrariată.

– Absolut nimic! Îmi cer scuze dacă ți-am părut brutal. Nu se poate vorbi aici, continuă el privind spre vecina lor, o blondă care trăgea cu urechea la conversația lor. Să mergem pe plajă, n-ai văzut-o încă.

Un parapet de piatră cioplită separa grădina hotelului de plajă. Nisipul auriu se întindea cât vezi cu ochii, mărginit de un pâlc de cocotieri. Dincolo de piscină, la mai mult de cincizeci de metri, Marea Caraibelor strălucea în lumina orbitoare. Un adăpost din palmieri, ridicat între două mici pontoane de corali, îi proteja pe cei care se scăldau de fierbințeala soarelui. Antonio o conduse pe Marti către pontonul cel mai apropiat.

– Rar am văzut o plajă atât de frumoasă! Dar, e de neînțeles, e aproape pustie!

– N-ar trebui s-o mărturisesc unei reprezentante a lui Sunshine, începu el, cu un aer ușor încurcat. De fapt, nu este cea mai bună plajă de pe insulă! Dimineața nu e nici măcar o adiere de vânt pentru sportul cu vele și când bate vântul, marea se retrage. Dar zece minute pe zi, e fantastic! Pentru restul zilei, am construit piscina mare a hotelului. Se fac acolo chiar și cursuri de plonjări subacvatice.

– Voi păstra secretul, promise ea, râzând.

– Mulțumesc, Marti. Țin să-ți mulțumesc și pentru că n-ai plecat cu primul avion, ca să-i previi pe cei de la Sunshine că un nebun în libertate bântuie la Casa del Sol.

– N-ai de ce să-mi mulțumești, protestă fata, roșind ușor. Îmi fac datoria. Chiar nu e nimic alarmant aici, pentru moment. Avem de-a face cu un farseur rău, cu un simț al umorului cel puțin ciudat. Câtă vreme nu mă urmărește un nebun sângeros, agitându-și securea, voi rămâne aici!

Antonio izbucni în râs. Contrar previziunilor sale, reprezentanta celor de la Sunshine, era de apreciat. Îi plăcea bunul ei simț, mintea ei sclipitoare, și, mai ales, ochii ei mari, albaștri...

– Ești adorabilă, exclamă el. Cred că pot să contez pe ajutorul tău, dacă doar un Jack Spintecătorul te-ar putea goni! Trebuie neapărat să sărbătorim hotărârea ta. Te invit să luăm prânzul la Puerto Plata.

*
* *

Așezată confortabil în scaunul de piele crem al Jaguarului, Marti contemplă oceanul turcoaz. Zări, undeva în larg, pe o insulă stâncoasă, un Neptun uriaș fluturându-și tridentul. În stânga se înșirau căsuțe din lemn vopsite în culori pastelate. Apoi se zărea în depărtare o linie continuă de clădiri, ale căror acoperișuri roșii străluceau în soare. Era Puerto Plata.

Antonio pătrunse într-o stradă îngustă și întortocheată, cu restaurante, mici prăvălii și vânzători de sucuri de fructe de-o parte și de alta. Mulțimea se revărsa pe șoseaua aglomerată de șarete, biciclete și mașini americane vechi.

– Iată Calle Separacion, strada principală din Puerto Plata.

– Strada principală! Nici măcar nu se pot depăși două mașini, aici.

– Exagerezi, Marti! Se poate, cu puțină îndemânare... Orașul a fost construit în 1700. Pe vremea aceea, în planurile de urbanism nu erau prevăzute blocajele de circulație.

Antonio parcă în fața unui imobil din cărămidă roșie. *El posada de la mission* – Hanul misiunii, anunța o firmă pictată.

– Puerto Plata este un oraș foarte animat, mai ales noaptea, îi spuse, închizând portiera Jaguarului. Sunt multe restaurante, baruri, cafenele, deschise până în zori. Îndată ce apune soarele, trupe de dansatori se instalează în piețe și pe străzi și dansează calipso și multe alte asemenea dansuri din Jamaica, până la răsăritul soarelui. Am să te duc să-i vezi, într-o noapte. Intrară într-o sală mică de restaurant. Totul era acolo albastru-deschis. Tablouri naive împodobeau pereții și dantele, încărcate cu ferigă și orhidee atârnau din tavan.

– Vom dejuna în patio, îi spuse Antonio patronului care îi întâmpinase.

Omul îi conduse de-a lungul unui culoar pardosit cu mozaic până în curtea interioară unde câteva mese erau dispuse în jurul unei fântâni arteziene, ale cărei picături de apă sclipeau în lumina crudă a miezului zilei, ca niște diamante cu mii de fațete.

Surprinsă de frumusețea decorului, Marti îi zâmbi însoțitorului ei. De-abia se instalară că un ospătar apăru să le ofere drept aperitiv o specialitate dominicană din rom și lapte de cocos.

– Vorbește-mi despre viața ta la Boston, îi ceru brusc Antonio. Până acum n-am discutat decât despre problemele Casei del Sol. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine.

– Ai fost la Boston?

– M-am oprit câteva zile odată, de mult.

– Acolo m-am născut și tot acolo am copilărit. Locuiam aproape de universitate, unde am și studiat. Și, cum Sunshine Tour își are sediul în Boston, n-am părăsit orașul.

– Părinții tăi tot acolo locuiesc?

– Nu, au murit într-un accident de mașină acum opt ani.

– Îmi pare rău, spuse blând Antonio.

– Fratele meu este inginer în Nevada, continuă Marti. Ne vedem destul de rar. Am un apartament în Chelsea, aproape de aeroport, dar e mai mult o adresă poștală. În realitate, îmi împart timpul între aeroportul internațional Logan și hoteluri din toate colțurile lumii.

– Și viața ta socială? Ai timp pentru așa ceva?

– Acesta e unul dintre dezavantajele meseriei. Sunt o nomadă.

– Din această cauză nu te-ai măritat încă?

– Poate, răspunse, vag, Marti, considerând subiectul prea intim. Cel puțin am o scuză. Și tu?

– Eu nu sunt femeie.

– Am remarcat! replică imediat fata, cu o strălucire șăgalnică în ochi. Dar asta nu e o scuză!

– În țara mea, bărbații se pot însura oricând femeile însă nu. Am o soră mai mică, de 23 ani, care regretă că nu s-a măritat acum doi ani.

– Locuiește la Puerto Plata?

Antonio, oarecum încurcat, ezită înainte de a-i răspunde:

– Nu, după moartea tatei, mama a luat-o pe Luisa la Santo Domingo, în capitală. Toți prietenii noștri locuiesc acolo. Și ai mei au acolo o casă.

Marti simți că ascunde ceva, dar preferă să evite subiectul acesta sensibil, până la sfârșitul prânzului.

– Mulțumesc pentru minunata escapadă, îi spuse când urcară din nou în mașină.

– N-ai pentru ce, cu atât mai mult cu cât nu voi putea să cinez cu tine, seara asta, Marti a trebuit să fac un efort, ca să-și ascundă dezamăgirea. Relațiile sale cu Antonio Andreas trebuia să se limiteze la cele strict profesionale!

– Am obiceiul să cinez singură, replică ea cu dezinvoltură.

– Dacă te simți în stare să mai suporți încă un spectacol la Casa del Sol, ne-am putea întâlni la ora 9, în curtea interioară?

– De acord, răspunse prompt fata, încercând să ignore bucuria aproape copilărească pe care o resimțea.

– Ce zici de o plimbare pentru digestie, înainte de a ne întoarce? Am putea să mergem la muntele Isabel, îi spuse Antonio, arătându-i un munte violet ce se decupa pe fundalul unui cer de un albastru luminos. De-acolo, de sus, vederea este superbă. Se poate urca acolo cu telefericul. Sau poate preferi să vizitezi portul și...

Se întrerupse, observând neliniștea care o cuprinsese brusc pe Marti.

– Prefer să ne întoarcem, îi spuse ea. Mi-e teamă să nu ni se întâmple ceva, nouă sau la Casa del Sol. Poate că o să-ți par paranoică, dar ascultându-te, îmi imaginam o cabină de teleferic prăbușindu-se în vreo prăpastie, sau tunurile portului începând să bată după secole de tăcere. Până nu-l vom demasca pe dușmanul tău, nu voi putea să admir peisajul... încheie ea, schițând un surâs pe care și-l dorea cât mai convingător.

– Nu trebuie să-ți ignori presimțirile, ai dreptate, o aprobă binevoitor Antonio. Să ne întoarcem, deci, la Casa del Sol. Cine știe, poate că Ricardo l-a prins deja pe omul nostru invizibil?

Întorși la hotel, se grăbiră către apartamentul lui Marti. Ricardo îi întâmpină, surâzându-le liniștitor. Nu se întâmplase nimic rău în absența lor!

– Intuiția ta m-a dezamăgit, Marti, o tachină Antonio, după ce controlase cu mare atenție camera.

– Nu sunt clarvăzătoare, replică ea râzând.

– Ne întâlnim diseară, în patio?

Ea aprobă din cap și închise ușa.

*
* *

Cântărețul salută publicul pentru ultima oară. Când se făcu din nou liniște, Angie se aplecă spre Marti.

– Vii cu noi la Tabarena?

– Ar trebui, Marti! insistă Carlos. Orchestra din patio este pentru bătrânii romantici, precum Antonio.

– Hei, nu sunt chiar atât de demodat! protestă fratele său. Hai să mergem, Marti, dacă nu ești alergică la decibeli.

– Mă întorc imediat, spuse Angie ridicându-se. Trebuie să dau un telefon. Plec mâine în excursie cu un grup de turiști și n-am reușit să-l găsesc încă pe șoferul autocarului. Rămâi cu ei, Carlos?

– Nu, te însoțesc. Ai putea întâlni vreun client întreprinzător care are slăbiciune pentru blondele drăguțe!

O jumătate de oră mai târziu, Marti și Antonio se îndreptară spre Tabarena. Discoteca se afla la etajul întâi al unei clădiri din lemn, învecinată cu restaurantul. La parter se aflau biroul de schimb valutar, o parfumerie, un butic cu îmbrăcăminte de firmă și agenția de voiaj. Luminile agenției erau aprinse și, trecând, Marti îi zări pe Angie și Carlos, stând la taclale. Ea îl urmă pe Antonio pe scara din lemn ce ducea la intrarea în Tabarena.

Rampa vibra în ritmul muzicii. După ce ușa grea s-a închis în urma lor, fu ametită de muzica puternică și de luminile orbitoare ale spoturilor. Antonio îi puse mâna pe umăr, ca s-o ghideze prin jocurile de lumini din sală. La dreapta lor, un bar lung din mahon și aramă îi separa de ringul de dans. Barmanul se înclină respectuos în fața lui Antonio și le croi o trecere printre dansatori, până la o masă liberă. Se instalară pe o banchetă din marochin roșu. Câteva minute mai târziu, un ospătar în uniformă albă le așeză pe masă două Blue Lagoon.

– Pentru Sinatra! spuse Antonio ridicând paharul.

Marti pufni în râs, apoi luă o înghițitură de cocteil cu gheață. Ca să te înțelegi ar fi trebuit să zbieri. Căldura emanată de trupurile dansatorilor și luminile puternice făceau din Tabarena un loc mai fierbinte decât piscina hotelului, la prânz. Lumini nebune treceau de la roșu la albastru. Pe ringul de dans, fulgere infraroșii segmentau mișcările dansatorilor. Când rockul încetă, Antonio se aplecă spre tânăra femeie.

– Ai văzut gondola? spuse el arătând spre plafon.

Marti ridică privirea. Deasupra barului, o gondolă din lemn lăcuit părea să plutească în aer. În interiorul ei, disc-jockeyul acționa manetele unui imens tablou de control.

– E o idee bună, nu crezi? Arhitectul nostru era un fantezist, pasionat de cluburile de noapte. A inventat acest sistem ca să câștige loc și să protejeze echipamentul.

Muzica reîncepu. De data aceasta era un blues, luminile deveniră mai blânde, ca și muzica învăluitoare.

– Probabil că Augusto m-a observat, spuse Antonio. Hai să dansăm, ca să-i arătăm că-i apreciem alegerea.

Antonio luă mâna tinerei femei și se îndreptară către ringul de dans. Îi cuprinse talia, iar Marti își împreună mâinile după gâtul lui. Își sprijini pieptul de cel al partenerului ei și-i simți

inima bătând. Parfumul lui de mosc o amețea. Parcă uită prezența celorlalți dansatori. Nu rămânea decât răsuflarea fierbinte a lui Antonio pe tâmplele ei și corpurile lor care se ondulau în ritmul muzicii, unite într-o perfectă armonie.

Bărbatul o strânse ușor în brațe și-i atinse în treacăt părul mătăsos. Își ridică ochii spre el, cu fața luminată de un surâs visător. Petrecuse o zi minunată, fără incidente. Destinsă, Marti se abandonă în brațele lui Antonio. Melodia unduitoare, căldura corpului său lipit de al ei, noaptea... Nu era alt loc pe lume unde i-ar fi plăcut să fie în clipa asta.

Brusc, un trosnet suspect o readuse la realitate. Corpul lui Antonio înțepeni, iar ea simți o durere ascuțită traversându-i brațul. Cu ochii larg deschiși privi gondola.

Un mănunchi de scântei orbitoare cădea peste dansatori. Operatorul, speriat, ridica și cobora manetele în zadar. Deodată, un foc de artificii lumină sala. Strigăte de groază cuprinseră mulțimea, apoi se așternu întunericul. Marti nu mai vedea nimic, auzind doar câteva murmure înspăimântate. Se ascunse în brațele lui Antonio. Câteva secunde mai târziu, un fulger fluorescent îi orbi. Ridică ochii spre gondolă și surprinse privirea neliniștită a operatorului.

Vocea lui Antonio domină, calm, murmurele mulțimii. Aparenta sa seninătate, contrasta cu tensiunea pe care i-o simțea în mușchi.

– Ucenicul nostru vrăjitor a vrut să testeze pentru dumneavoastră un nou efect special. Din păcate, încă nu este totul pus la punct. Merită, totuși, să fie aplaudat, că măcar a încercat.

Mulțimea se supuse sugestiei lui Antonio. El reluă cuvântul după ce aplauzele mulțimii au încetat.

– Augusto mai are nevoie de câteva minute ca să repună totul în ordine. Profitați ca să vă răcoriți puțin. Hotelul vă oferă o băutură gratuită în jurul piscinei! Ne revedem la Tabarena, într-o oră!

Antonio făcu un semn din cap portarului, care începu să evacueze clienții. Apoi se îndreptă spre bar.

– Anunțați barmanul de la piscină pentru băuturi.

Anticipându-i ordinul următor, unul dintre ospătari scoase de sub tejghea o scară și o sprijini de gondolă. Când se întoarse lângă Marti, avea fruntea încruntată, iar ochii i se roteau, bănuitori, în jur.

– Pagubele sunt importante? întrebă ea, cu aceeași neliniște în priviri.

– N-am reușit să-ți ascund adevărul... remarcă el cu un surâs slab.

– Nu, nici personalului, de altfel.

– Nu e foarte grav. A fost un scurtcircuit pe undeva.

– Din întâmplare?

– Ca s-o știm, trebuie să aflăm care e starea cablurilor.

Marti observă un electrician care, urcat pe scară, verifica fiecare spot. Acesta îl chemă la un moment dat pe Antonio. Când se întoarse, după mai mult de un sfert de oră, avea fața întunecată de furie și neputință, în același timp.

– Cablurile au fost sabotate! îi mărturisi el lui Marti. Au intrat în contact cu vibrațiile. Așa s-a produs scurtcircuitul!

– De cât timp s-a întâmplat?

– Imposibil de știut. Stratul izolator a fost doar puțin tăiat. Mereu aceeași poveste, Marti. Putea fi sabotat în orice moment, de oricine.

– Ar fi putut fi periculos? întrebă ea, cu o voce șovăielnică, bănuind răspunsul.

– Am avut noroc! Pe parchet au rămas mai multe arsuri. Dacă ar fi aglomerația obișnuită, cineva ar fi putut fi ars.

– Atunci, eu n-am avut noroc, remarcă Marti, arătându-i o mică băşică de la încheietura mâinii.

– De ce n-ai spus nimic? Trebuie să căutăm un doctor!

– Nu-i atât de grav, Antonio, liniștește-te!

– La parfumerie, avem un stoc de cremă cu vitamina E pentru arsurile de soare. Aveam cheile cu mine, spuse, căutând, agitat, prin buzunare. Vino cu mine, o să coborâm pe scara din interior.

La parter, Antonio o conduse în parfumerie. Luă rapid un tub de pe o etajeră și împrăștie cu delicatețe puțină cremă peste rana tinerei femei.

– Te conduc, îi spuse, punându-și mâna pe umărul ei.

Marti se simțea grozav, văzând cât de protector e Antonio. Totuși, trecând prin dreptul agenției de voiaj, nu uită să arunce pe furiș o privire în interior. Luminile erau stinse. Au mers în tăcere, îmbrățișați, până la vila ei.

– Pot să intru un minut? întrebă cu blândețe Antonio, când Marti descuie ușa. Aș vrea să-ți spun ceva.

Închise ușa după ce intrară și privi nervos în jurul lui. Apoi tuși scurt, înainte de a vorbi, ca și cum nu îndrăznea să înceapă.

– Marti... ai putea să ceri la Sunshine să trimită pe cineva să te înlocuiască?

Era ca și cum ar fi pălmuit-o. Se simțea mai mult insultată decât rănită!

– Nu mai reveni asupra acestui subiect, îi spuse, încercând să-și controleze tremurul din voce. Doar n-o să plec din cauza unui scurtcircuit! Am mers din întâmplare la Tabarena. Nu ți-am fost de prea mare ajutor până acum, dar asta nu înseamnă că sunt incompetentă! Dacă șefii mei nu aveau încredere în mine, n-ar fi ezitat să încredințeze misiunea altcuiva!

Nu era în totalitate adevărat, se gândi ea cu amărăciune, dar Antonio Andreas nu avea de unde să știe.

– Știi câte griji îmi fac pentru siguranța ta. Vreau să te protejez, nimic mai mult. Această misiune nu este potrivită pentru o femeie, insistă el arătându-i rana de la mână.

– Dacă eram bărbat, nu te-ai fi neliniștit atât! replică ea vexată.

Pe buzele lui Antonio apăru un surâs ironic.

– Dacă ai fi fost bărbat, n-am fi dansat împreună la Tabarena. Ascultă, se grăbi el să adauge, situația devine atât de îngrijorătoare, încât sunt tot timpul preocupat de ceea ce ți s-ar putea întâmpla.

– Antonio, replică ea cu un ton rece și politicos. Nu suntem decât trei inspectori la Sunshine, ceilalți doi sunt în misiune. Atunci, fie că sunt bărbat, fie că sunt femeie sau vreun babuin, nu are nici o importanță! Uită că sunt femeie, dacă asta te poate liniști!

– Nu mă gândeam decât la siguranța ta, replică el sec. Iar ca să uit că ești femeie, îmi ceri imposibilul.

Acestea fiind spuse, ieși și închise ușa în urma lui.

Marti, stupefiată, își surâse în oglindă, întrebându-se dacă era vorba de un compliment. O bătaie ușoară în ușă o făcu să tresară.

– Marti! o chemă încet Antonio.

Ea îi deschise, cu un aer mirat.

– Nu vreau să crezi că aș prefera un babuin în locul tău! Ești adorabilă, Marti!

Delicat, mângâie pletele tinerei femei, apoi degetele îi atinseră ușor fața. Pielea îi era atât de dulce și de catifelată, ca o petală de orhidee. Îi îndepărtă șuvița brună de pe fruntea sidefie, îi surâse cu tandrețe și o sărută. Un sărut pe care și l-au dorit amândoi. Antonio și-o apropie mai mult, mulându-și corpul după al ei.

Gustul proaspăt al buzelor lui Antonio, răsuflarea lui fierbinte, și acest sărut pasionat o ametiră complet pe Marti. Îi simți degetele alunecând pe sâni. Se lipi de el cu o dorință irezistibilă de a se contopi. Când mâinile lui Antonio îi atinseră spatele, o senzație aproape animalică o cotropi, alungând orice urmă de rațiune. Mâinile ei pătrunseră timid sub baina ușoară a lui Antonio, alunecară sub cămașa fină. Mai îndrăzneață, îi mângâie pielea și-i simți mușchii tresărind.

Antonio o lipi cu putere de el, iar ultimul său sărut trezi în Marti o senzație de voluptate pe care n-o mai cunoscuse. Atunci, el își slăbi îmbrățișarea și o studie cu un surâs larg.

– Recunosc, uneori femeile au niște calități irezistibile.

Această remarcă o trezi pe Marti din visul ei atât de dulce. Își coborî brațele și-l împinse ușor.

– Nu, Antonio, spuse plecându-și capul. Aveai dreptate! Această misiune devine mult prea periculoasă. Sunshine este foarte strict în ceea ce privește comportamentul inspectorilor în misiune.

– Dar nu va afla nimeni, Marti. Compania ta este la Boston, la 3000 kilometri de aici!

– Acest gen de informație sosește întotdeauna la urechile celor interesați. Am venit aici ca să muncesc și trebuie să respect regulamentul.

– Fără îndoială, ar trebui să-ți mulțumesc că ești atât de conștiincioasă! Și apoi, misiunea ta constă în a mă ajuta, nu-i așa? Deacord, nu voi mai insista până când raportul tău nu va fi gata. Dar ți-ai propus să-ți oferi câteva zile de vacanță, după aceea, dacă nu mă înșel? spuse, zâmbind cuceritor.

Marti izbucni în râs, ușuarată, parcă de reacția lui.

– Până atunci, rămânem prieteni! spuse Antonio, strângându-i solemn mâna.

Capitolul 4

A doua zi, întinsă pe un șezlong lângă piscină, Marti își contempla picioarele aurii. Se simțea puțin vinovată. Săptămâna se scursese, fără să scrie un singur rând din raportul pe care-l avea de făcut.

Își strânse părul într-un coc pe care-l fixă cu un ac gros japonez, apoi se întoarse să-și bronzeze spatele.

De la episodul cu păpușa voodoo, misteriosul său persecutor nu se mai manifestase. Bineînțeles, a fost incidentul de la Tabarena, dar acesta nu fusese îndreptat contra ei. Își privi arsura de la închietura mâinii, care nu mai era decât o cicatrice roz.

Bronzul său superb îi dădea mustrări de conștiință. Sunshine îi recomandase să-și ocupe tot timpul cu cercetarea situației de la Casa del Sol; până în prezent nu avea nimic de transmis la Boston, iar șeful ei aștepta măcar o schiță de raport până săptămâna viitoare! De luni, nu se mai mișcase din hotel, interogând până la epuizare salariații și flecărind cu clienții, care păreau impresionați de luxul de la Casa del Sol. Mai mult impresionați, decât nemulțumiți. Într-un cuvânt, nu obținuse nici o informație interesantă.

În fiecare seară, împreună cu Antonio, pândeau un pas greșit al adversarului lui.

Întorcându-se pe spate, își oferi fața soarelui. Ce bine se simțea! Era poate aerul acesta tropical... sau prezența călduroasă a lui Antonio care-i făcea atât de bine? De la sărutul acela fierbinte el își respectase promisiunea și se comportase ca un domn perfect.

– Bună, îi zise deodată, punându-i mână pe umăr.

Marti îi surâse amical, sperând că el nu bănuiește câtă emoție îi provoca fiecare atingere.

– Nu te-ai săturat de închisoarea ta aurită? Vrei să facem o plimbare după micul dejun?

– De acord! Mergem la Puerto Plata?

– Nu, la o jumătate de oră cu mașina, în direcția opusă. Tocmai mi-a telefonat din Santo Domingo, Eduardo, un prieten. Își repară acoperișul casei, dar are probleme cu muncitorii. Îmi cere să merg să stau de vorbă cu șeful de șantier. Vom profita de asta ca să mergem să vedem bariera de corali. Este absolut superb la Sosua! Felipe ne va pregăti un picnic pentru plajă.

– Excelentă idee! Ador înotul. De ce nu plecăm imediat?

– Atunci, ne întâlnim peste o jmătate de oră! Jaguarul va fi la intrare.

Când Marti ajunse la intrare, găsi în locul Jaguarului un Jeep descoperit. Pe locul șoferului un prepelicar imens, roșu, se lăsa mângâiat de o fetiță care trecea.

– Ți-l prezint pe Reilley, spuse Antonio ieșind de la recepție.

Purta un pantalon vechi de culoarea nisipului și o cămașă largă, cu buzunare, decolorată de soare. Marti se aplecă să mângâie câinele în spatele urechilor.

– Reilley nu e un nume spaniol, nu-i așa?

– A fost un câine vagabond care s-a atașat de o clientă, doamna Reilley. Cum nu putea să-l ia în Anglia, a rămas cu mine.

– Și mi l-ai ascuns toată săptămâna! exclamă Marti. Ador câinii.

– Nu toți clienții noștri sunt ca tine. L-am dresat să nu se îndepărteze de bungaloul meu. Sper că nu ai nimic împotriva unei plimbări cu jeepul. Carlos a împrumutat Jaguarul ca să se ducă undeva, nu știu unde.

Antonio deschise portiera și goni câinele. Reilley se îndepărtă, privindu-l cu niște ochi mari, triști, apoi se așeză pe picioarele din spate, ca și cum ar fi așteptat ca stăpânul lui să-și schimbe hotărârea.

– Chiar nu vrei să-l iei? întrebă Marti, dezamăgită.

– E prea gălăgios și va face tot posibilul să ne devoreze prânzul.

Antonio îi aruncă o privire amuzată.

– Dar pari mai tristă decât el! Hai, urcă, Reilley!

Antonio își rabată scaunul ca să-l lase pe Reilley să se strecoare în spate, apoi demară. Dincolo de peronul de la intrare, semnală stânga.

– Credeam că Sosua e în direcție opusă față de Puerto Plata? se miră Marti.

– Da, dar am de lăsat un pachet la grădinar. Locuiește pe drumul spre Puerto Plata. O vom lua, după aceea pe un drum lateral.

După ce a lăsat pachetul, Antonio s-a angajat pe un drum lateral care traversa câmpurile cu trestie de zahăr. Ieșiră în curând pe șoseaua de coastă. Pasagera lui, visătoare, contempla marea și plajele interminabile fără să se plictisească. După un

sfert de oră, Antonio schimbă direcția spre Sosua, și se opri în fața unei clădiri lungi, albastre, la intrarea în oraș.

– N-o să stau mult.

Marti îl aștepta observând activitatea de pe strada principală. Era o stradă veche pietruită mărginită de clădiri cu un etaj, cu balcoane din lemn. Jaluzelele trase peste ferestrele înalte, le proteja misterul. Aerul împrăștia un curios amestec de mirosuri, pe care Marti se străduia să le identifice: zahăr negru, saci de iută, rom, mirodenii și prăjeală.

Zece minute mai târziu, Antonio reveni clătinând din cap.

– Problema e rezolvată, șeful de șantier nu e deloc cooperant. A acceptat să muncească în acest week-end. Mă bucur pentru Eduardo: este un prieten vechi și ne-a ajutat mult în timpul construcției hotelului. O să-ți arăt casa lui. Are o plajă privată.

Își reluară drumul. După câțiva kilometri, Antonio opri în fața unei porți mari din fier forjat și coborî să deschidă.

– Familia Cataldi ne este bună prietenă. Dacă aș fi avut cheia casei, ți-aș fi arătat interiorul. E superb.

Marti, impresionată, nu părăsea din ochi clădirea impozantă din piatră albă, o veche locuință colonială, cu balcoane lucrate cu minuțiozitate care se deschideau spre mare.

– E minunată! exclamă ea, entuziasmată.

– Această parte a plajei e rezidențială. Se numește *El Batey.* Este mereu pustie, în timp ce plaja publică, *Los Charamicos,* e aglomerată, mai ales în weekend.

Reilley sări din mașină și se repezi spre grădină. Îi aștepta la capătul drumului, la umbra unui arbore înalt. Marti descoperi, zece metri mai jos, o plajă cu nisip fin.

– Privește, acela e muntele Isabel de Torres, îi spuse Antonio, arătându-i un munte întunecat care se înălța la celălalt capăt al micului golf.

– Credeam că peisaje atât de frumoase nu există decât în filme!

Reilley se agita, nerăbdător, în fața unei porți largi care ducea la plajă. Când stăpânul lui o deschise, se repezi, nebun de bucurie, pe scară. Antonio și Marti îl urmară și se așezară pe malul apei. Nisipul era alb și fin ca o pudră. Antonio se ridică, luă o bucată de lemn și o aruncă în apă. Reilley se aruncă după ea ca o săgeată.

Bărbatul se întoarse spre Marti. Ochii săi întunecați o priveau fix. Tânăra femeie își simți tâmplele pulsând, în timp ce aștepta cu nerăbdare și nelinște mărturisirea pe care Antonio se pregătea să i-o facă. Tandrețea din privirea lui spunea mai mult decât orice cuvânt sau gest.

– Marti... începu el. Mi-am ținut promisiunea, dar este mai dureros decât mi-am închipuit. La naiba cu regulamentul de la Sunshine. Eu...

Făcu o pauză ca să-și aleagă cuvintele și-i luă apoi mâna.

– În ciuda problemelor din ultimele zile, n-am fost niciodată atât de fericit... Mi-ai tulburat complet viața...

Deodată, îi împroșcă un jet de apă rece. Reilley, șiroind, venise să se scuture energic în fața lor. Depusese bățul la picioarele lui Antonio.

– Nici că puteai să alegi un moment mai bun! îi spuse acesta, surâzând.

Antonio lăsă mâna lui Marti și, sculându-se aruncă din nou bățul, mult mai departe, de data aceasta.

– Acest Reilley e regele gafelor! Ce-ar fi să înotăm până la bariera de corali și să dejunăm după aceea. Dar să știi că mi-aș dori să continuăm această mică discuție...

– Contez pe asta, murmură Marti.

Antonio verifică atent masca și tubul pe care i le dădu apoi lui Marti. Reilley sărea vesel în jurul lor, în apa mică. Ba, a fost cât pe-aci s-o dărâme pe Marti care își fixa labele de cauciuc.

– Bariera este la două sute de metri, îi spuse Antonio, stropindu-și ușor ceafa. Înoți bine?

– Nu am veleități de campioană olimpică, dar mă descurc onorabil, aș zice!

Îi luă mâna și o conduse până ajunseră la o adâncime suficientă ca să înoate. Bariera semăna cu un munte subacvatic, brăzdat de șanțuri submarine, adevărate canioane. O mulțime de pești se adăposteau în acest decor feeric. Marti zări pești albaștri care dansau în jurul unui arbust fragil din corali negri, ale cărui crengi delicate păreau desenate de un bijutier talentat. Îi era greu să realizeze că toate aceste creaturi marine erau opera naturii și nu creația unui artist suprarealist. Antonio îi luă mâna ca să-i arate o suprafață întunecată, la picioarele lor. O langustă enormă se târa pe nisip, în mijlocul unei păduri de alge negre care se ondulau spre suprafață ca să capteze razele soarelui. Se treziră, apoi, în mijlocul unei mulțimi de pești argintii, indiferenți la prezența lor. Antonio îi arătă o formație ciudată de corali roz. Când Marti se apropie să-i atingă, îi îndepărtă brusc mâna. Scoase capul din apă și își îndepărtă tubul.

– Nu-i atinge, sunt plini de arici de mare!

Când se scufundă din nou, Marti zări, într-adevăr, acele lungi, negre, printre tulpinile de corali. Fără să se sinchisească de aricii

de mare, își continuă explorarea barierei, minunându-se ca un copil. Când începu să respire cu greutate, înotară către plajă.

Picioarele sale atinseră solul și ea se redresă, împingându-și masca pe frunte.

– A fost minunat, Antonio, dar sunt epuizată!

În timp ce-și scotea labele de cauciuc, simți mâna lui Antonio înconjurându-i talia, ridicând-o ca să lase un val să treacă de ei.

Acest gest atent, o tulbură. Nu știa cum să se poarte cu acest om. Ce-ar fi trebuit să-i răspundă când vor relua conversația pe care au întrerupt-o mai devreme? Nu voia să se angajeze într-o aventură care s-ar sfârși chiar înainte de a începe... Peste câteva zile va fi la mii de kilometri, fără Antonio...

Marti se lăsă să cadă pe nisip și își uscă părul lung cu un prosop alb, observându-l pe Antonio care îl mângâia pe Reilley. Mușchii lui fini jucau sub pielea bronzată. Râzând, își descoperi dinții de un alb sclipitor. Era seducător... Își imagină o noapte cu el, doar o noapte... Marti își șterse cu mai multă putere părul, ca să îndepărteze gândurile acestea nebune.

– Mor de sete, spuse el. Să vedem ce ne-a pregătit Felipe.

Reveni lângă Marti cu o sticlă de șampanie și cupe de cristal.

– Mi-e teamă că nu e prea rece. Gheața s-a topit...

– Organizezi adesea astfel de picnicuri, Antonio? E complet decadent, îi spuse ea, râzând.

– Foarte rar. Ce sărbătorim? o întrebă întinzându-i o cupă.

– Ce-ai zice de un toast pentru Casa del Sol și pentru sfârșitul necazurilor tale?

Marti luă o înghițitură de șampanie.

– E grozav, Antonio. Orice fată din lume și-ar dori să trăiască aici.

– Într-adevăr? Chiar și tu?

Vocea lui deveni dintr-o dată gravă.

– Nu mi-am pus niciodată întrebarea, răspunse ea descumpănită. De ce?

Ghicea, parcă, răspunsul.

– Cred că te iubesc, Marti, răspunse el simplu.

Marti își simți inima bătând mai repede. O ușoară înfiorare îi străbătu corpul. Încercă să-și amintească sutele de motive din care ar fi trebuit să evite o relație cu Antonio Andreas. De ce să nu se poată lăsa în voia dorințelor sale? Realiză dintr-o dată că ei doi trăiau în lumi diferite, incompatibile. N-ar fi decât o aventură trecătoare. Își imagina că s-ar muta pe insulă pentru a trăi cu el, câtă vreme nu-și dorise niciodată să părăsească Bostonul? Era un vis imposibil.

Antonio îi luă mâna și o mângâie ușor cu degetele lui lungi, brune.

– Cum să-ți explic ce simt, Marti? Nici eu nu înțeleg prea bine. De la prima noastră întâlnire nu mă gândesc decât la tine.

Cum ea deschise gura să-i răspundă, el o opri, punându-i un deget pe buze.

– Nu, murmură el. Lasă-mă să termin. Vreau să împart cu tine fiecare minut al șederii tale aici. Zi și noapte. Uită întrebarea mea. Mi-a trecut o nebunie prin minte. Mi te imaginam trăind cu mine la Casa del Sol. Dar e imposibil.

Un semnal de alarmă se declanșă în mintea lui Marti. Își aminti brusc, cuvintele lui Angie, apoi cele ale lui Antonio, atunci când îi povestise despre combinația lor: „Știam amândoi, încă de la început, că între noi doi nu putea fi nimic durabil."

Marti nu avea intenția să fie un alt nume pe lista cuceririlor sale. Scrută cu atenție ochii lui negri. Păreau sinceri.

– Sunt la fel de confuză ca și tine. Îmi ceri să am o aventură cu tine cât stau aici? Doar despre asta e vorba?

Când își trase ușor mâna, Antonio nu încercă să i-o rețină.

– Eu nu fac astfel de calcule. Ceea ce încerc să-ți spun este că te iubesc, dar nu vreau să-ți fac promisiuni pe care n-aș putea să le țin. Nu pot să mă angajez pentru viitor.

Avertizările lui Angie începeau să prindă contur din ce în ce mai mult.

– Sunt o străină, ca și Angie, murmură ea cu un glas tremurător.

– Nu, este altceva. Încerc pentru tine sentimente pe care nu le-am avut niciodată.

– Atunci, nu înțeleg de ce nu am avea un viitor împreună?

Ghicind tristețea din ochii umezi ai lui Marti, Antonio se blestemă pentru sinceritatea mult prea brutală și gafa pe care tocmai o făcuse.

– E adevărat, într-o oarecare măsură ești ca Angie. Ești o străină. Am treizeci și șase de ani și sunt atât de prins de Casa del Sol, încât nu m-am gândit încă la căsătorie. Fără îndoială, vreau o familie adevărată, copii. Dar femeia cu care mă voi însura va trebui să-mi împărtășească ideile și să trăiască în țara mea.

Marti fixa ochii negri ai lui Antonio, care implorau înțelegere. Dar tot ce înțelegea era că Angie avusese dreptate. Familia Andreas era o veche familie tradiționalistă și Antonio, care era acum șeful acestei familii, trebuia să fie un bun exemplu!

Își stăpâni cu greu lacrimile care îi ardeau ochii. Era atât de confuză, încât nici măcar nu mai era sigură că și-ar fi dorit un viitor alături de Antonio. Dealtfel, nu asta era problema. Acum nu conta decât prezentul. O să accepte să aibă o aventură cu Antonio?

– Îți mulțumesc pentru sinceritate, Antonio. Nu voi nega atracția pe care o simt față de tine, dar prefer ca relațiile noastre să rămână platonice.

– În orice caz, nu credeam altceva, îi răspunse el privind-o trist.

Strânseră, în tăcere, coșul de picnic și echipamentul pentru scufundări și începură să urce spre casă. Chiar și Reilley, care-i aștepta pe scaunul din spate al jeepului, părea deprimat. Înainte ca mașina să se angajeze pe drumul de întoarcere, Marti aruncă o ultimă privire spre maiestuoasa clădire creolă.

Antonio conducea, crispat, nedezlipindu-și privirea de la drum.

– Îmi pare rău că te-am supărat, îi spuse cu o voce înăbușită.

– N-ai de ce să te scuzi. Dar Felipe se va simți ofensat. Nici măcar nu ne-am atins de prânzul pregătit de el.

– S-a ocupat Reilley de asta, îi spuse fără să întoarcă privirea de la drum. Ascultă, Marti, nu vreau să crezi că sunt un donjuan care își încearcă norocul de fiecare dată când o femeie îi iese în cale. Și nu caut, cu atât mai mult, să te influențez să faci un raport favorabil pentru Sunshine.

– Te rog, să vorbim despre altceva!

De fiecare dată când ochii ei întâlneau profilul bărbatului, își simțea inima tresărind. Spre marea ei ușurare, el nu mai scoase nici un cuvânt. Ca să-și schimbe gândurile, Marti se concentră asupra peisajului care-i defila prin fața ochilor. Vântul care năvălea în jeep îi ciufulea părul. Șuvițe sărate îi pălmuiau obrajii. Privi oceanul care scânteia în lumina slabă. În ciuda tuturor eforturilor sale, o mulțime de sentimente contradictorii o frământa.

Deodată, o accelerare bruscă a jeepului îi tulbură peisajul. Nu mai distingea decât fâșii albastre și negre.

Mergeau prea repede! Antonio apăsa pedala acceleratorului până la podea. Cu figura crispată și degetele înțepenite pe volan,

fixa oglinda retrovizoare. Marti a vrut să se întoarcă și să vadă ce-l neliniștea, dar mișcarea i-a fost întreruptă de o înjurătură a lui Antonio.

– Ține-te, strigă el, o să avem un accident.

Se agăță cu toată puterea de bolta capotei și-și întoarse capul în toate direcțiile.

Când realiză pericolul, o izbitură puternică o propulsă în tabloul de bord. A urmat un zgomot de metal strivit, și-l simți pe Reilley izbindu-se de scaunul ei și scoțând un geamăt de durere. Fu proiectată înapoi cu violență.

– E nebun! strigă Antonio.

Cu maxilarele încordate și ochii îngroziți, fixa în continuare oglinda retrovizoare. Întorcându-se, Marti zări la câțiva centimetri de jeep, bara de protecție amenințătoare a unui camion. Antonio înjură printre dinți în spaniolă.

Jeepul fu din nou lovit, iar fruntea lui Marti se izbi cu putere de tabloul de bord. Se simți plutind în spațiu. Vederea i se tulbură, nu mai distingea decât niște sunete și niște lumini confuze, și strigătele lui Antonio.

Dintr-o dată, cauciucurile scârțâiră pe pietriș. Ieșiseră de pe șosea.

Marti încercă să se întoarcă, în ciuda durerii ascuțite care îi traversa capul. Camionul se apropiase din nou. Era o camionetă Chevrolet veche, de un negru prăfuit. Marti încercă să-l zărească pe șofer. Trebuie să fie un nebun! Fața îi era ascunsă de oglinda retrovizoare. Nu i se vedea decât părul ciufulit, înconjurat de o bandă roșie. Camionul se repezi înainte și lovi din nou jeepul.

– Ține-te, întorc! o preveni Antonio.

După un viraj pe două roți, mașina recăzu violent într-o groapă. Marti se auzi urlând. O suită de imagini confuze îi

treceau cu încetinitorul prin fața ochilor: degetele albe ale lui Antonio crispate pe volan, palmierii strălucind în lumină, pământul roșu, pietricelele care loveau portierele... Dezechilibrată de șoc, mașina rula pe două roți, tot mai aproape de pământ. Apoi mașina se redresă, în sfârșit: se opriseră într-un câmp de sfeclă de zahăr.

La capătul puterilor, Marti se ascunse la pieptul lui Antonio. El o strânse atât de tare încât de-abia mai putea respira. Apoi o legănă cu blândețe până își regăsi calmul. Minute, ore poate, trecură până reuși să vorbească.

– Niciodată nu mi-a fost atât de frică! spuse, ștergându-și lacrimile. A vrut să ne omoare!

– Nu știu, îi răspunse bărbatul, stăpânindu-și mânia. În Jaguar, aș fi putut să scap de el.

– Ai văzut șoferul?

– Nu. N-am putut nici măcar să-i notez numărul de înmatriculare. Placa era întoarsă.

Antonio rămase tăcut câteva secunde, ca să-și poată stăpâni furia, să-și facă ordine în gânduri.

– Ai pățit ceva, Marti?

Clătinând din cap, ea simți o durere puternică la nivelul craniului. Își pipăi fruntea și descoperi un cucui care se umfla deasupra rădăcinii părului; nu se simțeau urme de sânge.

– M-am lovit, dar nu e nimic grav, răspunse ea, mai liniștită. Și tu?

– O să mă simt mai bine când n-o să mai tremur.

Auziră, deodată, un geamăt venind din spatele lor.

– Reilley! strigară în același timp.

Întorcându-se, Marti se simți amețind. Câinele îi linse afectuos mâna, în timp ce Antonio îl controla: nu avea nici o rană sau fractură.

– Am supraviețuit cu toții, comentă Marti, încercând să râdă. Nu anunțăm poliția?

– De ce? Ne-am pierde timpul de pomană. Semnalmentele camionului corespund cu peste o jumătate din camioanele de pe insulă. Să ne gândim... Oricine ar fi crezut că mergem la Puerto Plata, văzând direcția în care am luat-o la plecare. Deci, omul nostru invizibil știa că mergem la Sosua. Tocmai a comis prima sa greșeală. Asta ne dă o listă precisă de suspecți. Antonio începu să recapituleze, așezându-se mai bine în scaun.

– I-am cerut lui Felipe să ne pregătească picnicul și am împrumutat masca și labele de la Miguel. Felipe sau Miguel... de necrezut! Nu pot să cred așa ceva!

– Lista ta nu e completă, adăugă Marti. Înainte de plecare m-am întâlnit cu Angie și i-am povestit de plimbarea noastră.

– Deci, e vorba de Felipe, Miguel și Angie.

– Și Carlos, murmură ea.

– Fratele meu? Dar e absurd.

– Chiar tu i-ai spus când ți-a împrumutat Jaguarul.

– Exact, dar să-l suspectez pe fratele meu... E ca și cum m-aș suspecta pe mine.

Reacția lui Antonio nu o surprinse pe Marti, dar continuă să-l mențină pe Carlos pe listă.

– Tocmai am făcut un pas important. Avem o listă de suspecți, dar care din ei e vinovatul? Va avea o surpriză neplăcută văzându-ne în viață și sănătoși. Să ne întoarcem, sunt nerăbdător să le observ fețele și reacțiile. Marti, îți jur, dacă-l găsesc pe vinovat, o să-l strâng de gât cu propriile mele mâini!

Marti se cutremură, simțind sălbăticia și înverșunarea din vocea lui.

Antonio redresă mașina și se întoarseră la hotel în liniște. Vederea lui Marti începu să se tulbure, iar pulsațiile din tâmple începură să se atenueze, transformându-se într-o durere surdă. Accidentul nu mai era decât un oribil coșmar. Dar amintirea barei de protecție care amenința să-i strivească și a omului cu legătura roșie pe frunte, îi bântuia încă gândurile.

– Cine ar putea fi șoferul? întrebă, când ajunseră în fața barierei de la Casa del Sol.

– Cineva care a fost bine plătit! Nu e greu de găsit în țara asta.

De îndată ce paznicul ridică bariera, mașina se năpusti, derapând, apoi frână brusc în fața recepției. Antonio sări din mașină înainte de oprirea motorului și-i deschise nerăbdător portiera pasagerei sale.

Coborând, Marti simți că i se înmoaie picioarele. Nu era, totuși, momentul să-și piardă cunoștința, se gândi, încercând să se adune.

– Să începem cu Miguel, îi spuse Antonio. Are un curs de dans la ora trei, în curtea interioară.

Fata îl urmă în fugă, străduindu-se să ignore zvâcniturile din tâmple și greața pe care o simțea la fiecare pas făcut. Îl găsiră pe Miguel pe malul piscinei, supraveghind pregătirile pentru petrecerea revelionului.

– Îți plac ornamentele, Antonio? îl întrebă el surâzând.

– Și ora de dans?

O expresie de stupoare apăru pe fața managerului artistic.

– Mi-am ținut cursul dimineață, ca să am timp să pregătesc decorul pentru revelion. Este în seara asta, sper că n-ai uitat?

– Scuză-mă, Miguel. Toate aceste pregătiri mă fac un pic nervos, răspunse Antonio, cu fața lividă din cauza încordării.

– Nu-ți face griji, situația e sub control, replică amabil Miguel.

Antonio se întoarse brusc și plecă murmurând.

– Calmează-te. Pur și simplu l-ai terorizat, îi reproșă Marti, încercând să țină pasul cu el.

Cu privirea sumbră și trăsăturile încordate, acesta o trase după el fără să-i ia în seamă reproșul.

– Să mergem după Felipe, la restaurant.

Se opri în ușa de la Alcazar și scrută sala cu aceeași încordare.

– Poate că este la bucătării, îi sugeră Marti.

Antonio se îndreptă către bucătărie, unde deschise violent ușa. Felipe nu era nici acolo.

– Să încercăm la barul piscinei, mormăi el.

Felipe, cu o cretă în mână dădea ordine barmanului.

– Ai avut probleme azi, Felipe? îl întrerupse cu brutalitate Antonio.

– Nu, nimic special. Am avut mai degrabă, o zi încărcată, replică Felipe.

Marti îl studia cu atenție: avea aceeași figură rigidă, sobră, dintotdeauna. Nici o umbră nu-i tulbura trăsăturile austere!

– Cum așa? întrebă Antonio, cu o voce autoritară.

– Luând sticla de șampanie pentru picnicul vostru, mi-am dat seama că stocul nostru era insuficient. Să te trezești cu șampanie puțină în noaptea de revelion, ar fi fost un dezastru. M-am dus deci la Puerto Plata, la furnizorul nostru, ca să mă asigur că ne va livra la timp întreaga cantitate necesară.

– La ce oră ai plecat?

Marti observa cu neliniște mâinile lui Antonio, tot mai crispate.

– În dimineața aceasta, după ce v-am pregătit picnicul. Carlos și Angie plecau la Santiago să facă cumpărături, și m-au lăsat și

pe mine în drum. Oh, cred că tocmai le-am auzit mașina, spuse el întorcându-se către clădirea principală a hotelului.

Antonio se grăbi să-i întâlnească. Ușor retrasă, Marti îi observa cum coboară râzând din Jaguar. Carlos deschise portbagajul și începu să descarce un munte de pachete legate cu panglici, iar Angie le făcu veselă cu mâna, înainte de a fi acoperită de micile colete. În mod clar, ziua lor de cumpărături fusese un succes!

Marti îi observa pe fiecare din posibilii suspecți, încercând să-și imagineze care dintre ei ar fi avut destul timp la dispoziție ca să organizeze ambuscada ale cărei victime fuseseră ea și Antonio. Miguel tocmai petrecuse cea mai obositoare zi a anului, ca și Felipe, de altfel. În ceea ce-i privește pe Carlos și Angie, ei se aflaseră la mai mult de o sută de kilometri. Ba mai mult, nici unul dintre ei nu părea surprins să-i vadă.

Lui Marti începură să-i zvâcnească din nou tâmplele. La fiecare pulsație, aceeași întrebare obsedant, părea să se repete: Cine? Cine? Cine?

Capitolul 5

Marti îl urmă pe Antonio până la locuința lui. Bărbatul deschise ușa fără să vorbească și se prăbuși într-un fotoliu, cu privirea morocănoasă pierdută în modelul covorului care îi acoperea o bună parte din cameră. Ea se instală pe canapea, în fața ferestrei.

– Nu pot să cred, spuse el, într-un târziu. Eram atât de sigur că voi descoperi vinovatul. Dacă stau și mă gândesc mai bine, putea să afle planurile noastre în mod indirect. Felipe, Miguel și Angie ar fi putut spune și altcuiva. E mereu la fel, iar nu avem nici un indiciu!

– Antonio, nu trebuie să fii atât de disperat! Vinovatul știa că mergem la Sosua. Nu e nici o îndoială.

– Cred că ai dreptate. Precis e un angajat al hotelului.

Marti își clătină capul, ușurată că nu mai simțea nici o durere. Migrena și greața începură să dispară, dar avea încă mintea tulbure.

– Atunci, care e planul nostru de acțiune? întrebă, neputincioasă.

Se întorseseră de unde au plecat, în timp ce adversarul lor câștiga teren!

– În ceea ce te privește, cred că ar fi bine să pleci de la Casa del Sol cât mai repede posibil. Chiar acum a plecat ultimul zbor spre Statele Unite, îi spuse privindu-și ceasul. Trebuie să mai rămâi doar o noapte aici.

De data aceasta, Marti nu-l mai contrazise. Tocmai scăpaseră dintr-un adevărat atentat. Exista o limită în sacrificiile pe care era dispusă să le facă pentru munca ei, limită care tocmai fusese depășită, își spuse, mușcându-și buza.

– Apartamentul meu e păzit în continuare, nu-i așa?

– Bineînțeles. Ricardo va fi de serviciu în seara asta. Soția lui, care așteaptă un copil, tocmai s-a internat în spital, așa că pe el nu-l prea interesează revelionul. Dacă vrei, îți pot rezerva o cameră în alt hotel.

Oare ar fi mai în siguranță în altă parte? Cel puțin, la Casa del Sol, avea încredere în Ricardo.

– Nu, rămân aici, se hotărî ea. Voi pleca mâine dimineață.

Privindu-l pe Antonio doborât, cu capul între mâini, inima lui Marti se strânse dureros. O tortura ideea că-l lăsa în voia propriei lui sorți și că va fi nevoită să prezinte la Sunshine un raport negativ. Cu privirea pierdută, încercă să se uite în jur. Picturi haitiene în culori vii constrastau cu pereții albi ai salonului. Perdelele subțiri din voal pictat și mobilele din palmier se combinau armonios cu plantele care tronau în ghivece mari de lut ars. Într-un colț, cărți de artă întredeschise și romane risipite, umpleau o bibliotecă din bambus. Marti recunoscu niște titluri în engleză, dar majoritatea erau romane sud-americane.

– Tu ți-ai mobilat locuința?

– Da. Nu e prea sofisticată, dar îmi e suficient.

Antonio o privi cum mângâie mașinal capul lui Reilley. Părul, încă umed, i se ondula în jurul feței fine. Părea atât de proaspătă

și de tânără în rochia ei turcoaz! Îi privi cu atenție genele lungi, pudrate cu sare, nasul presărat cu pistrui, obrajii aurii și buzele sidefii. Era atât de tentantă! Dar, prea târziu! Mâine o va conduce la aeroport. Va fi sfârșitul aventurii lor și, probabil și cel al Casei del Sol. Dar, până atunci, trebuia să-și joace în continuare rolul, participând la bucuria revelionului.

– Petreci revelionul cu mine? Am instalat mese pentru salariați și familiile lor. Sunt obligat să stau cu ei cel puțin câteva ore.

Va fi seara cea mai penibilă din viața ei, se gândi cu amărăciune Marti. O obseda deja plecarea. Dar nici nu se punea problema să rămână singură în cameră și să ciulească urechea la cel mai mic zgomot suspect! Va petrece revelionul cu el. De altfel, Antonio Andreas și hotelul lui nu mai aveau nici o importanță. Întâlnindu-i privirea neliniștită, înțelese dintr-o dată că se mințea singură.

– Antonio, trebuie să facem ceva. Să-i întindem o capcană, în cazul în care omul nostru invizibil ar încerca ceva în seara asta. Este ultima noastră șansă!

Bărbatul clătină din cap, descurajat.

– De ce? E în zadar. A câștigat partida. Prefer să mă resemnez, acum.

– Nu dispera! El știe că vom fi acolo, în seara asta. Nu va încerca nimic în apartamentul meu câtă vreme va fi păzit de Ricardo.

– Știe precis că nu te voi lăsa să-ți petreci noaptea fără pază, mai ales după tot ce s-a întâmplat.

Antonio măsura nervos camera, în lung și-n lat.

– Și dacă Ricardo ar trebui să plece în grabă, fără să te anunțe? Să-l facem să creadă că Ricardo a părăsit postul, fără să te avertizeze! Dar el va fi ascuns în interior.

– Imposibil. Toată lumea știe că Ricardo n-ar pleca niciodată fără să-mi spună un cuvânt, replică el ridicând din umeri. De altfel, ce pretext ar putea invoca?

– Am găsit.

– Hai, spune, ce idee ți-a venit?

Marti percepu o ușoară înviorare în glas și surprinse o licărire de speranță în ochii lui negri.

– Soția lui așteaptă un copil, nu-i așa? Ar putea primi un mesaj că trebuie să meargă de urgență la ea, la spital!

Antonio surâse, regăsindu-și energia.

– Și dacă ne-am eschiva în timpul cinei, ca să facem o plimbare la Puerto Plata? În seara de revelion, tot orașul dansează în parc. Astfel, Ricardo nu va putea să mă avertizeze. Îi va spune lui Carlos, în fața tuturor, apoi se va face că pleacă și se va întoarce discret să se ascundă în apartamentul tău!

O privi întrebător pe Marti. Ea îi surâdea, încântată de viclenia lui. Dacă planul lor reușea, n-ar mai pleca mâine, și asta ar schimba totul! Avea chef s-o ia în brațe, s-o sărute și s-o învârtească prin aer. Trebuia să respecte regula jocului: Marti dorea ca relațiile lor să rămână platonice.

– Mulțumesc, Marti. Ești extraordinară! Chiar dacă planul nostru dă greș, nu-ți voi putea niciodată mulțumi destul!

Putea ea oare să ghicească tot ce-ar mai fi vrut el să-i spună? Ar fi vrut să-i spună mult mai multe, dar își interzisese să-i facă promisiuni pe care nu era sigur că le va putea ține. De altfel, chiar dacă și-ar fi imaginat un viitor cu ea, cum ar fi putut o bostoniană autentică să se adapteze la viața de zi cu zi din Republica Dominicană? Nu, era imposibil! La naiba, cu toate

aceste fantezii! Trebuia să fie realist! Ea va pleca mâine dimineață și, chiar dacă planul le-ar reuși, n-ar putea să-i ceară să rămână din foarte multe motive.

*
* *

Marti își simțea tensiunea din mușchi topindu-se sub dușul fierbinte. Migrena îi dispăruse după ce luase o aspirină și, cu excepția cucuiului care îi decora fruntea, se simțea perfect. Se pregătea cu mare atenție, forțându-se să-și ignore teama. Era ultima ei seară cu Antonio. Regreta că nu-și adusese o rochie mai simplă, decât acest costum din mătase naturală brun-aurie. Îi plăceau faldurile fustei și jacheta cambrată, dar i se păreau prea sofisticate pentru seara aceasta. Își aruncă neglijent pe umeri o eșarfă din muselină brodată și verifică rezultatul în oglindă.

Pe hol se auzeau vocile lui Antonio și Ricardo. Încă o picătură de parfum la baza gâtului și se îndreptă spre ușă.

Antonio purta un smoching albastru închis și o cămașă de mătase albă, brodată discret cu ivoar. Avea un farmec irezistibil de prinț colonial.

– Ești uluitoare, Marti!

Tânăra se simți roșind, citindu-i admirația din ochi. Prezența lui Antonio o liniștea în mod ciudat. Totuși nu se simțea în siguranță. Cu siguranță, nu era momentul să împărtășească sentimentele care-i invadau sufletul... nici senzațiile care i se rostogoleau prin vene.

– Mulțumesc, spuse ea cu un aer detașat, scuturându-și un fir de praf imaginar de pe mâneca jachetei. Sunt îmbrăcată cum se

cuvine? Îmi pare rău, dar nu mi-am adus nici o rochie de seară. Am uitat complet de revelion.

– Ești perfectă! I-am explicat totul lui Ricardo. Înainte de a pleca, îmi voi suna un prieten, care, douăzeci de minute mai târziu, îi va transmite telefonic un mesaj de la soția sa. O urgență la spital. Ricardo îl va anunța pe Carlos în văzul și auzul tuturor, apoi se va ascunde în apartamentul tău.

– Crezi că va merge planul nostru, Antonio? întrebă ea neliniștită.

– Va fi un început minunat pentru noul an, Marti! Să mergem. Trebuie să mă arăt puțin, înainte de plecare.

Curtea interioară se transformase într-o imensă sală de dans în aer liber, împodobită cu baloane roșii, serpentine și globuri argintii care se învârteau prin aer, pe deasupra capetelor oamenilor, ca niște imenși fulgi de zăpadă. Flori enorme din hârtie, pluteau pe suprafața piscinei, ca niște nuferi uriași. Lumânări roșii în corole aurii ardeau pe fiecare masă, împrăștiind în noapte o lumină feerică.

Mulțimea începu să sosească. Pe scenă, orchestra cânta un potpuriu de muzică dominicană. Două mese lungi fuseseră rezervate personalului hotelului. Comesenii glumeau și râdeau zgomotos, ca niște vechi prieteni. Antonio o prezentă pe Marti fiecărei familii, înainte de a o invita să se așeze între Carlos și Miguel.

– Ai făcut o treabă grozavă, Miguel! i se adresă ea, arătându-i ornamentele din jur. E feeric.

Miguel își plecă, roșind, capul. Venise neînsoțit, remarcă Marti. I se părea ciudat că un bărbat tânăr, atât de seducător, să fie singur în noaptea dintre ani. O privi pe furiș pe Angie, așezată

de cealaltă parte a mesei, și se gândi din nou la misterioasa ei aluzie cu „clubul exclușilor". Îi reveni în minte și replica ambiguă a lui Miguel. De ce să prefere Antonio ca managerii lui să rămână celibatari? Toți erau singuri: Antonio, Carlos, Angie și Miguel. Doar Felipe era însurat. Marti o studie discret pe soția lui, care îi păru la fel de rezervată ca și soțul ei.

Vocea lui Antonio îi întrerupse gândurile.

– I-am promis lui Marti că o duc în seara asta la Puerto Plata, ca să-i arăt parcul, îi spunea fratelui său. O să fac turul meselor, ocupă-te de ea până mă întorc.

Tânăra aruncă o privire spre toți cei care o înconjurau, dar nimeni nu părea interesat de spusele lui Antonio.

– Fratele meu e mereu gata să muncească, spuse Carlos surâzând, în timp ce Antonio pleca să-și facă inspecția. Sunt mulțumit că te-a întâlnit. Compania unei femei îl poate ajuta să-și mai schimbe ideile.

– Se pare că, totuși, nu-i lipsesc admiratoarele, răspunse ea, roșind, încurcată de indiscreția lui.

– Antonio nu iese aproape deloc. De ani de zile nici măcar n-are timp să-și facă o prietenă.

Marti râse prostește, ca să-și ascundă surpriza.

– Ar fi trebuit să-l cucerească toate clientele voastre elegante, în bikini!

– Nu. Să stai la taclale cu clientele, face parte din munca noastră.

Marti se bucură în taină. Deci, nu era un nume în plus pe lista cuceririlor lui Antonio!

– Sunt fericit să vă văd împreună, continuă Carlos. Din păcate, circumstanțele au luat o întorsătură atât de neplăcută.

Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat azi. Mi-ar fi plăcut să pot să-l ajut să-și rezolve problemele, să punem capăt acestei încurcături.

Deci, Antonio îi spusese fratelui său ce-au pățit. Spera, din motive greu de explicat, că nu-i vorbise și despre capcana lor. Antonio reapăru, aducând două farfurii pe care le luase de la bufet.

– După ce vom gusta din aceste languste, putem să plecăm, Marti.

*
* *

Jaguarul aluneca tăcut de-a lungul oceanului. Antonio își privea pasagera pe furiș. Tânăra înălță capul și-i surprinse privirea. Ușor stânjenit, el tuși ca și cum ar fi avut nevoie să-și dreagă vocea și-i arătă, pe plaja întunecată și pustie, valuri fluorescente, luminate de razele lunii.

– Partea aceasta a insulei este numită Coasta de Chihlimbar.

Marti, pierdută în gândurile sale, nu reacționă deloc.

– I-ai vorbit lui Carlos despre planul nostru cu Ricardo?

– Da. Știe cât de neliniștit sunt și ar fi pus un alt paznic. S-ar părea că te supără asta!

– O să-i spună lui Angie, care ar putea vorbi cu altcineva... și tot așa... iar mâine va trebui să plec, dacă nu funcționează capcana noastră... îi spuse ea reprimându-și cu greu un geamăt.

Antonio își luă mâna de pe volan și o așeză pe umărul tinerei femei.

– Ascultă, Marti, nu știu dacă planul nostru va funcționa, dar nu putem să facem altceva, cel puțin în seara asta. Cel mai bine

ar fi să uităm de toți și de toate acum, și să profităm de ultima noastră noapte. Voi nu aveți obiceiul să vă puneți o dorință la miezul nopții? Dorința noastră s-ar putea îndeplini...

– E vorba de o rezolvare, nu de o dorință! În sfârșit, cred că ai dreptate. E pentru prima dată, și cu siguranță, ultima, când îmi petrec anul nou la Puerto Plata; de ce să nu-mi pun o dorință...?

După o scurtă tăcere, ea reluă:

– Carlos știe că plec mâine?

Antonio o privi insistent. În ciuda întunericului, îi văzu îngrijorarea.

– Nu, nu știe nimeni.

– De ce? îl cercetă ea, surâzându-i.

Bărbatul se mulțumi să ridice din umeri.

– Hai, spune-mi, te rog, insistă Marti.

– Nu voiam să se afle.

Antonio nu-și dorea ca ea să plece, constată cu bucurie, dar și cu oarecare amărăciune.

– De ce?

– Nu vreau să te sperii, Marti, dar avem de-a face cu un nebun. Povestea cu camionul nu-mi iese din minte. E nebun! Oricine ar fi el. Dacă ar ști că pleci mâine, în seara asta ar fi ultima lui șansă.

Marti simți cum frica îi strânge gâtul, ca într-o menghină. Cu greu mai reușea să înghită.

– Înțeleg, de-abia reuși să spună.

– O să devin paranoic. Hai să uităm totul, de-acord? îi răspunse bărbatul, strângându-i brațul, încurajator.

Tânăra femeie își înălță capul, străduindu-se să ignore proasta dispoziție care punea stăpânire pe ea. Remarcă iluminația specială a orașului doar când Antonio pătrunse pe Calle Separaccion...

– Iată *El Zocalo Centrale.* E, dacă vrei, Central Park-ul nostru.

– E magnific, exclamă Marti arătându-i chioșcul iluminat puternic, care se înălța semeț în mijlocul parcului.

Era un fel de capitel în stil baroc, cu două etaje, încercuit cu o dantelărie complicată din lemn sculptat. Acoperișul argintiu avea marginile întoarse în sus ca o pagodă birmană. În jur, lampadare cu globuri albe răspândeau în parc o lumină ireală.

Antonio parcă Jaguarul la capătul unei alei și se aventură în mulțime.

Băieți și fete, preocupați doar de ei înșiși, stăteau îmbrățișați în întuneric, pe băncile risipite pe alei. Negri în vârstă, foarte demni pălăvrăgeau sub arborii de mango. Solemni, cu papion și borsalină, păreau coborâți dintr-un film vechi. Fetițe cu flori de mătase împletite în codițele zburlite, tropăiau în jurul părinților. Pe alei, vechi familii spaniole, în ținută de mare gală, defilau brațul la brațul, ca la o paradă.

Negustori de înghețată, își anunțau prezența agitându-și clopoțelul tonetelor, în timp ce pe trotuarele din fața barurilor se simțeau arome de rom și lapte de cocos.

– Numești asta Central Park? Este exact opusul celui din New York! Acolo nu se aventurează nimeni după apusul soarelui, doar dacă nu vrea să fie prădat!

– Un oraș de șaizeci de mii de locuitori nu are nimic în comun cu New York-ul. Sunt două lumi diferite.

– E adevărat, pe insula voastră oamenii știu să râdă! În marile orașe mulțimea nu zâmbește niciodată.

– Sunt săraci, dar fericiți! trase concluzia Antonio râzând. Realitatea nu e nici pe departe atât de romantică! Pentru tine viața cotidiană din Puerto Plata ar fi plictisitoare.

– Poate... De când muncesc pentru Sunshine, am petrecut atât de mult timp în aglomerația marilor capitale, încât și-au pierdut tot farmecul pentru mine. Chiar și Bostonul mă deprimă uneori.

Antonio o studia discret. Să fi fost o conversație politicoasă sau un mesaj secret?

Ea se întorsese deja către un negustor de împletituri, instalat sub un lampadar, și-i studia cu curiozitate marfa. Conversație politicoasă, decise el, dezamăgit.

Trei bărbați se năpustiră spre ei. În dorința de a o proteja, Antonio o luă după umeri și o trase mai aproape. Când bărbații dispărură, alergându-se printre arbori, el continuă s-o țină aproape, într-un gest care-i părea firesc.

– Să mergem să bem ceva, îi sugeră el, conducând-o spre o dugheană luminată.

Timp de mai bine de o oră, băură șampanie, flecărind, toropiți de muzică și de veselia din jur. Dansatorii, muzicienii și plimbăreții se învârteau în jurul lor. Ce ironie, gândea Marti. După o săptămână atât de agitată, nu-și povesteau acum decât frivolități tulburătoare! Plecarea ei rămăsese suspendată undeva deasupra, ca un nor negru, aducător de furtună. În fond, de ce-ar vorbi despre lucruri importante? Jocurile erau făcute. Își privi, în treacăt ceasul.

– E aproape miezul nopții.

Fără să spună un cuvânt, el se ridică și-i luă mâna. Această simplă atingere îi umplu inima de emoție. Să fie șampania, sau Antonio? Ce întrebare idioată...

Chiar în momentul în care ajunseră în piață, au început să bată clopotele bisericii.

Miezul nopții...

Mulțimea se săruta și se îmbrățișa râzând.

Marti îl privi pe Antonio în ochi.

– La mulți ani, Antonio! Îmi știi dorința. E pentru tine și Casa del Sol!

– La mulți ani, Marti! murmură el îmbrățișând-o.

Buzele sale dulci și ferme îi căutară cu tandrețe gura. Apoi sărutul lui deveni mai pasionat, iar Marti îi răspunse cu aceeași intensitate. Mâinile lui Antonio alunecară pe spatele ei și o atraseră spre el cu toată forța. Mângâindu-i fața, degetele i se rătăciră printre șuvițele atât de mătăsoase ale părului ei. Doborâtă de un vârtej de emoții, Marti simțea că se sufocă, dar nu contau decât acest sărut și corpul aceasta fierbinte, lipit de al ei.

Îmbrățișarea lor ar fi putut dura o eternitate, fără mulțimea care începuse să se miște în jurul lor. Antonio se îndepărtă cu regret și-și lăsă mâna să alunece pe obrazul înfierbântat al lui Marti.

– Scuză-mă, cred că n-a fost tocmai platonic.

Ea îi surâse printr-o perdea de lacrimi.

– Nici eu n-am fost mai cuminte decât tine!

Antonio îi îndepărtă cu delicatețe o șuviță de pe frunte.

– Sunt nebun! Aș vrea să te am mereu lângă mine.

„Mereu... până mâine dimineață" se gândi, cu tristețe și disperare Marti.

– De fapt, chiar trebuie să-ți ceri scuze... Plec mâine și îmi faci mult mai dureroasă plecarea!

Antonio rămase tăcut. Nu putea să-i promită nimic. Doar atât știa: nu voia ca ea să plece! Însă dușmanul lui era victorios și-i ruina viața. Ce să-i mai ofere lui Marti? Acest necunoscut reușea să-l distrugă.

O privi cu nesaț: îi privi părul ciufulit de degetele lui, buzele înroșite de sărutul lui. Nu! Acest nebun nu poate să distrugă ce se născuse între ei!

– Marti, nu pot să-ți fac nici o promisiune pentru viitor. Dacă pierd Casa del Sol, nu voi avea nimic să-ți ofer.

Ea îl privi, consternată. Viitorul lui era deja trasat, ea nu avea loc în el, știa asta! De altfel, nici nu avea intenția să se îngroape în această insulă... cel puțin așa credea.

– Nu te înțeleg...

– Nici eu nu mă înțeleg. Singura mea certitudine este că, pe măsură ce trece timpul, te iubesc tot mai mult. Dacă am fi avut măcar mai mult timp... Vino, îi spuse, trăgând-o brusc din mulțime. Să nu mai pierdem nici măcar o secundă din ultima noastră seară.

Cuvintele sale o debusolară complet. În ciuda ambiguității lor, ele rezumau perfect ce simțea Marti cu adevărat. Oare chiar mai aveau o șansă? Atunci, de ce n-ar profita de fiecare clipă de fericire?

Capitolul 6

Cu o mână pe umărul lui Marti, Antonio conducea încet pe drumul de întoarcere. Ea se ghemuise mai aproape de el și simțea cum corpul lui puternic și fierbinte îi dădea o forță inexplicabilă, de neînvins.

– Antonio, aș vrea să-mi amân plecarea!

– Imposibil, Marti! Doar dacă, printr-o minune, Ricardo l-a descoperit pe omul nostru.

Tânăra se simțea derutată, între frica teribilă care o împingea să fugă și dorința irezistibilă să rămână să-l ajute. Ce-ar putea să i se întâmple omului acesta, care era mai neliniștit pentru siguranța ei decât pentru propriul lui hotel?

În câteva zile, se îndrăgostise de Antonio Andreas. A fost de-ajuns doar o scânteie ca să se aprindă pentru el. Iar scânteile nu izbucnesc niciodată de două ori în același loc, își spuse, cu amărăciune.

Antonio își luă ochii de la drum și se întoarse spre ea, acoperindu-i gâtul cu sărutări fierbinți. La fel de fierbinți ca și pielea lui Marti, care ardea la atingerea buzelor lui.

Ajunși la Casa del Sol, parcă Jaguarul în fața recepției și porniră spre locuința lui Marti. Ocoliră curtea interioară pe o alee întunecoasă care se înfunda în grădină. Din umbră, le apăru deodată în față o siluetă care se întorcea de la vilă. Marti îl simți pe Antonio încordându-se ca un arc.

– Miguel! strigă el surprins. Ce-i cu tine pe-aici? Nu trebuia să supraveghezi spectacolul?

Marti încercă să studieze cu atenție figura lui Miguel, blestemând întunericul care-i ascundea o parte din trăsături. Părea stânjenit.

– O clientă mi-a cerut s-o conduc. Ascultă Antonio, continuă el revoltat, trebuie să știi ce vrei! Ne ceri să nu ne combinăm cu clientele, dar, în același timp ne obligi să dansăm cu ele în fiecare seară! Nu e prima oară când o femeie îmi cere s-o însoțesc!

Antonio își continua drumul, neliniștit.

– Ai un minut, Marti? Aș vrea să dau o raită pe la bucătării, să-l întreb pe Felipe dacă e totul în regulă.

Se repezi spre restaurantul care era pe jumătate în întuneric și împinse violent ușa bucătăriei. Marti surprinse o voce mânioasă de femeie. Un bărbat îi răspundea la fel de brutal în spaniolă. Când ochii i s-au obișnuit cu întunericul, recunoscu ținuta severă a lui Felipe. În acest moment, doamna Perez îi observa și făcu un semn discret soțului său. Când Felipe se întoarse, pe figura sa nu se mai vedea nici o urmă de mânie.

– Antonio, domnișoară Winston, scuzați-mă, spuse, fulgerându-și din priviri nevasta. Am început rău noul an. Cel puțin nu ne-am certat în public, adăugă, surâzând încurcat.

*
* *

După acest incident se întoarseră la vila luminată cu ghirlande electrice unde locuia Marti. În timp ce urcau scările îl strânse brusc de mână.

– Antonio, spuse ea, e ceva pe ușă.

Recunoscu, îngrozită, păpușa voodoo înțepenită cu un cuțit pe ușa apartamentului ei. Simți o greață puternică și picioarele i se înmuiară brusc. Trebui să se sprijine de umărul însoțitorului ei. Scara, pereții, ghirlandele, totul se învârtea în jurul ei. Antonio se apropie și smulse scârbit cuțitul. Păpușa de paie căzu pe pământ cu un zgomot sec.

– E un cuțit de la bucătărie, spuse, examinându-l.

Lui Marti îi veni imediat în minte Felipe și soția sa, certându-se.

Antonio deschise ușa. Ricardo, instalat confortabil pe canapea, îi întâmpină zâmbind liniștitor. Schimbară câteva cuvinte în spaniolă, apoi Antonio îi ceru să-i lase singuri.

Marti se prăbuși pe canapea, incapabilă să mai spună ceva. Antonio se așeză lângă ea și o luă în brațe.

– Antonio, ce ai făcut prima dată cu păpușa?

– Am închis-o la mine, într-un sertar.

– Oh, Dumnezeule. Acum, chiar că mi-e frică. Planul nostru a eșuat... doar fratele tău știa unde se ascunde Ricardo!

Totul era clar, acum. Dar Antonio refuzase mereu să-l bănuiască pe fratele lui. Poate Carlos îi vorbise lui Angie sau altcuiva, despre capcana lor. Sau dacă n-o fi ghicit singur dușmanul lor. Un val gros se așternu pe ochii ei, iar Marti se scufundă în uitare.

*
* *

O trezire două voci îndepărtate. O ceață groasă scăldă camera. Ca să-și dea seama unde e, a trebuit să se uite atent în jur. Era întinsă pe pat, iar Antonio o ținea de mână. Lângă el era un necunoscut care o întrebă:

– Spuneți-mi numele dumneavoastră.

– Marti... Marti Winston, spuse, observându-i fața ridată care semăna cu aceea a tatălui său.

– Știi unde ești, Marti?

Dădu din cap și privirea i se tulbură iar.

– În camera mea, la Casa del Sol.

– Ai leșinat, îi explică Antonio. L-am chemat pe doctorul Murphy, care își petrece vacanța în hotel.

– Ai primit o lovitură urâtă la cap, spuse doctorul, încercând s-o liniștească.

Își atinse cucuiul și o durere violentă îi traversă fruntea.

– M-am lovit de un parbriz.

Antonio îi povesti pe scurt accidentul.

– De ce nu mi-ai arătat fruntea? spuse îngrijorat. Te-aș fi dus la spital.

– Nu a curs sânge. M-am gândit că nu e nimic grav.

– Nu e grav, o asigură doctorul. Ați avut o comoție. Vă veți vindeca singură. Ați leșinat după șoc?

– Nu, dar am avut impresia că plutesc prin aer.

– Când aveați această senzație privirea se tulbura?

– Da.

– Erați confuză, nu reușeați să vă concentrați și vă era greață, nu-i așa?

Marti îl aprobă, dând din cap.

– Și cu siguranță, v-ați pierdut cunoștința. Aș vrea să știu pentru câtă vreme, spuse întorcându-se spre Antonio.

– Nu pot să vă răspund, n-am remarcat nici când s-a lovit de parbriz.

– În astfel de accidente, comoțiile cerebrale sunt frecvente. Din fericire, trec singure. Probabil că veți mai avea pierderi de cunoștință și grețuri timp de câteva ore. Mâine după-amiază nu veți mai simți nimic și într-o săptămână veți fi complet restabilită. Preveniți-vă, totuși, doctorul, la întoarcere. O să vă facă o encefalogramă, ca să se asigure că nu aveți sechele. Când vă întoarceți acasă?

– Mâine, răspunse Antonio, în locul ei.

– Nici nu se pune problema! exclamă doctorul, încruntându-se. Cel puțin o săptămână, nu poate călători cu avionul. În cazul unei comoții cerebrale, trebuie evitate oscilațiile presiunii. Presurizarea avionului îi poate provoca leziuni permanente!

– Voi avea complicații? se alarmă Marti.

– Nu vă neliniștiți. Mâine, totul se va termina. Totuși, ar fi bine să fim prudenți în noaptea asta, adăugă el întorcându-se spre Antonio. E bine să fie trezită din două în două ore și să fie întrebată cum se numește și unde stă. Dacă nu reușește să răspundă, mă chemați imediat.

– O s-o veghez chiar eu, îl asigură Antonio.

Pe culoar răsunau vocile puternice ale unui grup de turiști.

– Poate să meargă? întrebă Antonio. Aș prefera să-și petreacă noaptea în apartamentul meu. E mult mai multă liniște.

– N-o să vă facă rău puțină mișcare în răcoarea nopții, Marti, o asigură doctorul. Și nu vă neliniștiți, mâine nu veți mai simți nimic rău.

*
* *

Antonio își puse mâna pe umărul ei.

– Spune-mi numele tău.

O rază de soare pătrundea printre jaluzele. Marti clipi de câteva ori și se întoarse murmurând.

– Dacă îmi mai pui încă o dată întrebarea asta, voi suna la Sunshine să-i avertizez că hotelul Casa del Sol e condus de un medic.

– E Anul Nou! Birourile sunt închise.

Ea se ridică, protejându-și ochii de soare.

– Pari epuizat. N-ai dormit deloc?

– Nu, dar am profitat ca să-mi termin rapoartele. Cum te simți acum?

– Mi-ar fi mai bine dacă aș mai dormi un pic, răspunse ea trăgându-și cearșeafurile peste cap.

*
* *

Marti își ridică ochii din carte. Antonio apăruse în ușa salonului, cu părul ud, îmbrăcat într-un tricou alb și blugi. Se întinse leneș.

– Nu m-am răzbunat trezindu-te din două în două ore, spuse el râzând. E trecut de ora patru. Acum, că suntem amândoi proaspeți și în formă, ce crezi despre evenimentele de ieri?

– Au fost atâtea, cu care vrei să începem? El îi mângâie mâna cu un aer absent.

Marti se străduia să-și ignore inima, care iar o luase razna. Când o să-i spună care îi sunt bănuielile, precis nu va mai avea chef să-i mângâie mâna. Era foarte clar: Carlos e vinovatul!

– Ce ți-a spus ieri Ricardo?

– În timpul serii a auzit un zgomot, dar n-a văzut pe nimeni, când a întredeschis ușa. Nici măcar păpușa n-a remarcat-o.

– Deci, dușmanul tău știa că Ricardo e înăuntru!

El o fixă cu scepticism.

– Nu neapărat.

Antonio se încăpățâna să nu vadă cum stau, cu adevărat, lucrurile!

– Cineva a luat păpușa din apartamentul meu. „Prietenul" nostru, desigur. N-a fost cine știe ce pentru el, în raport cu ce a făcut înainte...

– Antonio, suspină Marti, Miguel, Angie sau Felipe au un set de chei al hotelului?

– Nu, de ce?

– Dar Carlos are unul, nu-i așa?

– Să lăsăm asta. Ți-am spus deja că nu-l pot bănui pe fratele meu.

– Gândește-te puțin, îi spuse, nerăbdătoare. Carlos ne cunoaște planul. Tot el este cel care ți-a împrumutat Jaguarul. Iar problemele tale au început acum doi ani, când Carlos s-a instalat la Casa del Sol. Nu-ți sare în ochi coincidența?

Antonio îi luă și mâna cealaltă și o privi drept în ochi.

– Marti, ești sigură că te simți mai bine?

Tânăra își mușcă buza, ca să nu urle de furie.

– Mă simt perfect! Ești liniștit? Atunci, ce spui de concluziile mele?

– Faptele sunt de necombătut. Carlos are un paspartu al hotelului, adevărat, dar, ca să intri la mine e nevoie de o cheie specială. Deci, nu are alte facilități decât alții ca să intre la mine. În ceea ce privește Jaguarul, este absolut normal să i-l împrumut: se ducea la Santiago, care este la o sută de kilometri, în timp ce noi mergeam pe plaja vecină.

Lui Marti nu-i venea să creadă ce auzea. Antonio îi demola punct, cu punct, întreaga teorie.

– De altfel, raționamentul tău are o mare lacună. Carlos n-are nici un motiv să ruineze Casa del Sol. Și, dintr-un punct de vedere absolut egoist, ce s-ar întâmpla cu el dacă aș pierde hotelul? Ar sfârși ca asistent într-un hotel de mâna a doua, unde n-ar primi nici măcar un sfert din salariul actual. Ascultă, Marti, continuă el cu blândețe, doctorul Murphy te-a prevenit că în următoarele zile vei fi un pic confuză.

Marti își plecă ușor privirea, o zăpăcise de tot. Totul coincidea în analiza ei, cu excepția faptului că fratele lui nu avea o cheie de rezervă... Îi împrumuta adesea Jaguarul... Nu avea mobil... Ea suferise o comoție. Clar ca bună ziua; surâse cu amărăciune și oarecum ironic.

*

* *

Restaurantul Alcazar era mai aglomerat decât de obicei. După ce le-a găsit o masă liberă într-un colț mai retras, ospătarul le luă comanda și le aduse o sticlă de riesling rece. Marti luă o gură de vin.

– Ce-o să facem, fiindcă trebuie să mă suporți încă o săptămână? îl întrebă, într-un târziu.

– Nu mă plâng că trebuie să te mai „suport", îi răspunse cu un surâs fermecător. Sunt doar neliniștit pentru siguranța ta. Cred că îți dorești să scapi cât mai repede de acest coșmar, nu-i așa?

– Nu este atât de simplu. Cât mi-aș dori să fiu o fatalistă și să mă pot lăsa în seama voinței divine!

Sosirea lui Ricardo, cu fața toată numai zâmbete, îi întrerupse. Schimbă câteva cuvinte cu Antonio, care se ridică, în final, și-i strânse cu căldură mâna.

– Soția lui tocmai a adus pe lume primul lor copil. Un bebeluș la început de an e un semn bun, la noi!

– Sper, avem nevoie de noroc! Se duce la spital?

– Da, i-am dat câteva zile de concediu. Le merită pe deplin. Îți voi găsi un alt înger păzitor. Apropo, ai accepta să te instalezi în apartamentul meu? o întrebă cu oarecare dezinvoltură, ca să-și ascundă timiditatea.

Marti îl privi stupefiată. Oare își dădea seama ce propunere îi face? Se simțea din nou derutată. Relațiile sale cu Antonio depășiseră cu mult limitele pe care ea și le fixase.

– Tu hotărăști, continuă el. Voi dormi pe canapea, dacă asta te poate liniști! Dar aș fi mult mai liniștit dacă te-aș ști aproape de mine!

Marti își aduse aminte de păpușa înfiptă în ușa ei și se cutremură din nou!

– Cei de la Sunshine m-ar concedia dacă ar afla că locuim împreună!

– Nu vor descoperi niciodată.

Marti își mască emoția cu un surâs.

– Atunci, e vorba de puritanismul meu bostonian, care mă face să mă simt vinovată.

– Consideră propunerea mea ca un gest de milă creștină, îi sugeră Antonio.

– Bun, dacă vrei să treci drept un bun samaritean, accept.

– Perfect! exclamă el surâzând ușurat. Îți mutăm bagajele după cină.

– Sper să fiu în siguranță, aici, glumi Marti, ca să-și ascundă jena, când Angonio încuie ușa apartamentului.

– Va fi foarte bine, murmură el, cu un aer poznaș, îmbrățișând-o. E minunat, nu-i așa?

Marti înțepeni, regretând deja că acceptase să-l urmeze. Era contra principiilor sale și a regulamentului de la Sunshine. El îi dădu drumul râzând și se aplecă s-o sărute ușor pe obraz.

– N-ai de ce să te temi, Marti! Îți duc valizele în cameră și îmi instalez patul pe canapea.

Tânăra femeie se așeză într-un fotoliu. Reilley își așeză capul pe genunchii ei, ca și cum ar păzi-o. Antonio se întoarse și începu să măsoare camera în lung și-n lat.

– Vrei să bei ceva? întrebă, punându-și un pahar de coniac.

Ea refuză, clătinându-și capul.

– Știi, Marti, nu-mi iese păpușa aceea din minte. Cuțitul venea de la bucătărie. Sunt sigur de asta!

– Îl bănuiești pe Felipe?

– Dacă el e vinvoatul, nu cred că ar face o așa mare imprudență! Doar dacă nu este un șiretlic psihologic, îi spuse trecându-și mâna prin păr. Nu știu ce să mai cred. Oricine ar fi putut folosi un cuțit de la bucătărie. De altfel, mă întreb de ce Miguel hoinărea prin partea aceea. Trebuia să rămână în curtea interioară până la sfârșitul serii. Chiar a condus o clientă mai îndrăzneață sau el e cel care a înfipt păpușa în ușă?

Marti nu-l bănuise niciodată pe Miguel. Îi păruse foarte nervos, dar crezuse că era vorba de reproșurile lui Antonio.

– Ne învârtim în cerc, continuă acesta. Trebuie să eliminăm suspecții. Mâine vom merge la Puerto Plata prevenind doar pe unul dinte ei, înainte de a pleca.

– Și dacă va vorbi cu ceilalți?

– Felipe e închis în el însuși, nu vorbește niciodată cu nimeni. În ceea ce-i privește pe Ange și pe Miguel, nu sunt prea apropiați.

– Uiți „clubul" acela al lor, al „exclușilor"?

– Ce club?

– Acum câteva zile, Angie a făcut aluzie la asta în timp ce vorbeam despre relațiile ei cu Carlos...

Marti se întrerupse, remarcând iritarea care începea să-l cuprindă pe Antonio.

– Nu înțeleg, replică el sec, Angie și Miguel nu au nimic în comun!

Stupefiată de violența reacției lui, Marti nu mai insistă. Îi ascundea ceva, dar nu era pregătită pentru o dispută.

– Atunci, care e suspectul pe care l-ai ales?

Îi surâse călduros și se așeză lângă ea.

– Aveam intenția să-ți ofer o amintire din țara mea. Aproape de fortăreața de la Puerto Plata, se află un muzeu al chihlimbarului cu un foarte bun bijutier.

Când Marti încercă să protesteze, Antonio o opri punându-i un deget pe buze.

– De acord, voi merge măcar să văd muzeul. Dar cu cine începem?

– Cu Ange. O să-i ceri părerea despre bijuteriile de chihlimbar.

– Așa vom face, dar îmi e foarte greu s-o bănuiesc pe Angie.

– Și mie, dar trebuie să acționăm în loc să așteptăm să fim din nou victimele unei noi acțiuni a necunoscutului nostru. Vom vorbi din nou mâine, spuse ridicându-se.

Când atinse din greșeală mâna lui Marti, îl cuprinse o irezistibilă dorință s-o îmbrățișeze; dar se abținu, ca să nu-și încalce promisiunea.

– Noapte bună, îi spuse, privind-o cum închide ușa camerei.

Își aranjă patul pe canapea și îmbrăcă o pijama de bumbac, simțind-o pe Marti dincolo de peretele de bambus, dureros de aproape...

– Noapte bună, Antonio, îi ură ea, alunecând între cearșafurile răcoroase. Auzi câteva bătăi în ușa dormitorului.

– Am uitat să-mi iau perna. Pot să intru, Marti?

Indiscretă, o rază de lună se strecurase printre jaluzelele întredeschise și se pierdea în părul tinerei femei. Era irezistibilă, cum stătea pe marginea patului, învăluită într-o cămașă de noapte diafană. Nu se dădu într-o parte când Antonio întinse mâna să-și ia perna.

– Noapte bună, Antonio, murmură ea din nou.

Dulceața din glasul ei spunea mai mult decât cuvintele, mult mai mult. Antonio o sărută cu tandrețe pe frunte. Îl înnebunea... Nebun de dorință...

Mâna sa alunecă cu gingășie pe brațul femeii. Îi mângâie umerii goi și-i netezi părul lung, mătăsos. Marti tresări, înfiorată. Când perna căzu pe podea, mâinile ei căutară pe dibuite pieptul bărbatului. El îi respira parfumul delicat, îi șopti numele la ureche, și își lăsă apoi buzele să alerge până la gura ei fierbinte, care se oferi ca o floare deschisă. Sărutările lor se intensificară,

deveniră mai apăsate, mai pasionate. Marti își simți degetele, parcă animate de dorință, cum alergau pe corpul lui Antonio, pe mușchii umerilor săi, pe bustul său.

Deodată, el se opri și o privi lung.

– Marti, ce îți dorești?

Ce voia? Fiecare părticică a corpului ei nu aspira decât la un singur lucru: să aparțină acestui bărbat.

– Rămâi, murmură ea.

Ea îi simți degetele agile jucându-se cu nasturii cămășii ei de noapte. Ochii lui se aburiră de dorință când îi dezgoli umerii. Cămașa îi alunecă până în talie, lăsându-i sânii goi. Antonio se aplecă și-i acoperi de sărutări, turnând un nou val de dorință prin venele lui Marti. Ultimul nasture cedă, iar cămașa îi căzu, lăsându-i talia fină descoperită, la fel și gambele-i suple. Ea își plecă, ușor jenată, privirea. Într-o clipă, pijamaua lui Antonio ajunse jos. Bărbatul și-o apropie tot mai mult și continuă s-o amețească pe Marti, cu sărutări din ce în ce mai îndrăznețe. O luă în brațe și o întinse pe pat. Corpurile lor se ondulau ca două valuri armonioase. Marti i se abandonă cu o nerăbdare și o dorință de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă.

Ore întregi se căutară, se îmbătară, se descoperiră și se contopiră unul în celălalt, într-un neant voluptuos în care prezentul se confundă cu viitorul.

– Mă înnebunești, Marti...

*

* *

Un delicios miros de cafea o trezi pe Marti. Îl zări imediat pe Antonio aducându-i un platou apetisant.

– Ador micul dejun în pat, spuse întinzându-se leneș. Din păcate, la Boston nu are cine să mi-l aducă.

Bărbatul puse platoul lângă pat și se aplecă s-o sărute.

– Ce minunat e să te trezesc, tot așa a fost să dorm cu tine! îi spuse în timp ce o acoperea de sărutări tandre. Marti, nu-ți poți imagina ce fericit sunt cu tine!

– Vezi, ar trebui să mulțumești încăpățânării mele!

– În țara mea, femeile se supun bărbaților, glumi Angonio, surâzând.

Marti, în schimb, nu zâmbi.

– Uitasem că sunt o străină, îți mulțumesc că mi-ai amintit!

– Iartă-mă, iubito, voiam doar să te tachinez. Prefer să glumesc, decât să mă gândesc că într-o zi vei pleca la Boston. Îmi e foarte greu să-mi imaginez viitorul câtă vreme toate aceste probleme nu s-au rezolvat.

– Atunci, mulțumește-te cu prezentul!

– De fiecare dată când mă gândesc la viitor, mă văd trăind cu tine.

– Nu aștept nici o promisiune! Sunt în patul tău pentru că am vrut-o la fel de mult ca și tine. Nu-mi fac nici o iluzie!

După o lungă tăcere stânjenitoare, Antonio își așeză mâna pe umărul ei, încercând să risipească tensiunea creată de ultimele ei cuvinte.

– Să sperăm că planul nostru va reuși. După micul dejun vei merge să stai la taclale cu Ange.

– Fă-mi o favoare, Antonio. Încetează să-i mai spui Ange. E oribil.

– Regret, o fac din obișnuință. Nu înseamnă nimic altceva, Marti. În schimb, tu însemni totul pentru mine.

Capitolul 7

Antonio își parcă Jaguarul pe o străduță pavată, alături de fortăreața San Felipe.

– Iată Muzeul Chihlimbarului, îi spuse arătându-i o clădire veche, din piatră roșcată. Mergem mai întâi să vizităm muzeul, pentru cultura ta generală, și după aceea ne vom duce la bijutier.

– Nu trebuie să-mi oferi nimic! protestă Marti vehement.

– Vreau să ne simțim bine. Și ce poate fi mai plăcut decât să-ți faci cadouri? Urmează-mă, te rog, îți voi fi ghid. Ce știi despre chihlimbar? o întrebă, în timp ce urcau o scară veche, cu treptele tocite.

– E o piatră semiprețioasă de culoarea ambrei. Asta e tot ce mi-a spus Angie mai devreme.

– Fals. Este o rășină de arbore fosilizat, care este șlefuită ca pietrele prețiose. Privește-l pe acesta.

Marti se apropie de vitrina pe care i-o arătase. O lampă mică, albă, lumina o bucată translucidă de chihlimbar, așezată pe un soclu. Zări o șopârlă minusculă închisă în piatra transparentă.

– Nu-i o șopârlă adevărată, nu-i așa?

– Ba da! A fost prinsă în timp ce rășina curgea din copac. Conservări atât de frumoase sunt rare și dau o valoare mai mare chihlimbarului. Privește-o pe aceasta, e albastră. O culoare rară, care face să crească valoarea pietrei.

Mână în mână, făcură turul muzeului, sub supravegherea somnolentă a gardianului. Apoi coborâră la parter, ca să privească vitrinele bijutierului.

– Unde este señor Ortiz? întrebă Antonio un angajat.

Un bărbat scund, plinuț, apăru din spatele prăvăliei și-l salută surâzând pe Antonio.

– Vă prezint o prietenă, domnișoara Winston. Aș vrea să-i ofer o piesă drăguță din chihlimbar.

Cu un zâmbet și mai larg pe buze, señor Ortiz se grăbi într-un colț al camerei, în spatele unei vitrine. Întinse o bucată de catifea pe tejghea și deschise un mic seif. Răscoli într-o cutie, printre bucăți de hârtie din mătase pliată, apoi, găsind ceea ce căutase și așeză cu delicatețe pe catifea, un inel.

– Adesea, chihlimbarul are culoarea coniacului, murmură Antonio la urechea lui Marti.

– E superbă, spuse ea luând inelul în mână.

Piesa avea culoarea părului lui Marti. În mijloc era de un albastru indigo. O frunză minusculă, conservată perfect, strălucea în lumină.

– Este cea mai frumoasă piesă pe care o am, le mărturisi mândru señor Ortiz. Priviți finețea frunzuliței incluse.

– E magnifică, spuse Marti întorcându-se către Antonio. Dar nu pot primi un astfel de cadou.

– Îți place?

– Da, dar...

– Îl luăm, se adresă Antonio bijutierului, ca să scurteze protestele lui Marti.

Domnul Ortiz se grăbi să-i pună inelul în deget, admirându-i sclipirile în lumină.

– Perfect, declară el încântat.

– Vă rog să-mi trimiteți factura, își luă rămas-bun surâzând, înainte de a pleca.

– În dimineața asta mi-ai spus că nu ți-a adus nimeni micul dejun la pat, până acum, îi zise în treacăt Antonio, îndreptându-se spre mașină.

– Te-am chestionat eu despre viața ta particulară? replică Marti, ghicindu-i curiozitatea.

– Nu trebuie să mă interoghezi, ți-a spus deja Carlos. E același lucru. De cinci ani, sunt singur. Dar tu, poate că ai un prieten la Boston.

– Nu am. Sunt mereu în călătorii, și mi-am impus ca regulă precisă să nu mă atașez de nimeni nici în străinătate. Regulă pe care am încălcat-o pentru prima dată.

– Sunt teribil de încântat că ai făcut-o, spuse bărbatul luându-i mâna. Ești hotărâtă să lucrezi mult timp pentru Sunshine?

Viitorul era un subiect pe care Marti ar fi preferat să-l ocolească, mai ales când Antonio se juca astfel cu mâna ei.

– Nu-mi fac niciodată planuri.

– Ți-ar plăcea să vizitezi Santo Domingo?

– Da, dacă voi avea timp.

– De fapt... mi-ar plăcea să-mi cunoști și restul familiei.

Ce voia să spună Angie? îi întâlnise familia, și, în mod evident, señorita Andreas n-o plăcuse. „Nu-ți face iluzii" își spuse Marti, derutată.

– Vom merge la Santo Domingo când nu vei mai avea probleme la Casa del Sol.

*
* *

Marti se așeză confortabil într-un colț al canapelei și luă din mâna lui Antonio paharul de coniac pe care acesta i-l oferea. Privi băutura în lumina lampadarului, apoi își privi inelul.

– Ai avut dreptate, Antonio, chihlimbarul are culoarea coniacului. Am petrecut o zi minunată, și nu numai datorită cadoului tău.

– Mi-ar plăcea ca toate zilele noastre să fie la fel de plăcute!

Așezată alături de el, în brațele lui, Marti se simțea transportată într-o lume magică, fără pericole și fără dușmani. Își impuse cu greu să revină la realitate și la problemele lor.

– Planul nostru nu a prea avut succes, astăzi.

– Nu, dar trebuie să păstrăm aceeași strategie, sperând că vinovatul va cădea în capcană mai devreme sau mai târziu. De altfel, Angie nu e încă în afară de orice bănuială. Până când nu avem proba clară a inocenței fiecăruia dintre ei, sunt toți suspecți, în continuare.

Marti îl aprobă, gânditoare.

– Pe cine testăm mâine?

– O să-i cer lui Miguel să ne pregătească echipamentul de scufundări submarine, ca să mergem la bariera de corali. Nu suntem obligați să ne scufundăm, ca să verificăm dacă echipamentul funcționează. E suficient să încercăm detentorul și buteliile aproape de mal.

– Atunci, cred că e o idee care-mi place. Întotdeauna am visat să fac scufundări submarine!

– Oh, credeam că ai făcut deja! Miguel nu are dreptul să lase un începător fără cel puțin o lecție preliminară. Într-un cuvânt,

el va vedea imediat că n-ai nici un fel de experiență. O să-i cer să-ți dea o lecție mâine dimineață și vom plonja luni. Dar, între timp, cred că avem altceva de făcut, acum, spuse bărbatul, punând stăpânire pe buzele ei.

*
* *

Marti se strecură lenește din brațele lui Antonio și-i aruncă o privire poznașă.

– Dacă vom continua în felul acesta, nu vom prinde niciodată pe nimeni. Ar fi suficient pentru cineva să ne urmărească în pat, ca să scape de amândoi în același timp.

– Promit să fiu cuminte cel puțin... o jumătate de oră.

– La ce oră este lecția cu Miguel?

– Pare să nu te înspăimânte ideea să fii la cheremul celui de-al doilea suspect, la o adâncime de trei metri...

– O să fii în preajmă, nu-i așa?

– Da, cu siguranță. Chiar dacă Miguel e „Jack Spintecătorul" nostru, la piscină e prea multă lume ca să încerce ceva. Pune-ți, te rog un costum de baie, n-aș vrea ca hotelul meu să devină celebru pentru nudiștii lui.

*
* *

– Ați mai făcut scufundări? o întrebă Miguel.

– Da, în Statele Unite, minți Marti.

– Atunci, să trecem la ceea ce e mai important: respirația. Nu pot să vă arăt totul în piscină. Fiindcă sunteți deja obișnuită cu echipamentul, Antonio vă va explica detaliile.

– Nu vreau decât să se adapteze cu funcționarea echipamentului sub apă, îi explică Antonio, foarte atent.

– Vei folosi o butelie cu doi metri cubi de aer comprimat. Este mai mică și mai ușoară decât cea a lui Antonio. Femeile folosesc mai puțin aer decât bărbații. Este aer suficient pentru o oră în apă. Acesta este detonatorul, cu el se reglează presiunea aerului comprimat. Legat de butelie, îți permite să respiri. Iată centura de siguranță și vesta. Îți servesc să-ți dozezi plutirea. Dacă sunt probleme, deschideți centura și o lăsați să cadă, veți urca imediat la suprafață. Am reglat presiunea aerului și greutatea centurii pentru apa din piscină. În ocean vor fi diferite. O să vă ajute să le reglați acolo, Antonio. Să începem echiparea.

Marti își înfășură centura în jurul taliei. Miguel o ajută să-și pună vesta și să-și atașeze butelia.

– Ce grea e! spuse Marti simțindu-i greutatea.

– Cântărește în jur de opt kilograme, dar n-o veți mai simți în apă. Puneți-vă masca. Când veți fi în apă, rămâneți așezată pe fundul piscinei câteva minute ca să vă obișnuiți să respirați, apoi încercați să înotați.

Marti se lăsă să alunece în piscină. În timp ce se scufunda, zgomotele se estompau și nu mai auzi curând decât propria respirație. Inspiră cu detentorul, iar aerul ieșea normal. Îi era greu să-și imagineze că respira sub apă.

*
* *

Marti puse încet receptorul în furcă. Spaima pe care începuse s-o simtă în timpul discuției cu patronul ei, îi strângea acum gâtul. Sperase că se va descurca ușor cu el dacă îi va spune despre comoția pe care o suferise, dar Mark profitase de asta ca

să-i încredințeze o altă misiune. El insistase ca ea să stabilească o întâlnire cu Jose Iñes, managerul clubului Tortuga, cât mai repede posibil. Această grabă o neliniștea pe Marti. Cum va reacționa Antonio?

*
* *

– Nu știu ce se întâmplă, Antonio. E foarte posibil ca patronul clubului Tortuga să le fi făcut vreo propunere.

Antonio, negru de supărare, își turnă cafea în ceașcă și începu să învârtă linguriță mecanic, parcă fără să-și dea seama ce face.

– Nu trebuie să te lași doborât, Antonio, încercă ea să-l liniștească. Sunshine primește frecvent propuneri de la hoteluri. Mark mi-a cerut să merg să văd dacă clubul Tortuga merită sau nu interesul lor. Nu cred să aibă legătură cu problemele de la Casa del Sol.

– Ce coincidență, nu crezi! Sunshine îmi trimite un inspector și, din întâmplare, caută un alt hotel în aceeași regiune.

– Nu esste pentru prima dată când Sunshine își asigură serviciile mai multor hoteluri în aceeași zonă.

– Poate... Dar, din întâmplare, este tocmai clubul Tortuga, condus de Jose Iñes care, tot din întâmplare a aflat de la cumnatul său despre situația critică în care se află Casa del Sol.

Marti îi strânse ușor mâna lui Antonio.

– Trebuie să mă pregătesc. Jose m-a invitat la dejun.

– Te conduc.

– Aș prefera s-o facă altcineva. Dacă Jose mă vede cu tine nu va mai fi așa de deschis discuțiilor.

– Dar știe că ești în misiune la Casa del Sol.

– Dar nu știe că ai ales să-mi fii înger păzitor, replică ea cu un surâs malițios.

– O să trimit pe cineva de încredere să te conducă.

*
* *

– Sunteți foarte bine organizat, senor Iñes, îi spuse bărbatului scund și îndesat care o însoțea în grădină. Camerele sunt plăcute și am apreciat cu adevărat acest prânz delicios.

Jose, flatat, se înclină ceremonios. Capul său chel strălucea în soare.

– Mi-ar plăcea mult să lucrez cu Sunshine.

– Nu eu sunt cea care hotărăște asta. Eu nu voi face altceva decât să transmit impresia mea generală...

– Raportul dumneavoastră va fi favorabil? insistă el.

– Bineînțeles. Datorită creșterii cererilor pentru Caraibe, Sunshine va lua cu siguranță în considerare oferta dumneavoastră.

– Să lucrez în colaborare cu o companie americană, va fi o noutate pentru mine. Proprietarul mi-a promis o primă importantă dacă îi cresc cifra de afaceri.

Marti își plecă, gânditoare, capul. Până unde ar fi fost gata să meargă ca să-și atingă scopul?

– Domnișoara Winston, continuă acesta cu oarecare ezitare în glas, scopul meu nu este să fac rău Casei del Sol. Singurul meu interes este să cresc beneficiile clubului Tortuga.

– Vă înțeleg, senor Iñes.

Jose își șterse sudoarea care-i acoperise brusc fruntea. Părea a fi foarte încurcat.

– N-am crezut niciodată povestea aceea și nu acesta este motivul pentru care am părăsit Casa del Sol.

Marti se strădui să nu-și trădeze surprinderea, felicitându-se că își luase ochelarii de soare. La ce poveste putea să facă aluzie?

– Nu iau bârfele în serios, îl asigură ea.

– Francisco Andreas era cel mai bun prieten al meu, continuă el, mai ușurat. Moartea sa tragică m-a tulburat profund, s-au făcut tot felul de presupuneri...

– Înțeleg, îl compătimi Marti, simulând simpatie.

Perplexă, ezita să-i mai pună întrebări, până când un tânăr salariat îi întrerupse.

– Sunt chemat în exterior, se scuză Jose. Vreți să așteptați?

– Nu, e suficient. Mi-ați dat toate informațiile necesare. Nu vreau să vă mai reține. Mulțumesc încă o dată pentru dejunul delicios.

*

* *

Pe drumul de întoarcere Marti nu încetă să se gândească la aluzia ciudată a lui Jose. Asupra morții tatălui lui Antonio plana un mister! Îndată ce va sosi la Casa del Sol, îl va întreba pe Antonio despre ce este vorba. În culmea agitației, își tot mușca buza, sperând că această poveste nu-l va irita prea tare.

La bungalou o așteptau, pe masă, câteva rânduri din partea lui Antonio. „Sunt la Sosua, probleme la Eduardo. Te sărut, Antonio. P.S. Pentru mâine, am rezervat o barcă pentru scufundări."

Trase pe ea un costum de baie și rochia de plajă. Nu avea răbdare să aștepte întoarcerea lui Antonio. Cuvintele lui Jose conțineau o informație, era obsedată de asta. Moartea lui

Francisco Andreas, începutul problemelor de la Casa del Sol, totul coincidea... Dar unde să găsească răspunsul? Carlos i-ar fi spus fratelui său și ea nu voia ca Antonio să afle că iscodea în lipsa lui. Nu-l cunoștea destul pe Miguel și nici Felipe n-ar fi divulgat nimic. Nu rămânea decât Angie. Marti se grăbi spre agenția de voiaj.

– Ai timp de-o cafea, Angie?

Frumoasa blondă aruncă o privire teancului de hârtii de pe birou și surâse.

– De ce nu, m-ar înveseli un pic. Dar pe căldura asta, aș lua mai degrabă o limonadă rece. Alicia, îi ceru asistentei sale, mă înlocuiești pentru o oră?

Fetele îl găsiră pe Felipe la barul piscinei.

– Cu ce să vă servesc, domnișoarelor? O limonadă cu gheață?

– Ai ghicit, Felipe, spuse Marti. Tocmai m-am întors de la clubul Tortuga, unde l-am întâlnit pe cumnatul tău.

Felipe nu a avut nici o reacție.

– Ce inel frumos ai! exclamă Angie, arătând inelul lui Marti. Este un cadou de la Antonio?

– Da, răspunse ea ușor jenată.

– Chiar e frumos... De fapt, ce-ai căutat la clubul Tortuga?

– Sunshine m-a trimis să arunc o privire asupra hotelului.

– Au în vedere clubul? întrebă Angie curioasă.

– Nu s-a hotărât nimic, încă... Ce crezi despre Jose Iñes? Trebuie să-mi transmit raportul și m-am gândit că ai putea să mă ajuți, fiindcă ai lucrat deja cu el...

– Jose nu s-a ocupat niciodată de agenția de voiaj, răspunse cu diplomație, Angie. Un băiat le aduse limonadele.

– A făcut aluzie la moartea lui señor Andreas.

Angie o studie cu coada ochiului, înainte să-i răspundă.

– Și ce ți-a spus?

– A vorbit despre niște zvonuri...

– Sunt prostii Marti, uită de ele!

Marti deveni din ce în ce mai curioasă. Ce se întâmpla în acest hotel? O conspirație a tăcerii? După o săptămână la Casa del Sol, nimeni nu-i vorbise despre moartea lui Francisco Andreas.

– Angie, spuse cu un glas cât mai convingător, trebuie să știu. Problemele lui Antonio au început după moartea tatălui său, nu-i așa?

– Întreabă-l pe el. Nici un salariat nu-ți va spune nimic.

– Am vrut să-i vorbesc, dar este plecat la Sosua pentru toată ziua. Explică-mi, măcar, motivele acestei tăceri misterioase.

– A circulat un zvon ridicol și meschin. Nici măcar nu știu cine a fost autorul lui. Această întâmplare era insuportabilă pentru Antonio și pentru familia lui. Mai târziu, moartea tatălui său a devenit subit tabu, interzis cu desăvârșire!

– Dacă este atât de dureros pentru Antonio, aș prefera să-mi explici tu totul, o rugă insistent Marti.

Angie luă o gură de limonadă și o privi gânditoare.

– De acord, dar Antonio o să fie furios pe mine.

Își aruncă pletele blonde pe spate și își roti rapid ochii în jur. Nu le auzea nimeni.

– Domnul Andreas avea tot mai des niște stări rele, niște indispoziții. Antonio a reușit să-l convingă să-și facă un control într-un spital din Santiago. L-a însoțit și, pentru că analizele ar fi durat mai multe zile, s-au dus la un hotel. Și-a luat fiecare câte o cameră la etajul al optulea. Tatăl său a căzut de la balcon.

Îngrozită, Marti își stăpâni cu greu un strigăt de groază.

– E teribil! A avut o amețeală?

– Așa s-a descoperit la autopsie. Dar un zvon a pretins că Antonio l-ar fi împins. Ori, când a avut loc accidentul, el era în camera lui, la celălalt capăt al culoarului. L-a anunțat un angajat al hotelului.

– Cine a împrăștiat acest zvon?

– Nu se știe. Se spunea că Antonio și-ar fi ucis tatăl ca să moștenească hotelul. Se mai spunea că ar fi avut loc o dispută violentă între cei doi, înainte.

Angie se opri brusc și privi nervos în jurul ei, ca și cum ar fi regretat că vorbise prea mult. Marti s-a cutremurat, îngrozită.

– Se certau adesea?

– Îl cunoști pe Antonio. Este impulsiv. Și tatăl lui se ambala foarte ușor. Când nu erau de acord, se certau, dar cei doi se adorau, pur și simplu. E ridicol să crezi o astfel de poveste.

– Nu s-a făcut o anchetă? întrebă nervoasă Marti.

– Poliția l-a anchetat pe Antonio și pe toți cei care aveau camera la același etaj. Dar nu s-a luat nici o măsură.

– Și chiar nu se știe cine este autorul acestui zvon?

– Ce contează, nimeni nu l-a crezut.

– Jose mi-a spus că el nu credea asta. Ce părere ai?

– Nu-l cunosc destul, ca să-ți răspund.

– Cum a reacționat familia lui Antonio? Când îți moare cineva foarte drag, ai adesea tendința să găsești un țap ispășitor.

– N-am discutat niciodată cu Carlos. El a sosit după accidentul tatălui său. În ceea ce o privește pe señora Andreas, nu i-am vorbit niciodată despre asta.

Marti era ametită.

– Mulțumesc, Angie, m-ai ajutat mult.

Întoarsă în bungalou, Marti își turnă un pahar de vin alb ca să se calmeze. Era pradă unei confuzii totale.

Luă o foaie de hârtie și un stilou de pe biroul lui Antonio, apoi se instală într-un fotoliu. Poate că dacă ar așterne pe hârtie toate posibilitățile, unul dintre nume i-ar sări în ochi.

Începu cu Miguel, apoi îi tăie imediat numele; această poveste nu-l privea.

Felipe. Antonio o asigurase că era cel mai bun intendent de pe insulă. Dacă ar fi crezut zvonurile, n-ar fi ezitat să lucreze pentru cumnatul lui la clubul Tortuga.

Jose. Era singurul care a avut de profitat după moartea lui Francisco Andreas, pentru că părăsind Casa del Sol a devenit director al clubului Tortuga. Dar Antonio era sigur că vinovatul lucrează la Casa del Sol. Poate că avea un complice. Puse un semn de întrebare în dreptul numelui său, apoi reveni la cumnatul lui, Felipe, și puse și acolo un semn de întrebare.

Angie, scrise mai jos. Caută, poate, să se răzbune pentru despărțirea de Antonio? Nu, Angie nu era ranchiunoasă și-l iubea sincer pe Carlos.

Carlos. După părerea fratelui său, n-ar fi avut nici un motiv s-o facă. Doar dacă nu-l bănuia pe Antonio că l-ar fi ucis pe tatăl lor. Marti se afundă în fotoliu. Ajunsese la perioada când doamna Andreas părăsise Puerto Plata. De altfel, de ce a plecat? Încercă să-și amintească explicațiile lui Antonio. Toți prietenii familiei locuiau la Santo Domingo. Nu era singurul motiv. Ca și Carlos, îl suspecta pe Antonio și amândoi încercau să răzbune moartea domnului Andreas.

Privi gânditoare numele lui Angie. Tânăra americană nu era ranchiunoasă, dar teribil de îndrăgostită de Carlos, atât de îndrăgostită, încât l-ar fi putut ajuta să se răzbune. Marti adăugă un nou semn de întrebare după numele lui Angie. Mai era o altă soluție a misterului... Și dacă zvonurile se dovedeau exacte?

Marti își clătină capul ca să alunge acest gând. Era imposibil? De ce? Pentru că ea îl iubea pe Antonio? Doar în zece zile, nu avusese cum să-l cunoască bine. Antonio era adesea impulsiv... Poate că l-a împins fără să vrea în timpul unei dispute violente. Nu, imaginația ei o luase razna. Antonio n-ar fi fost capabil, nici măcar din greșeală.

Reilley începu să latre și se repezi la ușă. Antonio intră cu surâsul său fermecător în colțurile buzelor. Se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

– Ce faci acolo?

– Încerc să-mi fac ordine în gânduri.

Se ridică și întoarse caietul. Își simți pulsul accelerându-se. O cuprinsese o stranie nervozitate. De ce să-i fie frică? Antonio nu e vinovat!

El se lăsă să cadă pe canapea și luă caietul cu însemnările lui Marti.

– Tot îl mai bănuiești pe Carlos?

Marti avu nevoie de mult curaj ca să-i spună:

– Antonio, mi s-a spus despre accidentul tatălui tău. Îmi pare rău. Cred că te-a dat peste cap.

– A fost Jose? întrebă el scrutând-o cu privirea rece. Cred că ai avut un prânz foarte interesant.

– Te rog, Antonio, nu mă urî. Am vrut atât de mult să te ajut. Te întreb doar ca să mă lămuresc puțin. Mama ta și Carlos au crezut povestea aceea îngrozitoare?

Bărbatul încremeni. Fără s-o părăsească din ochi, așeză caietul pe masă.

– Și tu? Ce crezi tu?

– Îmi pare rău, Antonio. Îmi scapă atâtea lucruri. Nu o cunosc pe mama ta și multe indicii îl acuză pe Carlos. Vreau să te ajut, îi spuse ștergându-și o lacrimă de pe obraz. Te rog, spune-mi de ce mama și sora ta au plecat, dacă nu te suspectau de nimic?

– Chiar crezi aceste porcării? exclamă el furios.

– Nu, dar cum să ghicesc ce gândesc fratele și mama ta?

După o perdea de lacrimi, Marti zări cum mânia dispare de pe fața lui Antonio. Se aplecă și o luă în brațe, netezindu-i tandru pletele arămii.

– Nu mai plânge, Marti. O să-ți explic de ce a plecat.

Capitolul 8

– Nu plâng, protestă Marti. Totul e atât de confuz, încât nu știu ce să mai cred.

Antonio o strânse la piept, continuând să-i mângâie părul.

– Mama a plecat din cauza surorii mele. Miguel ar fi vrut să se însoare cu ea, și tatăl meu s-a opus categoric.

– De ce? întrebă Marti, privindu-l în ochi.

– Considera că Miguel nu este soțul potrivit pentru fiica lui. Îl credea un oportunist care vrea să se căsătorească mai mult cu hotelul decât cu Luisa. Nu cunosc toate detaliile. Puțin după moartea tatălui meu, Miguel mi-a cerut mâna Luisei. L-am refuzat, iar mama a preferat s-o ducă la Santo Domingo, ca să-l uite.

– De ce l-ai refuzat?

– Miguel e dintr-un mediu social diferit de al nostru. Și-apoi, nu puteam să nesocotesc decizia tatălui meu. În perioada aceea, sora mea nu avea decât douăzeci și unu de ani. Era prea tânără ca să-și hotărască singură viitorul.

– Crezi într-adevăr că Miguel n-o iubește pe sora ta?

– În astfel de situații sentimentele n-au nici o importanță, i-o reteză el.

– Tot mai ești de acord cu judecata tatălui tău? Luisa e plecată de doi ani, iar Miguel era singur în seara de revelion.

– Marti, nu pot să pun în discuție tradițiile familiei. Tatăl meu avea convingerile lui. Nu pot să revin asupra hotărârii lui. Asta-i tot.

Mânia îi colora obraji, ascultându-l. Vechile tradiții ale familiei Andreas începeau s-o exaspereze. Marti înțelese deodată la ce se referise Angie, cine erau „exclușii", acești străini, care n-ar fi avut niciodată onoarea de a se căsători, cu vreun membru al onorabilei familii Andreas. Ca și ea, fără îndoială...

– Să nu revii asupra deciziilor este o altă tradiție a familiei voastre? îl întrebă sarcastic. Chiar dacă această decizie rănește profund o persoană dragă?

– Ești nedreaptă, Marti.

Marti își luă din nou lista, ridicând din umeri neputincioasă. Să trăiești cu Antonio, era o himeră pe care ar face mai bine s-o uite. Șterse, apoi, mânioasă linia care bara numele lui Miguel.

– Miguel are, deci, un bun motiv să se răzbune pe tine, trase concluzia cu hotărâre în glas.

– Ești tăcută, Marti, spuse el mai târziu, seara.

– Hmm, mormăi ea, cu privirea pierdută.

Decizia ei era luată. Aventura sa cu Antonio era o greșeală, o greșeală de neiertat.

– Hotărârea de a te scufunda mâine te face să fii așa tăcută? Știi că nu suntem obligați să mergem.

– Nu, nu mi-e frică. Vreau să descoperim vinovatul. Dacă este Miguel, îl vom prinde mâine. Îndată ce misterul va fi rezolvat, mă voi întoarce la Boston. Am stat destul aici.

– Văd, spuse el, privind-o insistent.

– Am greșit mutându-mă cu tine.

– Ciudat... Aveam impresia că nu-ți displace compania mea.

– Adevărat, mărturisi, cu emoție în glas. Dar nu aceasta e problema. Din cauza convingerilor mele puritane și pentru că sunt o străină. Am încercat să uit diferențele dintre noi, dar ele apar mereu în prim-plan. Nu te mai vreau, Antonio. Tu ai fost cinstit și m-ai prevenit, dar nu pot să mai suport această situație. Povestea lui Miguel și a Luisei mi-a amintit cât de devotat ești tradițiilor voastre. Nu te critic, m-am înșelat. Dacă aș continua legătura noastră, n-aș face altceva decât să agravez această greșeală și să fac mult mai dureroasă despărțirea noastră.

– Vrei să te întorci în apartamentul tău? întrebă el rece. În seara asta, ar fi prea târziu. Sper că vei putea suporta să stai încă o noapte sub același acoperiș cu mine? Nu te neliniști, voi dormi pe canapea...

Marti, rănită de sarcasmele lui, își întoarse privirea. Lacrimile îi udaseră genele. Se ridică, stăpânindu-și cu greu tremurul din picioare și se îndreptă spre camera ei.

*

* *

Singur în salon, Antonio privea pierdut flăcările tremurânde ale lumânărilor. Situația lor nu avea nimic în comun cu aceea a Luisei și a lui Miguel. Miguel n-ar fi putut niciodată să simtă pentru sora lui ceea ce simțea el pentru Marti. Ea îi știa intensitatea sentimentelor, altfel n-ar fi acceptat niciodată să se mute cu el. Atunci, de ce să strice totul? O idee nebună îi trecu prin minte. Povestea morții tatălui său. Nu, era imposibil, Marti

n-ar fi crezut niciodată astfel de mizerii! Atunci, de ce era atât de grăbită să plece? Oare îl suspecta că este un asasin?

*
* *

Marti se uită la ceas. Cum putea să fie atât de târziu? O rază de soare care se strecura printre jaluzele o orbi și o convinse că dimineața aproape se dusese. Ultima oară când se uitase la ceas era ora cinci. Petrecuse o noapte agitată, sucindu-se și răsucindu-se în pat și luptând cu dorința de a se duce în salon, la Antonio. Sări din pat și îmbrăcă o rochie ușoară. Își aminti deodată că trebuie să facă scufundări, în dimineața aceasta. Ideea o făcea să se teamă din ce în ce mai mult. Antonio îi promisese că va verifica el însuși echipamentul. Ce s-ar întâmpla dacă ar uita ceva, sau... Se strădui să-și alunge din minte gândurile negre, ca și îndoiala care nu-i mai dădea pace, de ieri. Povestea asta era idicolă. Antonio nu-și omorâse tatăl. Cedând fricii care o tortura, luă hotărârea să nu se mai scufunde, chiar dacă Antonio s-ar asigura de buna funcționare a echipamentului. Ușurată, își perie energic părul în fața oglinzii și pătrunse în salon ca să-l înfrunte pe Antonio. Dar acesta plecase și-i lăsase un bilet pe masă:

„Martine, sunt la Eduardo Cataldi. Vasul este rezervat pentru prânz. Vom pleca la orele 11 și un sfert. În lipsa noastră, lucrurile îți vor fi transferate în apartament. Antonio."

Marti citi încă o dată biletul. O numise Martine ca să-i arate toată indiferența lui. Nici măcar „Dragă Martine". Rupse furioasă hârtia și aruncă bucățile pe jos, apoi îi telefonă lui Mark să-i dea raportul despre clubul Tortuga. După o scurtă conversație

închise gânditoare telefonul. În ciuda eforturilor ei, Mark nu se lăsase convins că situația s-ar fi ameliorat la Casa del Sol. Mai mult, sunase personal câțiva clienți care se întorseseră din vacanță. Poate că a aflat deja de scurtcircuitul de la Tabarena.

Următorul raport va fi lunea viitoare. Mai aveau, deci, o săptămână la dispoziție.

În timp ce închidea ușa bungaloului, îi zări pe Antonio și pe Miguel care așezau echipamentul de scufundare în portbagajul Jaguarului.

– Ai verficat echipamentul? îl întrebă Antonio pe Miguel.

– Bineînțeles. Am și schimbat amestecul din butelii.

Antonio se întoarse spre Marti.

– Să mergem, îi spuse. Portul nu este prea aproape.

Nici unul dintre ei nu scotea o vorbă. Marti, deprimată de conversația pe care o purtase cu Mark, șeful ei, n-avea nici un chef să vorbească și nici nu îndrăznea încă să-l anunțe că luase hotărârea să nu se scufunde.

La un moment dat, părăsiră șoseaua principală spre Sosua și se îndreptară către portul de agrement. Fără un cuvânt, Antonio opri și coborî din mașină. Reveni, câteva minute mai târziu, însoțit de un băiat care aducea două butelii. Le descărcară pe cele de la Casa del Sol din portbagaj și le înlocuiră cu cele noi.

În timp ce plecau din nou, Marti îl întrebă din priviri ce însemnau aceste schimbări.

– Putea să umple buteliile cu un amestec prost de aer, îi explică, fără s-o privească. Buteliile lui Miguel vor fi testate în timp ce noi vom plonja.

Vaporașul pe care-l închiriase era mai lung de zece metri, și mai tânăr cu cel puțin treizeci de ani, față de celelalte care erau

ancorate, în golf. Marti îl ajută pe Antonio să descarce echipamentul, regretând că nu i-a mărturisit încă hotărârea ei.

Se îmbarcară repede și căpitanul îndreptă vasul spre recif. În acest timp, Antonio verifica foarte atent toate componentele echipamentului.

– Totul e în ordine, spuse, în final.

Făcu un semn căpitanului și vasul se opri treptat.

– Suntem deasupra barierei. Privește, marea este mai întunecată aici.

– Nu vreau să plonjez, Antonio, îi mărturisi ea în sfârșit. Du-te tu, te aștept.

Antonio o cercetă cu un aer surprins.

– Te asigur că echipamentul funcționează perfect.

– Te cred, dar nu mai vreau.

Îl observă atentă: buzele strânse, ochii lui negri căutându-i pe ai ei, ca și cum ar fi vrut să-i ghicească cele mai ascunse gânduri, și în rest, durere.

– Îți e frică de mine, murmură, cu o voce pierită.

– Deloc, nu mai spune asta, dar nu mai vreau să plonjez.

Un glas mic îi șopti în adâncul inimii: mincinoaso. De ce să-i fie frică de el? O privea în continuare, cu ochii plini de durere. Era ridicol, se certă singură Marti. Antonio a suferit destul din cauza acestei povești absurde. Trase aer în piept și...

– De acord, vin cu tine. Dar trebuie să mă ajuți să-mi pun toată această armură.

Presată și îngreunată de echipament, se lăsă să cadă în apă, cu stângăcie. Antonio o luă de-îndată de mână și o îndrumă câțiva metri mai departe de vas. Apoi, se scufundară în marea verde-albăstruie, și Marti simți apa închizându-se deasupra ei. Era mai amenințător și mai amețitor ca prima dată, în piscină. Nu mai era

nimic în jurul ei, decât apă, pești... și Antonio. Inspiră prin detentor și aerul sosi normal. Puțin câte puțin, respirația ei își relua ritmul normal. Marti își simțea inima bătând nebunește sub vestă. Continuau să coboare.

Era pradă unei senzații ciudate: un amestec de euforie și teroare. „Nu ți-e frică de Antonio, își repetă într-una, ți-e frică de adâncuri!"

Bariera era doar la șase metri adâncime, dar Marti avea impresia că s-au scufundat mult mai mult. Când călcâiele atinseră nisipul, se simți mai în siguranță. Coca vasului forma o umbră vizibilă deasupra barierei. Se aflau într-o veritabilă grădină de corali roz. Marti îi recunoscu după fotografiile din cărțile pe care i le dăduse Antonio. Își aminti că erau ascuțiți ca niște lame. Antonio îi arătă o creangă de corali-foc, despre care Marti știa că pot arde pielea dacă îi atingi. Mii de pești multicolori străluceau în apa cristalină. Deodată, trecu o umbră pe deasupra capetelor lor. Era o broască țestoasă uriașă care înota grațios către suprafață. Pești-papagali, curioși, se apropiară de cei doi intruși. Marti observa un evantai albastru care se ondula dus de curent ca o aripă de pasăre. Întinse mâna să atingă apa aceea, dar masca deforma distanțele sub apă. Se întinse, apoi se aplecă și se împiedică, proiectându-se către o formațiune ascuțită de coral. Începu să bată disperată din picioare ca să-l evite, inspirând profund, în același timp. Dar nu reuși decât să înghită apă sărată pentru că i se desfăcuse tubul de la butelie. Îngrozit, Antonio o văzu căzând în penumbra albăstruie. Din regulatorul ei ieșeau bule de aer, iar ea, cu fața întoarsă spre suprafață, dădea frenetic din mâini și din picioare. Bărbatul își detașă centura și înotă în ajutorul tinerei femei. O prinse de umeri și încercă să-i prindă tubul regulatorului, dar

fără succes. Marti se zbătea și se agăța speriată de el. O luă de talie și reuși cu greu să-i desprindă centura. Se propulsară în sfârșit către suprafață. Susținută ferm de Antonio, la lumina soarelui, Marti trase cu disperare o gură de aer și apă, reușind apoi să scuipe apa sărată care îi ardea gâtul. Antonio îi îndepărtă masca și reuși, în sfârșit să respire normal. Ieșiseră la câțiva metri de vas; căpitanul se aplecă peste bord și reuși s-o tragă la bord. Înspăimântată, cu fața inundată de lacrimi, Marti se prăbuși pe o bancă. Antonio îi îndepărtă butelia și o strânse în brațe.

– Ești salvată, Marti, îi murmură el la ureche.

Începu să-i dea jos vesta. Ea se agăța, încă agitată de brațul lui. Cum putuse să se îndoiască de el? Rămaseră îmbrățișați tot restul călătoriei. Când vasul acostă, Marti își regăsise calmul și suflul. Inspira profund ca să-și potolească palpitațiile. Aerul îi irita gâtul.

– M-am speriat, reuși ea să articuleze cu vocea răgușită. Am uitat tot ce mă învățaseși.

– Oricine s-ar fi speriat, Marti. N-ar fi trebuit să te oblig să plonjezi. E vina mea. Dar trebuia să știu... voiam să mă asigur că nu crezi zvonurile acelea... că nu ți-e frică de mine.

– Mi-ai salvat viața, Antonio, îi spuse cu glas abia șoptit, privindu-l intens. Nu-mi amintesc nimic, decât că mă înecam și că, deodată, m-ai împins către vas. Asta-i tot.

Marti se ghemui la pieptul lui, ca și cum ar fi încercat să ia din căldura și forța pe care le degaja corpul lui Antonio.

Antonio se aplecă spre scaunul Jaguarului unde era Marti și-i mângâie brațul cu tandrețe.

– Chiar am crezut că te vei îneca, Marti. O fracțiune de secundă, am realizat ce aș fi simțit dacă te-aș fi pierdut.

Privi din nou drumul printre palimeri.

– Marti, aș vrea s-o cunoști pe mama, la Santo Domingo.

Stupefiată, se întoarse spre el:

– Dar de ce?

Bărbatul frână brutal și se întoarse spre ea.

– Pentru că te iubesc, Marti. Dacă rezolvăm problemele de la Casa del Sol... Mai sunt atâția „dacă", încât nici nu știu la ce să mă gândesc mai întâi. Te rog, vino cu mine la Santo Domingo. Dacă vom pleca la ora 4, vom ajunge la timp pentru cină. Ne întoarcem mâine seară sau joi. Vreau pur și simplu să te duc departe de acest coșmar pentru o zi sau două. Nu știu cum stai cu nervii, dar eu sunt la pământ...

Antonio n-o scăpa din ochi. Marti încercă disperată să-și pună ordine în gânduri. O iubea. Tocmai i-a mărturisit-o. Mai mult, avea dreptate, aveau nevoie de o pauză. Totuși, nu va pleca de la Casa del Sol înainte să-și termine misiunea. Antonio voia să-i întâlnească mama. În țara asta nu însemna decât un singur lucru: avea nevoie de acordul matern ca să se însoare cu femeia pe care o iubea. Să se mărite cu Antonio? Să trăiască în Caraibe? De ce nu, până la urmă?

El aștepta permisiunea mamei lui, gândea Marti surâzând. Nu-și putea imagina un american de treizeci și șase de ani pretându-se la un astfel de demers. Dar n-o mai mira nimic atunci când era vorba de Antonio. Un om atât de sensibil și de delicat. Ca toți latinii, învățase din fragedă copilărie respectul matern. Dar señora Andreas va accepta ca fiul ei mai mare să se căsătorească cu o americancă? Cu o femeie activă care își iubește munca mai presus de toate?

– Poate n-o să-i plac mamei tale, Antonio, îi sugeră ea timid.

Antonio o luă în brațe, îi ciufuli părul umed și-i sărută buzele sărate.

– Sunt nebun după tine, Marti. Ești cea mai minunată femeie din lume. Cum ai putea să nu-i placi?

În timp ce el întorcea cheia în contact, Marti se străduia să alunge îndoiala care începuse să-i umbrească bucuria. Și dacă mama lui va refuza, cum va reacționa el?

La intrarea în Sosua, în loc să revină în port, Antonio o luă spre casa familiei Cataldi.

– E ziua pentru întâlniri. Am uitat să-l întreb ceva pe Eduardo azi dimineață; și vreau să mă ajute să controlez buteliile lui Miguel.

– Dar semăn cu o pisică udă! protestă Marti.

– Ești adorabilă în orice moment al zilei și al nopții și în orice situație. De altfel, e prea târziu să refuzi. Iată-l pe Eduardo, îi spuse oprind în fața porții.

Un omuleț slăbuț le deschise și-i salută. Soția sa, Maria, ieși pe verandă și-i întâmpină surâzând.

– N-am fost pregătită pentru vizite astăzi, se scuză Marti scuturându-și nisipul și sarea de pe rochia de plajă încă umedă.

– Antonio n-a avut niciodată tact, glumi Maria. Presupun că avea intenția să te lase să aștepți sfârșitul conversației lor interminabile, așa udă.

– De fapt, speram că tu îi vei ține companie, în timp ce Eduardo și cu mine vom verifica buteliile, replică el râzând.

– Bărbații! exclamă Maria. Să nu rămânem în soare, Marti, riscăm să-i așteptăm toată după-amiaza. Nu vrei să te răcorești puțin? Vino, o să-ți arăt unde e baia.

– N-aș vrea să deranjez, dar cu plăcere. Sunt plină de sare.

Marti își urmă gazda într-un hol imens pardosit cu dale de marmură roz.

– E mai frumos decât mi-am imaginat.

– Mulțumesc, răspunse cu modestie Maria. Asta o să-mi lipsească cel mai mult.

– Plecați?

– L-am anunțat pe Antonio în dimineața asta. Tocmai ne-am cumpărat o casă la Santo Domingo. Eduardo muncește acolo iar drumul e prea lung pentru noi. Nici măcar n-aveam timp să profităm de plajă. Ador această casă, dar cred că sunt mai degrabă o citadină convinsă. Toți prietenii noștri sunt în Santo Domingo.

La primul etaj, un balcon larg din lemn se deschidea spre ocean.

– E superb, Maria. Parcă ar fi o pânză de maestru, un tablou.

Însoțitoarea ei zâmbi satisfăcută și o îndrumă către o ușă sculptată.

– Baia e în fundul camerei.

Marti făcu un duș fierbinte. Tocmai termina de îmbrăcat când Maria îi bătu în ușă.

– Am pregătit un ceai rece, te aștept pe terasă.

– Nu prea sunt îmbrăcată pentru ceai, îi spuse Marti deschizând ușa și arătându-i rochia ei mototolită.

– Terasa e absolut particulară.

N-au fost nevoie decât de câteva minute pentru ca Marti să fie cucerită de farmecul Mariei.

– Dacă am înțeles bine, ai avut momente dificile la Casa del Sol?

– Da, a fost ceva activitate pe acolo, răspunse vag Marti.

Maria îi surâse cu simpatie.

– Poți să spui orice. Antonio e un prieten vechi. Ne împărtășim aproape totul, ca cei trei mușchetari. Mergeți la Santo Domingo, în seara asta? Misterul e în sfârșit, rezolvat?

– Nu, doar dacă Antonio nu descoperă că Miguel a sabotat buteliile pentru scufundări.

– Toată povestea asta n-are nici un sens, nu înțeleg.

Marti își plecă privirea și se întrebă dacă Maria n-ar putea s-o lămurească puțin.

– Chiar și eu mă simt complet depășită. Am ajuns să-l suspectez și pe Carlos, îi mărturisi, ținându-și respirația, cu privirea fixată pe fața gazdei sale.

– Imposibil. Carlos își admiră mult fratele, îi este devotat. Dar cine, atunci? Antonio e tulburat de toată această poveste. Știu că îți este foarte recunoscător pentru că îl ajuți atât de mult. Te laudă tot timpul.

Marti simți cum roșește.

– Nu vreau să fii stânjenită din cauza mea, îi spuse râzând Maria. Ai mai fost la Santo Domingo?

– Nu, e prima mea călătorie în Republica Dominicană și n-am avut încă timp pentru excursii.

– Păcat că nu ne întoarcem în seara asta, ți-aș fi arătat orașul. Mergi s-o întâlnești pe senora Andreas, nu-i așa?

– Văd că Antonio nu are secrete față de voi, îi răspunse râzând, Marti. Da, merg s-o cunosc pe mama lui și perspectiva mă îngrozește.

– E fermecătoare, dar foarte tradiționalistă.

Marti ar fi vrut să-i pună zeci de întrebări despre Antonio și mama lui.

– Angie a cunoscut-o, nu-i așa?

– S-a întâmplat de mult.

– Credeți că s-a schimbat?

– Tu ești foarte diferită, Marti, îi răspunse după o scurtă pauză. Angie și Antonio nu se potriveau. Nu mama lui a fost cea

care i-a deschis ochii: Antonio și-a dat seama chiar de la început. Oricum, nu-ți pot prezice reacția senorei Andreas. Își adoră copiii, în special pe Antonio. E cel mai mare, primul ei născut. Își dorește pentru el ce crede ea că e mai bun. Poate, văzându-vă și ascultându-l pe Antonio...

Zgomotul Jaguarului îi acoperi vocea. Antonio și Eduardo se întorseseră și veneau pe terasă.

Marti, neliniștită, nu-i scăpa din ochi.

– Amestecul de aer era bun, nu se înregistra nici o pierdere, le spuse, Antonio.

– Deci, nu e Miguel, adăugă Marti.

– Nu putem să tragem nici o concluzie. Poate că și-a imaginat un alt accident, la care nu ne-am gândit. Haide, Marti, e timpul să plecăm dacă vrem să ajungem la timp la Santo Domingo.

Eduardo și soția sa îi conduseră până la mașină.

– Nu te neliniști, totul se va aranja până la urmă, îi șopti Maria încurajând-o, în timp ce Antonio îi deschidea portiera.

Marti îi surâse, mulțumindu-i din toată inima. Cât de tare ar fi vrut să-i împărtășească optimismul...

Capitolul 9

Antonio parcă Jaguarul în fața clădirii principale de la Casa del Sol și-i dădu lui Marti cheile bungaloului.

– Fă-ți repede bagajul. Îi telefonez mamei și organizez cu Carlos activitatea pentru următoarele două zile.

– Credeam că lucrurile mele au fost mutate în timpul absenței noastre?

Antonio își duse, ușor încurcat, o mână la gură.

– Dacă îți spun că nu mai e nici o cameră liberă... De fapt, speram că nu va fi nevoie, îi spuse cu un surâs șăgalnic în timp ce se îndepărta.

Când se întoarse, zece minute mai târziu, Marti își închidea sacul de voiaj.

– Asta e tot ce-ți iei? Credeam că femeile își petrec ore întregi chinuindu-se să-și aleagă lucrurile pe care trebuie să le ia cu ele.

– În meseria mea înveți să călătorești ușor și să te pregătești repede, îi răspunse fata râzând. Începusem chiar să-ți fac bagajul, dar mi-am spus că îndrăzneala e prea mare.

– Ar fi trebuit să-l faci, îi spuse îmbrățișând-o.

O sărută lung, cu pasiune, mângâindu-i părul mătăsos care se ondula pe spate.

– Ar fi trebuit. Am fi avut timp pentru mai mult decât un sărut, o tachină insinuant. Am rezervat masa la un restaurant din Santo Domingo pentru ora nouă.

Marti, stând în ușă, îl privea cum răscolește prin șifonier.

– Carlos se va ocupa singur de hotel în lipsa ta?

– E obișnuit. Se va instala în bungalou, ca să fie mai aproape la nevoie și ca să-i țină companie lui Reilley.

Marti trase aer în piept și puse întrebarea care-i ardea buzele:

– Ce ți-a spus mama ta? întrebă cu un aer care se voia detașat.

– Este încântată să te întâlnească. Mi-a reproșat că n-am anunțat-o mai de mult. Pentru nimic în lume n-ar refuza o invitație la un restaurant atât de elegant ca *La Meson de la Cava.*

– Luisa vine cu noi? întrebă, mai liniștită.

– Bineînțeles. Este nerăbdătoare să te întâlnească. Când toată familia stătea la Puerto Plata, venea adesea să lucreze la hotel. E fascinată de americance și în mod special de femeile ca tine, necăsătorite, care muncesc și călătoresc singure.

– Cum i-ai explicat vizita noastră?

– I-am spus că trăiesc o aventură fierbinte, că înnebunesc dacă plec de lângă tine și că nici nu se pune problema să ne pregătească două camere separate.

– Antonio, doar n-ai făcut așa ceva...

– Tu chiar mă crezi! exclamă el izbucnind în râs. Femeile dominicane nu stau prea bine la capitolul liberalism. I-am spus că sunt în călătorie de afaceri cu o delegată de la Sunshine.

– Asta-i tot? Chiar nu i-ai vorbit de... noi?

– Mama e convinsă că fericirea mea se găsește în brațele unei dominicane care va locui la trei pași de ea. Te va adora, sunt sigur de asta. Dar prefer s-o pregătesc puțin, înainte de a o anunța că sunt îndrăgostit nebunește de o americancă de la trei mii de kilometri de țara mea.

Marti se așeză pe marginea patului, ușor dezamăgită.

– Antonio, explică-mi cum vezi tu viitorul nostru. Sunt derutată. Acum două zile mă asigurai că destinele noastre nu se vor uni niciodată, iar acum vrei să-ți cunosc mama.

Antonio închise șifonierul și veni să se așeze lângă ea.

– Marti, te iubesc... și cred că și tu mă iubești. Odată și odată, vei părăsi Sunshine ca să te stabilești undeva și să-ți întemeiezi o familie. Mă înșel?

– Nu, nu te înșeli. E posibil, consimți ea.

– De când te cunosc, sunt complet dezorientat. Fără problemele de la Casa del Sol, ți-aș cere să te măriți cu mine imediat. Dar, câtă vreme nu sunt sigur că pot să-ți ofer o viață cât mai bună pe această insulă, prefer să nu spun nimic.

Marti nu mai știa ce să creadă: să se bucure sau să fie tristă. Dacă i-ar cere să se căsătorească acum, ar face-o fără cea mai mică ezitare. Dar mândria lui latină... Vor avea oare timp să-l descopere pe dușmanul lui Antonio, înainte ca Sunshine să-și piardă răbdarea? Și dacă mama lui nu-i de acord cu legătura lor?

– Hai, Antonio, Trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem la timp, îi spuse, evitându-i privirea.

*

* *

Vorbiră foarte puțin în timpul călătoriei, fericiți că sunt împreună și că șerpuiesc printre munții aceștia acoperiți de păduri dese. Drumul strâmt și sinuos străbătea lanțul muntos care forma coloana vertebrală a insulei. Marti se simțea în siguranță alături de Antonio. Doar traficul în sens invers îi dădea câțiva fiori reci.

Ajunseră la Santo Domingo la căderea nopții. Vitrinele luminoase ale magazinelor și tumultul traficului tulburau definitiv calmul apusului de soare. Antonio se strecura cu îndemânare pe străzile înguste, printre pietoni vorbăreți și mașini grăbite. Intrară într-un bulevard larg, rezidențial și se opriră în fața unui zid lung, alb.

– Am ajuns, în sfârșit. Las mașina afară, pentru că va trebui să plecăm imediat.

Își luară bagajele și se apropiară de poartă. Marti zări printre zăbrelele în formă de spirale complicat împletite, o alee mărginită cu plante tropicale viu colorate, alee care ducea către o veche locuință colonială. Lampadare exterioare îi luminau fațada albă. O terasă lungă, invadată de plante mari se întindea pe toată lungimea casei și la etaj, coloane albe, impozante, susțineau un balcon lung, adăpostit de un acoperiș de țiglă roșie.

– Parcă am fi în Andaluzia, exclamă uluită Marti.

Dând din cap, Antonio se lupta cu cheile. Deodată, ușa casei se deschise și în lumina care se revărsa din interior, apăru silueta unei femei elegante. Señora Andreas se apropia surâzând. Nu corespundea deloc imaginii pe care și-o închipuise Marti: văduva autoritară, pe care o crezuse. Era înaltă și zveltă. Părul ei negru strâns la spate într-un coc sofisticat, îi sublinia frumusețea

clasică. Semăna cu o fostă balerină care își păstrase rigoarea și grația. Rochia neagră pe care o purta avea eleganța sobră și croiala remarcabilă a unui croitor de lux. Mama lui Antonio s-ar fi potrivit perfect cu mediile înstărite din Boston.

– *Mi hijo,* exclamă îmbrățișându-și băiatul.

Se întoarse imediat spre Marti.

– Bun venit la Santo Domingo, domnișoară Winston, îi spuse luându-i amândouă mâinile.

Vorbea o engleză perfectă, fără cel mai mic accent.

– *Gracias, señora* Andreas. Vă rog, spuneți-mi Marti.

– Luisa, nu vii s-o saluți pe invitata noastră? spuse Antonio, adresându-se tinerei care aștepta pe peron. Avea aceeași frumusețe clasică a señorei Andreas, cu niște ochi negri, mari, migdalați. Părul ei negru, ondulat, încadra o figură luminoasă. Marti înțelegea perfect acum de ce preferase Miguel să rămână singur în noaptea de revelion.

Luisa îl îmbrățișă rapid pe fratele său și o salută pe Marti.

– Luisa, însoțește-o, te rog, pe invitata noastră în camera ei, îi spuse señora Andreas. Fiul meu hotărăște totul în ultimul moment. De-abia am avut timp să ne aranjăm pentru cină.

Marti o urmă pe scara de mahon care urca în spirală.

– Ai petrecut revelionul la Casa del Sol? o întrebă Luisa în timp ce urcau.

– Da, a fost atât de reușit... Decorațiile lui Miguel au fost minunate. Chiar și fratele tău a fost foarte impresionat.

Luisa surâdea în timp ce deschidea o ușă masivă, bogat sculptată.

– Aceasta e camera ta. Baia este în spatele paravanului.

– E superbă, spuse Marti în timp ce-și așeza geanta de voiaj.

Luisa ezită să plece, arzând de dorință să mai vorbească, să afle noutăți.

– Când locuiam la Puerto Plata, lucram la hotel în timpul vacanțelor, îi spuse lui Marti, până la urmă. Mi-ar plăcea să mă întorc colo, dar mama nici nu vrea să audă. Ce mai fac Carlos și Angie... și Miguel?

– Angie și Carlos sunt tot împreună. L-am găsit obosit pe Miguel, în seara de revelion. A fost atât de ocupat cu pregătirea serii, încât nici n-a avut timp să invite pe cineva, o prietenă cu care să-și petreacă noaptea.

– Înțeleg ce trebuie să fi simțit, răspunse fata, străduindu-se să surâdă. Și eu am fost singură. Toți îmi lipsesc, mai ales Angie. Eram prietene. Mă bucur că ea și Carlos sunt încă împreună.

Luisa surâse și Marti crezu că-i înțelege aluzia. Angie era potrivită pentru Carlos, nu pentru Antonio. Dacă relația lor era atât de evidentă, înseamnă că n-o vor mai putea înșela mult timp pe señora Andreas.

*

* *

– Ce straniu, te-ai crede într-o cavernă a piraților, exclamă Marti, coborând scara la Meson de la Cava.

– E o pivniță din secolul XVII, cea mai veche din Santo Domingo, îi explică Antonio. Trecură de ultima boltă și se instalară la o masă mare, luminată de un felinar de argint.

– Vorbește-mi despre munca ta, o rugă Luisa, punând meniul pe masă. După cum mi-a descris-o Antonio, trebuie să fie foarte pasionantă. Călătorești tot timpul, nu-i așa?

– Îmi petrec timpul de la un capăt la altul al lumii, dar n-am cu adevărat timp să vizitez sau să cunosc multă lume.

– Misiunea ta la Casa del Sol e mai lungă decât ai prevăzut, nu-i așa? remarcă mama lui Antonio.

– Puțin, admise Marti.

– Cât mi-ar plăcea o astfel de muncă, aș adora-o, exclamă Luisa.

– Iar tu, cu ce te ocupi, Luisa? o întrebă Marti, ca să schimbe subiectul,

– Sunt la Arte Plastice. Din păcate, n-am talentul lui Carlos. Și, ca să vezi, trebuie să învăț să pictez, pentru că în țara asta nu se cuvine ca o femeie să aibă o meserie. Ar trebui să mă iei ca asistenta ta și să-l lași pe Carlos cu pictura lui, îi spuse în treacăt fratelui său. Carlos a avut o expoziție foarte apreciată la Santo Domingo, anul trecut.

– Nu știam, se miră Marti.

Antonio clătină din cap în timp ce se adresa Luisei.

– Ce ai făcut de revelion?

– Am fost în piața Malecon, cu prietenii.

– În seara de revelion, Samto Domingo este mult mai animat decât Puerto Plata, Marti. Tot orașul coboară în stradă ca să danseze și să cânte. Romul curge în valuri și toate orchestrele cântă în același timp.

– N-ați rămas la hotel? se miră Luisa.

– Am dus-o pe Marti în oraș, ca să-i arăt piața, îi explică Antonio cu o mină care se voia detașată.

Marti o observa cu coada ochiului pe señora Andreas. Figura ei era impenetrabilă.

– Cât timp veți rămâne la Santo Domingo? îl întrebă ea pe fiul ei.

– O zi sau două. Mâine o duc pe Marti să viziteze orașul. Trebuie să vadă palatul lui Cristofor Columb.

– E surprinzător că te-ai resemnat să-l numești astfel! În spaniolă se numește Cristobal Colon, știai, Marti? Antonio era încă mic când a auzit deformarea numelui, pentru prima dată. Era nebun de furie că străinii își arogă dreptul să deformeze numele oamenilor.

– *Madre, por favor*, i se adresă râzând Antonio.

– Cristofor Columb a venit până aici, nu știam. Credeam că a debarcat în Florida.

– De fapt, n-a fost niciodată mai la nord de Golful Mexic, îi explică Antonio. Cu ocazia primei sale călătorii a descoperit insula Haiti și a fondat Santo Domingo.

– Antonio, poate că Marti nu are chef de o lecție de istorie, îl întrerupse mama lui.

– Chiar am nevoie, totuși, protestă Marti.

– O să-ți povestesc totul mâine, când vom merge să vizităm orașul și fortăreața, promise Antonio.

*

* *

Spre sfârșitul după-amiezii, când reveniră la señora Andreas, Marti nu mai era în stare să mai facă vreun pas și nici să mai memoreze vreo dată. Exploraseră tot orașul, iar Antonio n-o cruțase deloc.

– Pari epuizată, îi spuse mama lui Antonio când îi întâmpină. Cina este la ora șapte. Ai timp să te odihnești până atunci.

Mai târziu, când își făcu apariția în sufragerie, Marti simți imediat tensiunea în aer și percepu o ușoară schimbare în atitudinea señorei Andreas. Antonio îi vorbise despre planurile lui și... nu era de acord!

În timpul cinei, Antonio evita s-o privească, de-abia participând la conversația politicoasă pe care mama lui se străduia s-o întrețină. Marti mâncă puțin și fără poftă. De fiecare dată când surâdea, avea impresia că se strâmbă. Tocmai erau la cafea când se auzi soneria telefonului. Luisa se grăbi să răspundă.

– Antonio, e pentru tine, Casa del Sol.

Marti își bea cafeaua, trăgând cu urechea, în speranța că va prinde câteva frânturi din convesație. După câteva minute, Antonio o chemă și închise ușa salonului în urma ei.

– Tocmai a sosit pentru tine o telegramă la Casa del Sol.

– Cere-i s-o deschidă, îi spuse, bănuind conținutul.

Nu putea fi decât o veste proastă de la Sunshine. Antonio îi întinse fără un cuvânt receptorul.

– Bună seara, Carlos. Poți să deschizi telegrama și să mi-o citești, te rog?

Antonio o privea neliniștit.

– E vorba de unul din directorii de la Sunshine, îl anunță ea închizând. Sosește mâine dimineață și va trebui să merg la aeroport să-l întâmpin.

Doar două fraze, ca să-i hotărască soarta, gândi cu amărăciune Antonio. Nu mai au nici o scăpare acum. Nu exista decât o singură explicație pentru sosirea neașteptată a unui

director de la Sunshine în Republica Dominicană: dușmanul său câștigase, suspină Antonio.

– Îl cunoști? întrebă el, în sfârșit.

Marti încercă să-și pună ordine în gânduri. Antonio nu se va mulțumi doar cu un nume. Voia explicații. Ce aveau de gând cei de la Sunshine? Roger Hansen nu apărea niciodată în persoană decât dacă era de semnat sau de reziliat un contract important.

– E Roger Hansen, vice-președintele. Răspunde de toate contractele companiei.

– Înțeleg. E normal să vină înainte de a-ți finaliza tu raportul?

Marti își scutură capul, dar Antonio înțelesese deja. Se simțea mizerabilă și inutilă.

– Poate că e vorba de altceva, îi spuse ca să-l liniștească. Trebuie să ne întoarcem la Casa del Sol. Sosește mâine dimineață la ora 10.

– Plecăm mâine în zori. Nu-mi place să conduc pe drumul ăsta noaptea.

– Aș prefera să plecăm imediat. N-aș vrea să fiu tocmai mâine în întârziere.

– Cum vrei... să știi că nu ajungem înainte de ora 1 noaptea.

Marti îl privi pe Antonio, cum sta cu capul plecat. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani în câteva minute. Și nu putea să facă nimic pentru el. Până acum, toate încercările ei au dat greș.

Își luară rapid rămas-bun de la señora Andreas, o îmbrățișă pe Luisa și, după ce își aruncară bagajele în mașină porniră spre Casa del Sol. Traficul foarte intens și claxoanele stridente ale mașinilor o iritau cumplit pe Marti, care nu-și dezlipea ochii de pe ceas. La ora nouă părăsiră în sfârșit cartierele periferice ale

capitalei. Luminile orașului dispărură după prima curbă și Jaguarul se lansă pe drumul abrupt. Noaptea era foarte întunecată, pe cer nu se zărea nici o stea Luna se ițea brusc dintr-un nor ca să se ascundă în altul. Apoi pătrunseră într-o ceață deasă care îi înghiți complet, drumul fiind luminat doar de strălucirea palidă a farurilor. Părăsiseră Santo Domingo de zece minute și Marti își regreta deja încăpățânarea. Totuși, frica de o confruntase cu mama lui Antonio era mai puternică decât dorința de a se întoarce din drum. Se prăbuși disperată în scaun și se uită cu atenție la Antonio. Luminile tabloului de bord îi decupau în noapte un profil regulat, atât de drag ei. Crispat, se concentra supra fasciculului de lumini pe care Jaguarul îl împrăștia cu zgârcenie. De la plecarea lor, nu scoseseră nici un cuvânt. Marti încerca să-și imagineze ce-i spusese mama lui, dar până la urmă renunță. Acum nu mai avea nici o importanță.

Se întoarse către geam și privirea ei se pierdu în noapte. O senzație insuportabilă de singurătate îi strângea gâtul. Roger Hansen venea să rezilieze contractul lui Antonio. Fără îndoială, despre asta era vorba. Dar de ce nu așteptase totuși raportul ei? Sunshine era o companie foarte conservatoare, ai cărei șefi nu luau niciodată decizii pripite.

Ce semnificație avea această grabă?

Ghici, dintr-o dată, care e răspunsul; Sunshine aflase de legătura ei cu Antonio. O a doua evidență se contura imediat: Roger Hansen se deplasa în persoană ca să anuleze contractul de la Casa del Sol și... s-o concedieze.

Dacă pierde Casa del Sol, Antonio nu se va căsători cu ea! E prea mândru. Și, în afară de asta mama lui dezaproba vizibil legătura lor!

Pierdea totul. Munca sa și pe Antonio. Se străduí să fixeze întunericul, ușurată că nu poate zări prăpastia care se căsca dincolo de parapet. Deodată, faruri care veneau din sens opus țâșniră din neant, iluminând prin parbriz fața crispată a lui Antonio. Marti îi surprinse mâinile încordate pe volan, în timp ce se întâlniră cu mașina care venea din sens opus. Nu mai suporta să-l privească. Îl va pierde pentru totdeauna. Cu ochii plini de lacrimi, se întoarse din nou spre întunericul înspăimântător care-i cuprindea treptat și sufletul.

– Marti.

Auzind vocea lui Antonio, tresări violent.

– Nu pot să mai conduc în obscuritatea asta. Nu văd nimic și merg atât de încet încât risc să provoc un accident. Ajungem într-un oraș unde există un hotel decent. O să mă opresc și vom pleca în zori. Îți promit că vei ajunge la timp la aeroport.

Ea aprobă dând din cap.

– Privește în dreapta, în câteva minute ar trebui să apară un panou pentru Altagracia. Scrutând atent în noapte, zări pâlpâind o lumină în dreapta ei.

– E chiar în față, Antonio.

Panoul se apropie, dar Antonio nu încetini. Contrariată, Marti se uită pe furiș la el. Simți, în clipa aceea cum îi îngheață sângele în vene. Agățat de volan, Antonio apăsă cu toată forța pe frână.

– Marti. Nu mai am frâne! urlă el. Ies din șosea. Ține-te!

Își simți corpul înțepenit, într-o groază cumplită. Fulgerător, îi apăru în fața ochilor camionul acela vechi care le-a produs atâta suferință. Atât de vie era imaginea, încât se întoarse să verifice dacă sunt urmăriți. O lovitură puternică o lipi de scaun.

Avu impresia că Jaguarul se va prăbuși în râpă. Un scrâșnet înfiorător de metal sfâșie noaptea. Mașina făcu un ultim salt, apoi se așternu liniștea.

Marti se întoarse către Antonio. Cu capul sprijinit de volan, nu se mișca. Pentru o fracțiune de secundă crezu că e inconștient, dar el se redresă încet.

– Ai pățit ceva? întrebă cu o voce pierită.

– Nu, nici măcar o zgârietură... Dar mașina, Antonio...

Părea să audă, vag, zgomotul surd al unei roți care se învârtea în gol.

– Ce contează mașina. Am putut să ne oprim, asta contează. Rămâi înăuntru, îi ordonă el.

Ceva bloca portiera. Antonio reuși totuși să se strecoare și făcu o săritură ca să atingă pământul. Se răsturnaseră într-o groapă, se gândi Marti. Sau, mai rău... mașina era în echilibru pe marginea unei prăpăstii. Inima i se opri brusc. Dar Antonio reapăru în lumina farurilor.

– Suntem într-un șanț, la intrarea în Altagracia. Orașul nu e departe. Prefer să mergi cu mine, decât să rămâi aici singură.

El îi deschise și se aplecă să stingă farurile. Marti zări în depărtare lumini strălucind în noapte. Antonio îi luă ferm mâna și începură să meargă.

– Au fost frânele? întrebă ea cu glas tremurat.

– Nu știu. Dar vreau să descopăr, orice ar fi, îi spuse cu înverșunare în glas.

O jumătate de oră mai târziu, ajunseră la o stație service, la intrarea în Altagracia. În clădirea principală era lumină, dar nu se zărea nimeni.

– Așteaptă-mă aici, îi arătă el o bancă plină de unsoare. Trebuie să fie cineva în spate.

Marti își privi costumul de in alb, acum pătat de noroiul din șanț și de iarbă. Aștepta un scurt moment în picioare, înainte să se hotărească să plece după Antonio. Descoperi o hală mare, unde zăceau capote de camioane și motoare demontate. Antonio discuta cu un mecanic într-o salopetă albastră, plină de pete.

– Marti, ne ducem să remorcăm Jaguarul până aici, ca să-i verificăm frânele. Așteaptă aici, îi spuse întorcându-se spre ieșire.

*

* *

Cu haina lui Antonio pe umeri, Marti privea bara de protecție din față a Jaguarului, pe jumătate smulsă. Dar pe Antonio și pe mecanic nu-i interesa cum arată mașina. Întinși sub partea din spate, examinau osia, apăsând și ciocănind cablurile și purtând o discuție din care nu se auzea nimic.

După o jumătate de oră, Antonio se îndreptă spre ea, după ce avusese grijă să-l plătească pe mecanicul care-i dădu o legătură de chei. Fruntea plină de unsoare, fața palidă și ochii sumbri nu trădau nici o emoție, dar când vorbi, percepu un ușor tremur în vocea lui.

– Ne-au tăiat frânele.

– În timp ce eram la Santo Domingo?

– Da, spuse, pândindu-i cu emoție reacția.

– Dar, nu înțeleg... Nu cunosc mecanică. Explică-mi, te rog.

– În cabluri există un lichid care permite frânelor să funcționeze. Cablurile au fost tăiate. Când am plecat mai era

presiune, dar de fiecare dată când frânam se scurgea din lichidul de frână. La sfârșit, când n-a mai fost nici o picătură, frânele au cedat...

– Dar când au fost tăiate?

– În timpul cinei, cu siguranță.

– Cineva a escaladat zidul în timp ce eram la mama ta? Dar cum? Cine?

– Cineva care știa că suntem la mama, care cunoștea casa și poarta din spatele grădinii. Cineva care cunoștea destul de multă lume la Santo Domingo, ca să plătească un om pentru asta. Cineva care știa că vom pleca în plină noapte.

Își trecu, neputincios, mâna prin păr.

– Marti, doar Carlos știa. Ai avut dreptate. Am o mașină. Vino, plecăm imediat spre Casa del Sol.

– Antonio, așteaptă. Nu poți să conduci în starea asta, ești epuizat. Hai să ne odihnim câteva ore la hotel.

– Nu vreau să rămân aici. Vreau să văd ce figură va face Carlos când ne va vedea. Și trebuie să știu de ce, Marti. Să știu de ce voia să ne omoare fratele meu.

*
* *

Marti nu-și dezlipea ochii de pe șosea. Antonio era nebun să conducă pe întunericul ăsta atât de repede. Iar ea și mai nebună că l-a urmat. Își închise ochii și se strădui să se gândească la cele întâmplate, ca să uite de scrâșnetul pneurilor la fiecare curbă.

Își imagina deja scena penibilă care îi aștepta la sosire. De-abia va termina Antonio cu fratele lui, și ea va trebui să-l înfrunte pe Roger Hansen la aeroport. Poate că acesta va realiza situația, de

vreme ce l-au descoperit pe vinovat? De ce ar avea încredere în ei, după tot ce s-a întâmplat? Nu, delirează. E prea târziu.

Gândurile ei reveniră la Carlos. Acum câteva zile era convinsă de vinovăția lui, dar încrederea fratelui său și a Mariei a făcut-o să se îndoiască. Acum aveau dovada. Probabil că a deschis telegrama cu mult înainte de a le telefona, având astfel timp să-și pregătească lovitura. Era convins că vor traversa munții în plină noapte, ca să ajungă la timp la aeroport. Totuși, nu-i înțelegea motivația. Familia Andreas părea foarte unită și aparent nu dăduseră importanță zvonurilor care-l acuzau pe Antonio de moartea tatălui său. Atunci, de ce? Avea capul plin de întrebări, dar nu și de răspunsuri... Se întoarse către Antonio.

– Ce o să faci?

– Când? Când îl voi vedea pe Carlos sau când Roger Hansen îmi va cere să rambursez investițiile pe care le-a făcut Sunshine?

Marti, disperată, suspină și se afundă în scaun.

– Încearcă să dormi, Marti, o sfătui el cu o voce mai blândă. Mai avem cel puțin două ore de drum.

Încercă să-și găsească o poziție mai confortabilă, deși știa că nu va putea dormi. Măcar avea o scuză ca să nu vorbească. Nu voia să spună nimic. Viitorul îi apărea la fel de negru ca și noaptea asta fără lună.

Capitolul 10

– Marti, am ajuns.

Ea tresări și deschise ochii. Pentru o clipă, nu realiză unde se afla. Era încă noapte și Antonio parcă mașina în fața bungaloului.

– Cât e ceasul? întrebă ea cu o voce somnoroasă.

– Trecut de ora două dimineața.

Ieșind din mașină, îl auzi pe Reilley, bucurându-se dincolo de ușă. Antonio deschise, iar câinele îi întâmpină vesel. Antonio aprinse luminile și se îndreptă cu pas hotărât spre dormitor.

Marti, neliniștită, îl aștepta la intrare. Ar fi preferat să fie în altă parte, să nu asiste la această scenă, dar, în același timp, o curiozitate morbidă o împiedica să se miște.

– Nu-i aici. Trebuie să fi ieșit cu Angie. Cu siguranță, nu a vrut ca moartea fratelui său să-i strice seara. Du-te să dormi, Marti.

Vizibil extenuat, el se afundă într-un fotoliu.

– O să aștept cu tine, se oferi, tulburată că îl vede atât de dărâmat.

– N-am nevoie de companie. Nu vreau să vorbesc. Vreau doar să mă gândesc. Du-te să te culci, Marti, te rog.

Se îndreptă spre dormitor, fără un cuvânt. Mesajul era clar. Nu mai aveau ce să-și spună. Îi uniseră doar problemele de la Casa del Sol, iar misterul era rezolvat... prea târziu.

Prea târziu pentru Casa del Sol și prea târziu pentru ei.

Reilley se apropie să-i lingă mâna. Îl mângâie pe cap și stinse lumina. Câinele se culcă între cele două camere. Nu avu curajul să-l împingă și să închidă ușa, se întinse, îmbrăcată pe pat. Era atât de obosită, se simțea atât de rău...

*

* *

Lătratul furios al lui Reilley îl trezi brusc pe Antonio. În întunericul greu din cameră, începu să-și amintească totul. Era în acest fotoliu, îl aștepta pe Carlos... pentru că fratele lui era vinovatul. Un miros înțepător îl făcu să strănute. Când se redresă, încercând să-l identifice, o umbră se mișca dincolo de fereastră. Se ridică și, deodată, văzu canapeaua din fața ferestrei deschise aprinzându-se.

Mirosul. Era miros de benzină. Flăcările atacau deja perdelele. Jaluzelele din lemn au început să trosnească, apoi să crape sub căldura care creșea mereu.

Reilley lătra întruna. Era în cameră! Marti! Antonio se zbătu prin fumul gros și se repezi printre flăcările care cuprinseseră deja ușa de la intrare. Marti, în picioare, se freca la ochi, tușind.

– Marti... ușa din spate, strigă el luând-o de braț.

Îl urmă prin norul acela înțepător, încercând să nu inspire fumul care-i ardea gâtul și închizând ochii care o usturau

îngrozitor. Se împiedică de ceva. Zări flăcările care ștergeau pereții salonului. Strânse mai tare mâna lui Antonio și alergă în spatele lui. Transpirația i se aduna în picături mari pe frunte. Aerul proaspăt o făcu să tresară. Erau afară, în spatele bungaloului. Reilley sărea ca un nebun în jurul lor. Marti își șterse fața cu dosul mâinii. Gâtul o ardea, ochii o înțepau, dar n-avea altceva nimic.

– E în regulă? o întrebă Antonio.

Își înclină capul, în loc de răspuns.

– Avem un telefon în hangarul din spate, strigă el. Dacă nimeni n-a remarcat incendiul, voi telfona de acolo la pompieri. Să ne întoarcem în față, să vedem

Mergând de-a lungul bungaloului, Marti simți căldura care se răspândea în aer. Antonio se opri brusc și înjură în spaniolă. Urmărindu-i privirea, îi recunoscu pe Carlos și pe Angie care contemplau incendiul.

– Marti, fugi la hangar, telefonul este în dreapta ușii, îi spuse arătându-i cu mâna direcția în care s-o ia.

Împietrită, privea cele două siluete luminate de flăcările care ieșeau pe ferestrele salonului. Angie. Lui Marti nu-i venea să creadă!

Carlos auzise glasul fratelui său și se întorsese spre ei. Stupefiat, îi privea la lumina flăcărilor.

– Antonio! exclamă el.

– Marti, fugi la telefon! strigă din nou Antonio.

Se năpusti la Carlos, urlând ca un dement în spaniolă. Angie se așeză între cei doi frați și strigă când la unul, când la celălalt. Dar trosnetul flăcărilor îi acopera vocea și Marti nu auzi nimic. Alerga spre hangar. Antonio îi dăduse cheile, dar ușa era deschisă larg. Intră și căută întrerupătorul. Deodată, un braț i se

abătu pe umeri și începu s-o strângă de gât. Simți un obiect de metal la tâmplă. Un revolver!

– Nici un cuvât! murmură o voce aspră, bărbătească.

Marti avu impresia că inima încetează să-i mai bată. Se sufoca, brațul aproape o sugrumase.

Încercă să-și domine teroarea. Era un coșmar... O să se trezească... Apoi, sângele începu să-i inunde tâmplele, ștergând orice posibilitate de concentrare. Nu mai era conștientă decât de durerea și de pericolul în care se afla.

Când omul o târî spre fundul hangarului, silueta lui Reilley se văzu în spațiul ușii. Marti îi auzi lătrăturile feroce. Omul care o ținea înjura în spaniolă. Își îndepărtă revolverul de la tâmplele ei și slăbi ușor strânsoarea. Cu o lovitură de cot, fata reuși să se elibereze și căzu în genunchi. În timp ce se ridica, Marti auzi o împușcătură. Fusese pentru ea sau pentru Reilley? Câinele lătra încă. Avansă în întuneric, pe bâjbâite, până întâlni o suprafață metalică. Pipăind, recunoscu forma unui tractor. Avea șasiul destul de înalt ca să se poată ascunde dedesubt. Își reținu respirația și se ghemui între roți, rugând cerul ca tractorul s-o ascundă și când se vor aprinde luminile.

*

* *

Antonio auzi împușcătura care-i acoperi vocea și chiar și strigătele lui Carlos și Angie, care îl făceau dement. Se repezi către hangar. Carlos și Angie îl urmară. Ajunseră în același timp în fața ușii deschise. Luminile erau stinse. Înăuntru era cineva cu un pistol.

– Marti, strigă el în întuneric.

Nici un răspuns. Era rănită... poate moartă.

– Așteptă aici, îi ordonă fratele său.

Își regăsi suflul și se repezi înăuntru. Se auzi o a doua împușcătură. Antonio se aruncă la pământ și se târî până la perete. Ochii săi se obișnuiră treptat cu întunericul. Luna trimitea o rază palidă care, treptat, i-a permis să distingă forma tractorului și a echipamentelor care umpleau hangarul. Dar nu vedea pe nimeni. Întrerupătorul era de cealaltă parte a ușii. Îi era imposibil să ajungă la el fără să se trădeze. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, ar fi devenit o țintă ușoară, ca Marti.

Lipit de perete, aștepta ca dușmanul său să facă prima mișcare. Deodată, auzi un fâșâit. Cineva se târa. Antonio alunecă încet către fundul hangarului. Bărbatul ar trebui să fie între el și ușă. Cu puțin noroc, îl va zări în lumina slabă. Deodată, străluci ceva la nivelul taliei. O cataramă de curea, un ceas... sau un revolver? Distinse o siluetă omenească. Antonio n-avea cum să aprecieze distanța care-i separa, dar era singura lui șansă.

Mai făcu un pas și apoi se aruncă peste silueta care se înălța în fața lui. Îl izbi din plin pe dușmanul său, care se răsturna peste o grămadă de scaune pliante depozitate acolo. Grămada de scaune se dărâmă și Antonio îl strivi pe bărbatul din umbră. Un zgomot metalic răsună pe podea. Revolverul, fără îndoială, se gândi el. Bărbatul se apăra sălbatic, dar Antonio, mult mai puternic, reuși să-l imobilizeze.

– Carlos, urlă el, aprinde lumina.

O secundă mai târziu, lumina inundă hangarul.

– Felipe! strigă uluit Antonio, privindu-l pe omul întins la pământ.

Carlos și Angie se apropiară. Spre ușurarea lui Antonio, Marti ieși din ascunzătoarea ei, teafără.

– Caută revolverul, îi strigă Antonio.

Uitându-se cu atenție în jur, îl zări printre roțile unei roabe. Se repezi să-l ia, dar chiar în fața ochilor ei, apăru un braț, îl luă rapid și... o femeie măruntă îl îndrepta spre pieptul ei.

I se părea cunoscută, dar ura îi deformase atât de tare trăsăturile, încât nu reușea să-și dea seama cine este.

– Señora Perez! strigă Antonio.

Marti îl privi pe Antonio. Îngrozit și uluit, se uită la femeie, continuând să-l țină imobilizat pe Felipe.

– Spune-i să-mi dea drumul, Elena, strigă el la soția sa, zbătându-se.

– Dă-i drumul, îi ordonă lui Antonio, îndreptând pistolul spre el.

Era atât de nervoasă încât nu-și dădu seama că Marti reușise să se îndepărteze ușor. Se uită la cei doi bărbați, încremeniți.

Antonio nu-și eliberă prizonierul.

– Felipe, ce înseamnă asta?

– E vina ta, exclamă furios Felipe. A ta și a fratelui tău. Postul lui mi se cuvenea. Dar veți vedea voi...

– Ce să vedem?

– Ar fi trebuit să devin asistent înaintea lui. Dar nu, mă înșel nu veți mai fi aici ca să vedeți. O să fiu asistentul managerului de la Clubul Tortuga. Voi, însă, veți muri înainte. Omoară-i! îi ordonă el cu brutalitate soției lui. E singura noastră șansă!

Îngrozită, Marti se întoarse spre señora Perez. Continua să țină pistolul îndreptat spre Antonio dar părea speriată. Cu o voce vizibil speriată, îi spuse câteva cuvinte soțului ei în spaniolă.

– Este singura noastră șansă, Elena, o întrerupse acesta. Dacă nu-i ucizi, vom fi arestați.

– Nu-l asculta, Elena! îi spuse Antonio, regăsindu-și calmul. Până acum, nimeni nu a fost rănit. Gândește-te bine. Dacă unul din noi este rănit, vei merge la închisoare. Închisoare pentru amândoi, tu și Felipe.

Pe măsură ce Antonio i se adresa, señora Perez era cuprinsă de o altfel de agitație decât până în acest moment. Dezorientată, își plecă privirea spre revolver, apoi către soțul ei.

– Felipe, nu ăsta a fost planul nostru, îi spuse cu o voce nervoasă. Voiam ca Antonio să-și piardă contractul cu Sunshine, doar atât.

– Elena, fă ce-ți spun. Situația s-a schimbat și trebuie să schimbăm și noi planul. Trage... acum. Putem încă să scăpăm! Nimeni nu ne va bănui! Trage, Elena! Încă mai aveam o șansă!

Marti auzi deodată urletele sirenelor care se apropiau. Señora Perez, în picioare, cu revolverul în mâini, nu mai țintea pe nimeni. Ochii săi se mutau, confuzi, de la Antonio la Felipe.

– Lasă revolverul jos, Elena, îi ordonă Antonio. Dacă nu, tu vei suferi cel mai mult.

Îl privi apoi, pe omul pe care încă îl mai placa la sol.

– De ce această ură, Felipe?

Felipe, tăcut, îi aruncă o privire ucigătoare.

*
* *

În timp ce Antonio și Carlos îl conduceau pe inspectorul de poliție care anchetase cazul, Marti privea pe fereastra biroului. Printre magnolii se zăreau ruinele fumegânde, încă, ale bungaloului. Pompierii plecaseră de mai bine de două ore, dar

polițiștii încă nu terminaseră. Îi interogaseră separat pe toți cei implicați direct, dar și alți salariați, ca și cum se îndoiau încă de identitatea vinovaților.

– Așază-te, Marti, o sfătui Angie, o să te prăbușești.

Își privi compleul de in care, pe lângă iarbă și noroi, era acum murdar și de funingine. Se lăsă să cadă într-un fotoliu din piele neagră.

– Cel puțin pe ăsta n-o să-l pătez!

– Îți împrumut o rochie, dacă vrei.

– Mulțumesc. Mai am câteva lucuri în portbagajul mașinii, dar cred că sunt afumate.

Marti auzi ușa biroului închizându-se. Antonio traversă camera și o luă în brațe.

– Am câștigat, murmură el.

Carlos își drese glasul și Antonio îi dădu drumul lui Marti, dar își lăsă mâna pe umărul ei, parcă i-ar fi fost teamă să n-o piardă.

– Putem să mergem, acum, Angie, îi spuse Carlos, luând-o de mână. Antonio, vrei să vorbesc cu asistentul lui Felipe, să-l înlocuiască până reorganizăm restaurantul?

– Mulțumesc, Carlos. Înainte de toate, îți datorez scuze. Vreau să știi că nu te-am bănuit niciodată, până când a apărut problema frânelor Jaguarului. Când te-am văzut, cu Angie, în fața bungaloului, contemplând focul, am crezut că înnebunesc de furie.

– E în regulă, îi răspunse Carlos, ridicând din umeri. Acum când știu ce s-a întâmplat pe drum, parcă înțeleg mai bine. Dar atunci, când te-am văzut ieșind din flăcări, am crezut că ai înnebunit. N-am avut de unde să știu că v-ați întors. Încercam să găsim un mod de a-l salva pe Reilley din flăcări, când te-ai aruncat asupra mea.

– N-am prea înțeles toată povestea, suspină Angie. Ce-a fost cu telegrama?

– La Casa del Sol a sosit o telegramă pentru mine, îi explică Marti. I-am cerut lui Carlos să mi-o citească la telefon. Mi se cerea să-l întâmpin, a doua zi pe vice-președintele de la Sunshine. În realitate, Felipe este cel care a fabricat telegrama!

– Cum de cunoștea numele vice-președintelui?

– Proprietarii clubului Tortuga încearcă să obțină un contract cu Sunshine. Probabil au avut contacte cu Roger Hansen și i-au vorbit lui Jose despre asta. Iar Felipe i-a aflat numele de la cumnatul său.

– O să-ți explic eu, Angie, interveni Antonio. Inspectorul mi-a dat să citesc interogatoriile celor doi soți Perez. Când l-am numit pe Carlos asistent în locul soțului ei, Elena a înnebunit de furie. Ea a insistat ca Felipe să demisioneze și să meargă să lucreze pentru fratele ei. Jose îi promisese lui Felipe să creeze un post de asistent al directorului, de îndată ce le-ar fi crescut cifra de afaceri. Dar pentru asta, le trebuia un contract cu Sunshine. Elena a decis, deci, că Jose trebuia să obțină acest contract, în defavoarea Casei del Sol. După scena din hangar, Felipe era foarte convins că planul lor va merge. A fost cât pe ce să ne omoare pe drum în noaptea asta. Carlos, tu erai singurul pe care puteam să-l bănuiesc, spuse Antonio întorcându-se către fratele său.

Se întrerupse, apoi continuă privind spre Marti.

– Pentru Felipe, n-a fost greu să găsească un complice la Santo Domingo. El era din Saint-Domingue. Mai mult, Elena cunoștea casa. Fratele ei fusese bun prieten cu tata și ea a venit de multe ori la cină cu el.

– Dar trebuia să vă telefoneze Carlos în legătură cu telegrama, remarcă Angie.

– Erau siguri că o va face. Când Felipe ne-a văzut venind în vechiul Ford al mecanicului, a intrat în panică. A chemat-o urgent pe Elena și au încercat să rezolve totul cu incendiul de care știm cu toții.

– Deci, Felipe era cel care a terorizt-o pe Marti, trase concluzia Angie.

Antonio, care nu-și luase mâna de pe brațul lui Marti, continuă explicațiile:

– El e cel care a pus șarpele și păpușa voodoo în camera ta și tot el ți-a tăiat o șuviță de păr, când stătea în spatele tău, la restaurant. În ziua când ne-am dus la Sosua, a telefonat soției sale și au pus la cale accidentul de camion.

– E uluitor, cât de clar îmi pare acum totul! Cel puțin, voi putea să trimit un raport pozitiv la Sunshine.

– Vor mai fi probleme până când voi găsi un nou director pentru restaurant. Contez pe tine, Carlos, pentru o bună bucată de vreme.

Antonio surprinse privirea încurcată pe care fratele lui i-o adresă lui Angie.

– Ar trebui, poate să te gândești la un alt aranjament pentru conducerea complexului, spuse el. Poate că Miguel mai este interesat de postul de asistent-manager.

În cameră se lăsă o tăcere grea. Cât despre Carlos și Angie, păreau că își țin respirația.

– Continuă, Carlos, spuse deodată Antonio.

– Ei bine, iată despre ce e vorba. Am hotărât să plec de la Casa del Sol. Eu am venit aici doar ca să te ajut după moartea tatei și plecarea lui Jose. N-am avut niciodată intenția să rămân

pentru totdeauna. Nu asta e vocația mea. Eu sunt un artist, Antonio. Nu vreau decât să pictez. Știu că nu voi face avere din asta, dar nu-mi pasă. Voi studia Artele Plastice la Santo Domingo, voi picta și voi fi fericit. O să mai rămân câteva luni, așteptând să găsești un înlocuitor pentru Felipe, pentru mine și... pentru Angie.

Marti o privi pe tânăra americancă. Îi strângea cu toate puterile mâna lui Carlos.

– Ne vom căsători, Antonio.

– Nu-mi ceri permisiunea, Carlos, nu-i așa? Mă informezi, asta-i tot!

– Nu am nevoie de aprobarea ta, nici de binecuvântarea mamei. Sunt un om în toată firea. Tradițiile nu sunt întotdeauna bune și corecte.

Ușa camerei se închise după Angie și Carlos. Antonio se îndreptă lent către fereastră și privi grădina. Se scurseră câteva minute bune până când să se adreseze lui Marti.

– Carlos are parțial dreptate. Casa del Sol e visul tatălui meu și al meu. În curând, voi fi singurul Andreas aici!

– Cum crezi că va reacționa mama ta auzind de căsătoria lui Carlos cu Angie?

Antonio ridică din umeri și se întoarse din nou la fereastră.

Señora Andreas va zice nu, cum i-a spus și lui Antonio, mai devreme. Dar dacă n-o va asculta Carlos, fratele lui, în schimb, se va supune. Marti îl privi pe Antonio fără să vorbească. Hainele lui murdare de noroi, de unsoare și de funingine erau mult mai jalnice decât ale ei. Rezista dorinței nebune să alerge la fereastră și să-i mângâie buclele rebele, să-l strângă în brațe, să-l sărute... Dar rămase în fotoliu. Cel puțin nu va fi concediată, iar Antonio nu va pierde hotelul!

– Îi vei oferi postul de asistent-manager lui Miguel?

Antonio ridică din umeri și o privi insistent.

– Mama te place mult, Marti.

– Iar? sugeră ea, ușor ironic.

– Nu pe tine te respinge... dar...

– Este împotriva tradițiilor familiei, știu, îi aruncă ea ridicându-se.

În clipa aceea, nu voia decât un singur lucru, să fie cât mai departe de bărbatul pe care-l iubea, dar cu care nu se putea căsători niciodată.

– A mai rămas vreo cameră liberă, Antonio? Aș vrea să dorm puțin.

*
* *

Marti își controlă ceasul. De ore întregi se sucea și se răsucea în pat, cu lacrimi în ochi și cu Antonio în gând. Amintirea sărutărilor lui, a îmbrățișărilor fierbinți de care se bucuraseră amândoi, o făcea să palpite de emoție. Trebuia să părăsească acest loc cât mai repede posibil! Și-a încheiat misiunea. Raportul îl va scrie la Boston. Hotărârea aceasta se pare că o liniști, și reuși să adoarmă.

Un sărut tandru pe frunte o trezi. Antonio, aplecat deasupra patului, îi surâdea.

– Vin de la familia Cataldi. Maria mi-a dat câteva haine pentru tine, îi spuse arătându-i un fotoliu.

Marti încercă să se ridice și zări un munte de rochii înghesuite pe un fotoliu.

Erau destule pentru săptămâni întregi. Dar ea nu va mai rămâne atât de mult. Își frecă ochii, încercând să-și alunge somnul.

– Mai am o surpriză pentru tine, murmură Antonio, punându-i o cheie în mână.

Ea încercă să se ridice, intrigată.

– Am cumpărat casa Cataldi. Nu mai am unde să stau, și cum ai spus că îți place... O iubești destul, Marti? Și mă iubești și pe mine destul, ca să mă iei de bărbat și să trăiești cu mine acolo?

Marti închise ochii din nou. Era un vis. Totuși, când îi redeschise, Antonio era tot acolo.

– Și... mama ta? întrebă ea, ezitând parcă să audă ceva neplăcut.

– M-am gândit bine, în timp ce dormeai. Carlos are dreptate. Lumea evoluează. Poate că tradițiile trebuie schimbate. Sau... poate că te iubesc prea mult. Nu-mi pasă ce trebuie să fac pentru ca să te pot păstra lângă mine. Tradițiile familiei noastre nu ne-au făcut mai fericiți. Carlos a petrecut doi ani aici, pentru că i-am cerut-o eu, nu pentru că-și iubea munca. Și Luisa, care este atât de nefericită la Santo Domingo, poate că și ea are dreptate. Poate că ar trebui s-o las să revină la Casa del Sol, să lucreze aici, cu mine, cu... noi.

Marti nu reușea încă să-și revină din uimire.

– Atunci, la Casa del Sol va fi o nouă Andreas! glumi ea. Asta dacă n-o să devină señora Miran?

– Știu, am greșit. Devenind asistent-manager, Miguel aproape că va face parte din familie și nu voi putea să mă mai opun căsătoriei lor.

Antonio îi mângâie inelul, apoi îi luă delicat mâinile într-ale sale.

– Nu mi-ai dat un răspuns. Știu că avem origini și o cultură diferite. Căsătorindu-te cu mine, îți vei schimba complet viața. Nu va fi întotdeauna paradisul, dar s-ar putea apropia mult de el, cât de mult posibil.

Când îi sărută umărul gol, Marti se înfioră de plăcere.

– Atunci?

Ea se jucă puțin cu cheia pe care o primise.

– N-am avut niciodată simțul proprietății. Niciodată, până acum... Nici măcar hainele nu sunt ale mele, acum. Cred, totuși, că voi putea să învăț să iubesc toate acestea, îi promise, privindu-l cu dragoste.

Sfârșit